

Dz.U. 2019 poz. 58**OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 5 grudnia 2018 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o transporcie drogowym

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1523 oraz z 2018 r. poz. 2243) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2200), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 79),
- 2) ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 12),
- 3) ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 138),
- 4) ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650),
- 5) ustawą z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1039),
- 6) ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach (Dz. U. poz. 1480),
- 7) ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1481),
- 8) ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1544),
- 9) ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629),
- 10) ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1592),
- 11) ustawą z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2245)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 4 grudnia 2018 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) art. 10 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 79), który stanowi:

„Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 17 w zakresie art. 80x, który wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia przez ministra właściwego do spraw informatyzacji informacji, o której mowa w art. 7, w Dzienniku Urzędowym Ministra Cyfryzacji.”;

- 2) art. 13 i art. 16 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 12), które stanowią:

„Art. 13. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego opracowuje na rok 2018 projekt zmiany planu finansowego Krajowego Funduszu Drogowego, o którym mowa w art. 39n ustawy zmienianej w art. 3, uwzględniając konieczność zapewnienia dla Głównego Inspektora Transportu Drogowego środków na pokrycie kosztów działalności Głównego Inspektora Transportu Drogowego w związku z realizacją ustawowych zadań, o których mowa w art. 50 pkt 3a–3c ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz kosztów wykonywania czynności, o których mowa w art. 6 niniejszej ustawy.

2. Bank Gospodarstwa Krajowego w terminie 30 dni od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy opracowuje projekt zmiany planu, o którym mowa w ust. 1, i przedstawia go do uzgodnienia:

- 1) ministrowi właściwemu do spraw transportu;
- 2) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w zakresie finansowym.

3. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 2, następuje w terminie 15 dni od dnia przedstawienia projektu zmiany planu.”

„Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 listopada 2018 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 8 i 9, art. 2, art. 3 pkt 6 lit. a w zakresie art. 39f ust. 1 pkt 6 lit. a i c ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, lit. b i d oraz pkt 7 lit. a, art. 6, art. 8 ust. 3, art. 9, art. 12–15, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
 - 2) art. 3 pkt 3 oraz art. 4 pkt 4, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
 - 3) art. 1 pkt 3 oraz art. 4 pkt 7–9, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
 - 4) art. 4 pkt 6, który wchodzi w życie z dniem 25 maja 2018 r.”;
- 3) art. 347 ust. 1 i 2 i art. 392 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 138), które stanowią:

Art. 347. „1. Likwiduje się Biuro Ochrony Rządu, zwane dalej „BOR”.

2. Tworzy się SOP.”

„Art. 392. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lutego 2018 r., z wyjątkiem art. 346, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”;

- 4) art. 220 i art. 236 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650), które stanowią:

„Art. 220. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 89 ust. 5 pkt 2–4 ustawy zmienianej w art. 71 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 89 ust. 5 pkt 2–4 ustawy zmienianej w art. 71, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu upoważniającego.”

„Art. 236. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 184, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.;
 - 2) art. 185, który wchodzi w życie z dniem 11 lipca 2019 r.;
 - 3) art. 188, który wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.”;
- 5) art. 21 ustawy dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1039), który stanowi:

„Art. 21. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 21 lit. c, który wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2018 r.”;

- 6) odnośnika nr 2 oraz art. 70 ust. 1 i art. 73 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach (Dz. U. poz. 1480), które stanowią:

„²⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1).”

Art. 70. „1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 89 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 60 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 89 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 60, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”

„Art. 73. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 10–24, art. 27–34, art. 40, art. 41, art. 51 pkt 2, art. 53–55, art. 59, art. 64 ust. 1 pkt 4–6 i ust. 2 oraz art. 65–69, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.;
 - 2) art. 62 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2018 r.”;
- 7) odnośnika nr 1 oraz art. 5–9 i art. 11 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1481), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa:

- 1) służy stosowaniu rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniającego załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8);
- 2) w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/719 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zmieniającą dyrektywę Rady 96/53/WE ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (Dz. Urz. UE L 115 z 06.05.2015, str. 1).”

„Art. 5. 1. Do spraw dotyczących naruszeń:

- 1) obowiązków lub warunków przewozu drogowego określonych w załączniku nr 3 do ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,
 - 2) o których mowa w art. 140aa ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2,
 - 3) określonych w załączniku do ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy
- sankcjonowanych administracyjnymi karami pieniężnymi, powstałych i ujawnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W przypadku gdy postępowanie administracyjne prowadzone w sprawach dotyczących naruszeń, o których mowa w ust. 1, zostało wszczęte po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a naruszenie lub naruszenia powstały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i zostały ujawnione po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy nowe, chyba że przepisy dotychczasowe są względniejsze dla strony.

3. W przypadku gdy w postępowaniu administracyjnym, o którym mowa w ust. 2, ujawniono naruszenia powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz naruszenia powstałe po dniu jej wejścia w życie, do ustalenia sumy administracyjnych kar pieniężnych stosuje się przepisy nowe.

Art. 6. 1. Do postępowań administracyjnych w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji, o których mowa w art. 7d ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z uwzględnieniem art. 3 ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym (Dz. U. poz. 1935).

2. Do postępowań, o których mowa w ust. 1, wszczętych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w związku z naruszeniami powstałymi wyłącznie przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z uwzględnieniem art. 3 ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym.

3. Do postępowań, o których mowa w ust. 1, wszczętych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, w związku z naruszeniami powstałymi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz powstałymi po dniu jej wejścia w życie stosuje się przepisy nowe, chyba że przepisy dotychczasowe są względniejsze dla strony.

Art. 7. Do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, o których mowa w załączniku nr 1 do ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 8. Do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 9. 1. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz wojewódzki inspektor transportu drogowego przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego pierwszą zbiorczą informację dotyczącą kontroli mas pojazdów lub zespołów pojazdów, o której mowa w art. 90a ust. 2b ustawy zmienianej w art. 1, w terminie do dnia 31 lipca 2020 r.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekaze do Komisji Europejskiej po raz pierwszy dane dotyczące przeprowadzonych kontroli mas pojazdów lub zespołów pojazdów nie później niż do dnia 30 września 2020 r.”

„Art. 11. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 7, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 8–10, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

- 8) art. 69 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1544), który stanowi:

„Art. 69. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 4–7 oraz art. 29 w zakresie art. 20a ust. 1 pkt 2, które wchodzi w życie z dniem 29 września 2018 r.;
- 2) art. 10 pkt 1, art. 16 pkt 1, art. 46 oraz art. 57, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.;
- 3) art. 25, art. 27, art. 33, art. 37, art. 47 oraz art. 52 pkt 1 i 2, które wchodzi w życie po upływie 4 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 4) art. 41 oraz art. 65, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 2018 r.;
- 5) art. 44, który wchodzi w życie z dniem 31 maja 2019 r.;
- 6) art. 66, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.”;

- 9) art. 135 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629), który stanowi:

„Art. 135. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 30, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 122, który wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.”;

- 10) art. 17 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1592), który stanowi:

„Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów:

- 1) art. 1 pkt 1 lit. d i e, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 7 lit. c w zakresie dotyczącym art. 43 ust. 8, który wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

- 11) art. 170 ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2245), który stanowi:

„Art. 170. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 2019 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 20 lit. a, art. 4 pkt 2–5, art. 31 pkt 4, pkt 5 lit. e, pkt 10, pkt 15 lit. c i pkt 24, art. 41 pkt 2 i 3 oraz art. 89, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 25 lit. a, art. 2 pkt 75, pkt 101 lit. c i pkt 107, art. 6 pkt 2 lit. b w zakresie art. 3 pkt 2b, pkt 5, 7–9, 16, 17 i 21 oraz art. 41 pkt 8, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 1 pkt 17, 18, pkt 20 lit. b–e, pkt 23 w zakresie art. 46b, pkt 26 lit. a i b, pkt 29, 30, pkt 34 lit. e, pkt 35 lit. b, pkt 36, pkt 37 lit. b i c, pkt 45, pkt 51 lit. f, pkt 58–73, pkt 77 lit. c i lit. j w zakresie art. 168 ust. 14 i 15, pkt 79 lit. c i pkt 80, art. 2 pkt 2 lit. f, pkt 4 lit. a, pkt 6 lit. b, pkt 8, 14, 15, pkt 16 lit. a, pkt 17–26, pkt 73 lit. a, b i lit. c w zakresie ust. 3a, art. 6 pkt 3, pkt 11, pkt 18 lit. c, pkt 24 lit. a, art. 9, art. 10, art. 17, art. 23 pkt 1 w zakresie art. 28 ust. 6 pkt 7, art. 23 pkt 2 w zakresie art. 28 ust. 6 pkt 8, art. 25 pkt 4 lit. a i pkt 4 lit. b w zakresie art. 22 ust. 5a i 5c, art. 25 pkt 11 i 12, art. 30 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b i pkt 6–15, art. 31 pkt 13, 16–18, 20 i 22, art. 38, art. 41 pkt 1, 4–7, 9–11 i 21–23, art. 44 pkt 1 lit. e, pkt 2, 4–8, pkt 10 lit. a i b, pkt 11–13, 15, 16, pkt 17 lit. a tiret pierwsze i tiret drugie w zakresie art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. b, pkt 17 lit. a tiret trzecie, pkt 17 lit. c i d, pkt 18 lit. a i lit. b tiret pierwsze i drugie, pkt 19–28 i pkt 34–36, art. 46 pkt 2 lit. a w zakresie art. 70 ust. 3 pkt 1 i 2 oraz zdania drugiego i ust. 4, art. 46 pkt 2 lit. b i c, art. 47–81, art. 90, art. 92, art. 93, art. 95, art. 97, art. 98, art. 100, art. 102–118, art. 120, art. 121, art. 129, art. 132, art. 135, art. 137, art. 138, art. 140–142, art. 143, art. 144, art. 146, art. 147, art. 150–152, art. 153, art. 155–159, art. 162 oraz art. 164–169, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.;

- 4) art. 2 pkt 16 lit. b, art. 23 pkt 1 w zakresie art. 28 ust. 6 pkt 6, art. 23 pkt 2 w zakresie art. 28 ust. 6 pkt 9, art. 44 pkt 17 lit. a tiret drugie w zakresie art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. a i aa, pkt 17 lit. b i pkt 18 lit. b tiret trzecie oraz art. 119, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.;
- 5) art. 6 pkt 13, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2020 r.;
- 6) art. 6 pkt 1 lit. b, pkt 2 lit. a, pkt 2 lit. b w zakresie art. 3 pkt 2a, pkt 2 lit. c, pkt 6, pkt 10 i pkt 24 lit. c oraz art. 139, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.;
- 7) art. 7, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r.;
- 8) art. 31 pkt 21 oraz art. 46 pkt 1 i pkt 2 lit. a w zakresie art. 70 ust. 3 pkt 3 i 4, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.;
- 9) art. 1 pkt 40 lit. b i pkt 42, które wchodzi w życie z dniem 1 września 2022 r.”.

Marszałek Sejmu: *M. Kuchciński*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 5 grudnia 2018 r. (poz. 58)

USTAWA

z dnia 6 września 2001 r.

o transporcie drogowym^{1) 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady podejmowania i wykonywania:

- 1) krajowego transportu drogowego;
- 2) międzynarodowego transportu drogowego;
- 3) niezarobkowego krajowego przewozu drogowego;
- 4) niezarobkowego międzynarodowego przewozu drogowego.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 76/914/EWG z dnia 16 grudnia 1976 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia kierowców w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 357 z 29.12.1976);
- 2) dyrektywy 84/647/EWG z dnia 19 grudnia 1984 r. w sprawie użytkowania pojazdów najmowanych bez kierowców w celu przewozu drogowego rzeczy (Dz. Urz. WE L 335 z 22.12.1984);
- 3) dyrektywy 88/599/EWG z dnia 23 listopada 1988 r. w sprawie standardowych procedur sprawdzających przy wykonaniu rozporządzenia (EWG) nr 3820/85 w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz rozporządzenia (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 325 z 29.11.1988);
- 4) dyrektywy 90/398/EWG z dnia 24 lipca 1990 r. zmieniającej dyrektywę 84/647/EWG w sprawie użytkowania pojazdów najmowanych bez kierowców w celu drogowego przewozu rzeczy (Dz. Urz. WE L 202 z 31.07.1990);
- 5) dyrektywy 92/106/EWG z dnia 7 grudnia 1992 r. w sprawie ustanowienia wspólnych zasad dla niektórych typów transportu kombinowanego towarów między państwami członkowskimi (Dz. Urz. WE L 368 z 17.12.1992);
- 6) dyrektywy 98/76/WE z dnia 1 października 1998 r. zmieniającej dyrektywę 96/26/WE w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie im korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego (Dz. Urz. WE L 277 z 14.10.1998);
- 7) dyrektywy 1999/62/WE z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe (Dz. Urz. WE L 187 z 20.07.1999);
- 8) dyrektywy 2000/30/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. w sprawie drogowej kontroli przydatności do ruchu pojazdów użytkowych poruszających się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 203 z 10.08.2000).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

²⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, z późn. zm.);
- 2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 72, z późn. zm.);
- 3) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, z późn. zm.);
- 4) decyzji Komisji z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie minimalnych wymogów dotyczących danych, które mają być wprowadzane do krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 339 z 22.12.2009, str. 36);
- 5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1213/2010 z dnia 16 grudnia 2010 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące połączenia krajowych rejestrów elektronicznych przedsiębiorców transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 335 z 18.12.2010, str. 21);
- 6) rozporządzenia Komisji (UE) nr 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniającego załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8).

2. Ustawa określa również:

- 1) zasady działania Inspekcji Transportu Drogowego;
- 2) odpowiedzialność za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego:
 - a) podmiotów wykonujących przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem,
 - b) kierowców,
 - c) osób zarządzających transportem,
 - d) innych osób wykonujących czynności związane z przewozem drogowym;
- 3) zasady i tryb wyznaczania dworców, w których jest udzielana pomoc osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej;
- 4) zasady ochrony praw pasażerów.

Art. 2. Na zasadzie wzajemności, o ile umowy międzynarodowe ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską nie stanowią inaczej, przedsiębiorca zagraniczny uprawniony do wykonywania transportu drogowego na podstawie prawa właściwego dla kraju jego siedziby może go wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w ustawie.

Art. 3. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do przewozu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi lub zespołami pojazdów:

- 1) przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą – w niezarobkowym przewozie drogowym osób;
- 2) o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony w transporcie drogowym rzeczy oraz niezarobkowym przewozie drogowym rzeczy;
- 3) zespołów ratownictwa medycznego oraz w ramach usług transportu sanitarnego.

1a. Przepisy ustawy stosuje się do kontroli przez Inspekcję Transportu Drogowego:

- 1) przestrzegania przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990 i 2244);
- 2) prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068).

2. Do przewozów drogowych wykonywanych:

- 1) w ramach powszechnych usług pocztowych,
- 2) w ramach usług polegających na przewozie odpadów komunalnych lub nieczystości ciekłych,
- 3) przez podmioty niebędące przedsiębiorcami,
- 4) w ramach usuwania skutków awarii lub wypadków pojazdami pomocy drogowej

– stosuje się odpowiednio przepisy ustawy dotyczące niezarobkowego przewozu drogowego.

Art. 4. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) krajowy transport drogowy – podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym jazda pojazdu, miejsce rozpoczęcia lub zakończenia podróży i przejazdu oraz droga znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) międzynarodowy transport drogowy – podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, przy czym jazda pojazdu między miejscem początkowym i docelowym odbywa się z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) transport drogowy – krajowy transport drogowy lub międzynarodowy transport drogowy; określenie to obejmuje również:
- a) każdy przejazd drogowy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do działalności gospodarczej, niespełniający warunków, o których mowa w pkt 4,
 - b) działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy;
- 4) niezarobkowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne – każdy przejazd pojazdu po drogach publicznych z pasażerami lub bez, załadowanego lub bez ładunku, przeznaczonego do nieodpłatnego krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego osób lub rzeczy, wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, spełniający łącznie następujące warunki:
- a) pojazdy samochodowe używane do przewozu są prowadzone przez przedsiębiorcę lub jego pracowników,
 - b) przedsiębiorca legitymuje się tytułem prawnym do dysponowania pojazdami samochodowymi,
 - c) w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego – rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy lub zostały przez niego sprzedane, kupione, wynajęte, wydierżawione, wyprodukowane, wydobyte, przetworzone lub naprawione albo celem przejazdu jest przewóz osób lub rzeczy z przedsiębiorstwa lub do przedsiębiorstwa na jego własne potrzeby, a także przewóz pracowników i ich rodzin,
 - d) nie jest przewozem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych;
- 5) niezarobkowy krajowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne wykonywany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) niezarobkowy międzynarodowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne wykonywany z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6a) przewóz drogowy – transport drogowy lub niezarobkowy przewóz drogowy, a także inny przewóz drogowy w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 561/2006”;
- 7)³⁾ przewóz regularny – publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie i w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1983);
- 7)⁴⁾ **międzynarodowy przewóz regularny – publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, realizowany w całości lub w części poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 7a) (uchylony)
- 8) linia komunikacyjna – połączenie komunikacyjne na określonej drodze między przystankami wskazanymi w rozkładzie jazdy, po której odbywają się regularne przewozy osób;
- 8a) przystanek – miejsce przeznaczone do wsiadania lub wysiadania pasażerów na danej linii komunikacyjnej, oznaczone w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, z informacją o rozkładzie jazdy, z uwzględnieniem godzin odjazdów środków transportowych przewoźnika drogowego uprawnionego do korzystania z tego miejsca;
- 9) przewóz regularny specjalny – niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób;
- 10) przewóz wahadłowy – wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:
- a) każda grupa osób przewiezionych do miejsca docelowego wraca do miejsca początkowego,
 - b) miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km;
- 11) przewóz okazjonalny – przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego;

³⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 4.

⁴⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. poz. 13 oraz z 2016 r. poz. 1342), która weszła w życie z dniem 1 marca 2011 r.

- 12) przewóz kabotażowy – przewóz wykonywany pojazdem samochodowym zarejestrowanym za granicą lub przez przedsiębiorcę zagranicznego między miejscami położonymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) transport kombinowany – przewóz rzeczy, podczas którego samochód ciężarowy, przyczepa, naczepa z jednostką ciągnącą lub bez jednostki ciągnącej, nadwozie wymienne lub kontener 20-stopowy lub większy korzysta z drogi w początkowym lub końcowym odcinku przewozu, a na innym odcinku z usługi kolei, żeglugi śródlądowej lub transportu morskiego, przy czym odcinek morski przekracza 100 km w linii prostej; odcinek przewozu początkowego lub końcowego oznacza przewóz:
 - a) pomiędzy punktem, gdzie rzeczy są załadowane, i najbliższą odpowiednią kolejową stacją załadunkową dla odcinka początkowego oraz pomiędzy najbliższą odpowiednią kolejową stacją wyładunkową a punktem, gdzie rzeczy są wyładowane, dla końcowego odcinka lub
 - b) wewnątrz promienia nieprzekraczającego 150 km w linii prostej ze śródlądowego lub morskiego portu załadunku lub wyładunku;
- 14) międzynarodowy transport kombinowany – transport kombinowany, podczas którego następuje przekroczenie granicy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 14a)⁵⁾ operacja transportu intermodalnego – operacje:
 - a) transportu kombinowanego albo międzynarodowego transportu kombinowanego,
 - b) transportowe obejmujące żeglugę śródlądową lub transport morski, których częścią jest transport drogowy o długości początkowego lub końcowego odcinka drogowego nieprzekraczającego 150 km na terytorium Unii Europejskiej, przy czym gdy jest to niezbędne w celu dotarcia do najbliższego miejsca umożliwiającego obsługę pojazdu dokonującego operacji transportu intermodalnego, przewoźnik może przekroczyć długość odcinka drogowego;
- 14b)⁵⁾ wysyłający – uczestnik operacji transportu intermodalnego będący:
 - a) załadowcą wskazanym w konosamencie lub innym dokumencie, na podstawie którego odbywa się przewóz – w przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego obejmującej, oprócz odcinka przewozu drogowego, transport morski,
 - b) nadawcą – w przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego obejmującej, oprócz odcinka przewozu drogowego, transport kolejowy lub żeglugę śródlądową;
- 15) przewoźnik drogowy – przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 16) zagraniczny przewoźnik drogowy – zagraniczny przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego na podstawie przepisów obowiązujących w państwie, w którym znajduje się jego siedziba;
- 17) licencja – decyzja administracyjna wydana przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 18) zezwolenie – decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu, Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego;
- 19) zezwolenie zagraniczne – dokument otrzymany na podstawie umowy międzynarodowej od właściwego organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej przekazywany przewoźnikowi drogowemu i upoważniający go do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, jednokrotnie lub wielokrotnie, do lub z terytorium państwa określonego w zezwoleniu lub tranzytem przez jego terytorium;
- 19a) formularz jazdy – dokument wydawany na podstawie art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, z późn. zm.) oraz na podstawie umowy w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (Umowa INTERBUS), sporządzonej w Brukseli dnia 11 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 1076);

⁵⁾ Dodany przez art. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1481), która weszła w życie z dniem 3 września 2018 r.

- 20) certyfikat kompetencji zawodowych – dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji i wiedzy niezbędnych do podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 21) (uchylony)
- 21a) baza eksploatacyjna – miejsce wyposażone w odpowiedni sprzęt techniczny i urządzenia techniczne umożliwiające prowadzenie działalności transportowej w sposób zorganizowany i ciągły, w skład której wchodzi co najmniej jeden z następujących elementów: miejsce postojowe, miejsce załadunku, rozładunku lub łączenia ładunków, miejsce konserwacji lub naprawy pojazdów;
- 22)⁶⁾ obowiązki lub warunki przewozu drogowego – obowiązki lub warunki wynikające z przepisów ustawy oraz:
- a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywę 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, z późn. zm.⁷⁾),
 - b) rozporządzenia (WE) nr 561/2006,
 - c) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12.07.2006, str. 1, z późn. zm.⁸⁾),
 - d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, z późn. zm.⁹⁾),
 - e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 72, z późn. zm.¹⁰⁾),
 - f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006,
 - g) rozporządzenia Komisji (UE) nr 581/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie maksymalnych okresów na wczytanie odpowiednich danych z jednostek pojazdowych oraz kart kierowców (Dz. Urz. UE L 168 z 02.07.2010, str. 16),
 - h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 165/2014”, lub aktów wykonawczych do rozporządzenia (UE) nr 165/2014:
 - rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/799 z dnia 18 marca 2016 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 ustanawiającego wymogi dotyczące budowy, sprawdzania, instalacji, użytkowania i naprawy tachografów oraz ich elementów składowych (Dz. Urz. UE L 139 z 26.05.2016, str. 1, z późn. zm.¹¹⁾¹²⁾,
 - rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/548 z dnia 23 marca 2017 r. ustanawiającego standardowy formularz pisemnego oświadczenia w sprawie usunięcia lub naruszenia plomby tachografu (Dz. Urz. UE L 79 z 24.03.2017, str. 1),

⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31.

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 309 z 27.11.2007, str. 7, Dz. Urz. UE L 188 z 16.07.2008, str. 7, Dz. Urz. UE L 299 z 08.11.2008, str. 50, Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2009, str. 109, Dz. Urz. UE L 97 z 16.04.2009, str. 8, Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 114, Dz. Urz. UE L 119 z 13.05.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 182 z 12.07.2011, str. 2, Dz. Urz. UE L 46 z 17.02.2012, str. 30, Dz. Urz. UE L 79 z 21.03.2013, str. 19, Dz. Urz. UE L 330 z 10.12.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 334 z 13.12.2013, str. 46, Dz. Urz. UE L 189 z 27.06.2014, str. 135, Dz. Urz. UE L 332 z 19.11.2014, str. 15, Dz. Urz. UE L 277 z 22.10.2015, str. 61 oraz Dz. Urz. UE L 294 z 11.11.2015, str. 1.

⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 4 z 09.01.2013, str. 46 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1.

¹⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 5 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1.

¹¹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 31 oraz Dz. Urz. UE L 27 z 01.02.2017, str. 169.

¹²⁾ Zgodnie z art. 1 ust. 3 wymienionego rozporządzenia tachografy inne niż tachografy inteligentne muszą nadal spełniać, jeśli chodzi o ich budowę, sprawdzanie, instalację, kontrolę, użytkowanie i naprawę, wymogi zawarte w załączniku 1 do tego rozporządzenia albo w załączniku 1B do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8), stosownie do przypadku.

- i) decyzji Komisji nr 2007/230/WE z dnia 12 kwietnia 2007 r. w sprawie formularza dotyczącego przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym (Dz. Urz. UE L 99 z 14.04.2007, str. 14, z późn. zm.¹³⁾),
 - j) ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe,
 - k) ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 i 1629),
 - l) ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
 - m) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2017 r. poz. 1840 oraz z 2018 r. poz. 650, 663 i 2245),
 - n) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. z 2018 r. poz. 376, 650, 1338, 1480 i 1669),
 - o) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2018 r. poz. 1967),
 - p) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, z 2013 r. poz. 567, z 2016 r. poz. 2206 oraz z 2018 r. poz. 1480),
 - q) ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2018 r. poz. 1541, z późn. zm.¹⁴⁾),
 - r) ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. z 2018 r. poz. 296, 1479 i 1592),
 - s) ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2016),
 - t) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2017 r. poz. 978, z późn. zm.¹⁵⁾),
 - u) ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 169, 650, 1481 i 1629),
 - v) ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, 1000, 1479, 1544, 1564 i 1592),
 - w) ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach (Dz. U. poz. 1480),
 - x) wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych w zakresie przewozu drogowego;
- 23) osoba niepełnosprawna i osoba o ograniczonej sprawności ruchowej – osobę niepełnosprawną i osobę o ograniczonej sprawności ruchowej w rozumieniu art. 3 lit. j rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2011, str. 1).

Rozdział 2

Zasady podejmowania i wykonywania transportu drogowego

Art. 5. 1. Podjęcie i wykonywanie transportu drogowego, z zastrzeżeniem art. 5b ust. 1 i 2, wymaga uzyskania zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, na zasadach określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającym wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającym dyrektywę Rady 96/26/WE, zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1071/2009”.

2. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) spełnia wymagania określone w rozporządzeniu (WE) nr 1071/2009;
- 2) w stosunku do zatrudnionych przez przedsiębiorcę kierowców, a także innych osób niezatrudnionych przez przedsiębiorcę, lecz wykonujących osobiście przewóz na jego rzecz, nie orzeczono zakazu wykonywania zawodu kierowcy.

¹³⁾ Zmiany wymienionej decyzji zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 101 z 11.04.2008, str. 11, Dz. Urz. UE L 330 z 16.12.2009, str. 80 oraz Dz. Urz. UE L 63 z 12.03.2010, str. 31.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1669, 2136, 2227, 2242, 2244 i 2245.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2418 oraz z 2018 r. poz. 138, 650, 728, 957, 1039, 1098, 1099, 1284, 1544, 1629 i 2244.

2a. Za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji uznaje się przestępstwa umyślne określone w:

- 1) art. 173–175, art. 178–180, art. 189a, art. 218–221, art. 296–306 i art. 308 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 i 2077);
- 2) art. 586–589 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1577 oraz z 2018 r. poz. 398, 650, 1544, 2219 i 2244);
- 3) art. 522 i art. 523 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 2344 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 398, 685, 1544 i 1629);
- 4) art. 53–64 i art. 68 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1030, 1490 i 1669);
- 5) art. 399 i art. 400 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1508 oraz z 2018 r. poz. 149, 398, 1544 i 1629).

3. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego udziela się na czas nieoznaczony.

Art. 5a. 1. Podjęcie i wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego wymaga uzyskania odpowiedniej licencji wspólnotowej, na zasadach określonych w:

- 1) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącym wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych, zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1072/2009”, lub
- 2) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 561/2006, zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1073/2009”.

2. Licencji wspólnotowej udziela się przedsiębiorcy, jeżeli posiada zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

3.¹⁶⁾ Licencja wspólnotowa, o której mowa w ust. 1, jest zezwoleniem w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212).

Art. 5b. 1. Podjęcie i wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób:

- 1) samochodem osobowym,
- 2) pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą,
- 3) taksówką

– wymaga uzyskania odpowiedniej licencji.

2. Podjęcie i wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy wymaga uzyskania odpowiedniej licencji.

3. Licencji, o której mowa w ust. 1 i 2, udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 2 lata i nie dłuższy niż 50 lat, uwzględniając wniosek strony.

4.¹⁷⁾ Licencja, o której mowa w ust. 1 i 2, jest zezwoleniem w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 5c. 1. Licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 i 2, udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) członkowie organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzające spółką jawną lub komandytową, a w przypadku innego przedsiębiorcy – osoby prowadzące działalność gospodarczą:
 - a) nie zostały skazane prawomocnym wyrokiem za przestępstwa karne skarbowe lub przestępstwa umyślne: przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów, środowisku lub warunkom pracy i płacy albo inne mające związek z wykonywaniem zawodu,
 - b) nie wydano im prawomocnego orzeczenia zakazującego wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;

¹⁶⁾ Dodany przez art. 71 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650), która weszła w życie z dniem 30 kwietnia 2018 r.

¹⁷⁾ Dodany przez art. 71 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

- 2) przynajmniej jedna z osób zarządzających przedsiębiorstwem lub osoba zarządzająca w przedsiębiorstwie transportem drogowym legitymuje się certyfikatem kompetencji zawodowych;
- 3) znajduje się on w sytuacji finansowej zapewniającej podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego określonej dostępnymi środkami finansowymi lub majątkiem w wysokości:
 - a) 9000 euro – na pierwszy pojazd samochodowy przeznaczony do transportu drogowego,
 - b) 5000 euro – na każdy następny pojazd samochodowy przeznaczony do transportu drogowego;
- 4) w stosunku do zatrudnionych przez niego kierowców, a także innych osób niezatrudnionych przez tego przedsiębiorcę, lecz wykonujących osobiście przewóz na jego rzecz, nie orzeczono zakazu wykonywania zawodu kierowcy;
- 5) posiada on tytuł prawny do dysponowania pojazdem lub pojazdami samochodowymi spełniającymi wymagania techniczne określone przepisami prawa o ruchu drogowym, którymi transport drogowy ma być wykonywany.

2. Licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2, udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) spełnia wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 2) znajduje się w sytuacji finansowej zapewniającej podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego określonej dostępnymi środkami finansowymi lub majątkiem w wysokości 50 000 euro.

3. Wymóg, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 2, potwierdza się:

- 1) rocznym sprawozdaniem finansowym;
- 2) dokumentami potwierdzającymi:
 - a) dysponowanie środkami pieniężnymi w gotówce lub na rachunkach bankowych lub dostępnymi aktywami,
 - b) posiadanie akcji, udziałów lub innych zbywalnych papierów wartościowych,
 - c) udzielenie gwarancji lub poręczeń bankowych,
 - d) własność nieruchomości.

4. Przy ocenie sytuacji finansowej, o której mowa w ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 2, stosuje się kurs średni ogłaszany przez Narodowy Bank Polski, obowiązujący w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok, w którym ocena ta jest dokonywana.

Art. 6. 1. Licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) spełnia wymagania określone w art. 5c ust. 1 pkt 1 i 5;
- 2) zatrudnieni przez niego kierowcy oraz sam przedsiębiorca osobiście wykonujący przewozy:
 - a) (uchylona)
 - b) nie byli skazani za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, a ponadto nie wydano im prawomocnego orzeczenia zakazującego wykonywania zawodu kierowcy,
 - c) posiadają zaświadczenie o ukończeniu szkolenia w zakresie transportu drogowego taksówką, potwierdzonego zdany egzaminem w przypadku, o którym mowa w ust. 3a,
 - d) spełniają wymagania określone w art. 39a ust. 1 pkt 1–4.

2. (uchylony)

2a. (uchylony)

2b. (uchylony)

3. (uchylony)

3a. Rada gminy liczącej powyżej 100 000 mieszkańców może wprowadzić, w drodze uchwały, obowiązek ukończenia szkolenia zakończonego egzaminem przed komisją egzaminacyjną, potwierdzającym znajomość topografii miejscowości oraz przepisów prawa miejscowego, przez przedsiębiorcę osobiście wykonującego przewozy lub kierowcę przez niego zatrudnionego.

3b. Za przeprowadzenie szkolenia i egzaminu, o których mowa w ust. 3a, pobiera się opłatę.

3c. W przypadku, o którym mowa w ust. 3a, rada gminy określi, w drodze uchwały:

- 1) częstotliwość egzaminów, nie rzadziej jednak niż raz w roku;
- 2) program szkolenia w wymiarze nieprzekraczającym 20 godzin;
- 3) sposób powoływania komisji egzaminacyjnej, jej skład, tryb pracy oraz wysokość wynagrodzenia za pracę w komisji;
- 4) sposób egzaminowania oraz zakres wiedzy wymagany na egzaminie, na podstawie którego komisja egzaminacyjna przygotowuje pytania egzaminacyjne;
- 5) wzór zaświadczenia o ukończeniu szkolenia;
- 6) wysokość opłat za szkolenie i egzamin, uwzględniając koszty szkolenia i egzaminowania oraz to, że łączna wysokość tych opłat nie może przekroczyć 20% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym przeprowadzenie szkolenia i egzaminu, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 i 2245).

4. Licencja, o której mowa w ust. 1, udzielana jest na określony pojazd i obszar obejmujący:

- 1) gminę;
- 2) gminy sąsiadujące – po uprzednim zawarciu przez nie porozumienia;
- 3) miasto stołeczne Warszawę.

5. Dopuszcza się wykonywanie przewozu z obszaru określonego w licencji poza ten obszar, lecz bez prawa świadczenia usług przewozowych poza obszarem określonym w tej licencji, z wyjątkiem przewozu wykonywanego w drodze powrotnej lub w przypadku złożenia zamówienia przez klienta z innego obszaru.

6. (uchylony)

7. (uchylony)

Art. 7. 1. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana oraz zawieszenie lub cofnięcie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany oraz zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego jest:

- 1) starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy, o której mowa w art. 5 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 2) Główny Inspektor Transportu Drogowego, w przypadku ubiegania się o licencję wspólnotową, jeżeli przedsiębiorca nie występował z wnioskiem o wydanie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego przez organ, o którym mowa w pkt 1.

3. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji wspólnotowej oraz licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, następuje w drodze decyzji administracyjnej.

4. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany lub cofnięcia:

- 1) licencji wspólnotowej jest Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób samochodem osobowym, pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą lub licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy jest starosta właściwy dla siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy;
- 3) licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką:
 - a) na obszarze, o którym mowa w art. 6 ust. 4 pkt 1, jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - b) na obszarze, o którym mowa w art. 6 ust. 4 pkt 2, jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy dla siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy,
 - c) na obszarze, o którym mowa w art. 6 ust. 4 pkt 3, jest Prezydent miasta stołecznego Warszawy.

Art. 7a. 1. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz licencji wspólnotowej udziela się na wniosek przedsiębiorcy złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej za pomocą środków

komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669), po uiszczeniu opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1 i 11.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego adres i siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 2) adres siedziby przedsiębiorcy, o której mowa w art. 5 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), jeżeli są wymagane;
- 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 5) określenie rodzaju transportu drogowego;
- 6) określenie rodzaju i liczby pojazdów samochodowych, które przedsiębiorca będzie wykorzystywał do wykonywania transportu drogowego;
- 7) imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer certyfikatu kompetencji zawodowych osoby zarządzającej transportem, o której mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 albo osoby, o której mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 8) określenie liczby wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub z licencji wspólnotowej;
- 9) w przypadku licencji wspólnotowej – określenie czasu, na który ma być ona udzielona.

3. Do wniosku o udzielenie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego dołącza się:

- 1) oświadczenie osoby zarządzającej transportem następującej treści: „Oświadczam, że zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 będę pełnić rolę zarządzającego transportem” oraz kopię certyfikatu kompetencji zawodowych tej osoby albo oświadczenie osoby uprawnionej na podstawie umowy do wykonywania zadań zarządzającego transportem w imieniu przedsiębiorcy, że spełnia warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. c rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, oraz kopię certyfikatu kompetencji zawodowych tej osoby;
- 2) dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) oświadczenie przedsiębiorcy, że dysponuje bazą eksploatacyjną wraz ze wskazaniem adresu bazy, jeżeli adres ten jest inny niż adres wskazany zgodnie z ust. 2 pkt 1;
- 4) oświadczenie o zamiarze zatrudnienia kierowców spełniających warunki, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 2, lub oświadczenie o zamiarze współpracy z osobami niezatrudnionymi przez przedsiębiorcę, lecz wykonującymi osobiście przewóz na jego rzecz, spełniającymi warunki, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 2;
- 5) dowód uiszczenia opłaty za wydanie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego i wypisów z tego zezwolenia;
- 6) informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą osoby:
 - a) będącej członkiem organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzającej spółką jawną lub komandytową,
 - b) prowadzącej działalność gospodarczą – w przypadku innego przedsiębiorcy,
 - c) zarządzającej transportem lub uprawnionej na podstawie umowy do wykonywania zadań zarządzającego transportem w imieniu przedsiębiorcy– o niekaralności za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, wymienione w art. 5 ust. 2a;
- 7) oświadczenie osób, o których mowa w pkt 6, o niekaralności za poważne naruszenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w tym najpoważniejsze naruszenie określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

4. Do wniosku o udzielenie licencji wspólnotowej dołącza się:

- 1) kopię zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 2) zaświadczenie wystawione przez organ, który wydał zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, o liczbie pojazdów dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) dowód uiszczenia opłaty za wydanie licencji wspólnotowej i wypisów z tej licencji.

5. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 1, jest składany w postaci elektronicznej załączniki, o których mowa w ust. 3 i 4, składa się również w postaci elektronicznej.

6. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 3, 4 i 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Po uzyskaniu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego przedsiębiorca przedkłada do organu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wykaz pojazdów zawierający następujące informacje:

- 1) markę, typ;
- 2) rodzaj/przeznaczenie;
- 3) numer rejestracyjny;
- 4) numer VIN;
- 5) wskazanie rodzaju tytułu prawnego do dysponowania pojazdem.

Art. 7b. 1. Przedsiębiorca, który nie jest obowiązany na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r. poz. 395, 398, 650, 1629, 2212 i 2244) do sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego może udokumentować swoją zdolność finansową, o której mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w sposób wskazany w art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia.

2. Audytorem upoważnionym do poświadczenia rocznych sprawozdań finansowych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, jest biegły rewident w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

3. Odpowiednio upoważnioną osobą do poświadczenia rocznych sprawozdań finansowych, o której mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, jest członek zarządu spółki prawa handlowego lub innej osoby prawnej, wspólnik spółki jawnej, komplementariusz spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej, lub przedsiębiorca będący osobą fizyczną.

4.¹⁸⁾ Wymóg prowadzenia dokumentów księgowych w siedzibie, o którym mowa w art. 5 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, uznaje się za spełniony, jeżeli przedsiębiorca powierzył prowadzenie ksiąg rachunkowych przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 76a ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, lub przedsiębiorcy prowadzącemu działalność w tym zakresie z innego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 649 i 1293).

Art. 7c.¹⁹⁾ Mikroprzedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców może, bez wyznaczania zarządzającego transportem spełniającego warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w drodze umowy wyznaczyć osobę fizyczną uprawnioną do wykonywania zadań zarządzającego transportem w jego imieniu, jeżeli osoba ta spełnia warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

Art. 7d. 1.²⁰⁾ Organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wszczyna postępowanie administracyjne w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji przewoźnika drogowego, zarządzającego transportem lub osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, jeżeli wobec:

- 1) członka organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzającej spółką jawną, komandytową lub komandytowo-akcyjną, osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, zarządzającego transportem lub osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, orzeczono prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, wymienione w art. 5 ust. 2a;

¹⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 71 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

¹⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 71 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

²⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 2 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

- 2) przewoźnika drogowego, zarządzającego transportem lub osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c:
- a) wydano wykonalną decyzję administracyjną lub wykonalne decyzje administracyjne o nałożeniu kary pieniężnej za naruszenie określone w załączniku nr 3 lub 4 do niniejszej ustawy lub załączniku nr 1 do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniającego załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/403”, zostało zakwalifikowane jako poważne naruszenie lub bardzo poważne naruszenie, jeżeli częstotliwość występowania naruszeń, zgodnie z załącznikiem II do tego rozporządzenia, wymaga oceny dobrej reputacji,
 - b) wydano wykonalną decyzję administracyjną o nałożeniu kary pieniężnej za naruszenie określone w załączniku nr 3 lub 4 do niniejszej ustawy lub załączniku nr 1 do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 zostało zakwalifikowane jako najpoważniejsze naruszenie, lub
 - c) orzeczono lub nałożono prawomocnie karę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym za naruszenie, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 zostało zakwalifikowane jako:
 - najpoważniejsze naruszenie,
 - poważne naruszenie lub bardzo poważne naruszenie, jeżeli częstotliwość występowania naruszeń, zgodnie z załącznikiem II do tego rozporządzenia, wymaga oceny dobrej reputacji.

1a.²¹⁾ Organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wszczyna postępowanie administracyjne w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji przewoźnika drogowego, jeżeli wobec kierowcy wykonującego przewóz na rzecz tego przewoźnika drogowego orzeczono lub nałożono w drodze mandatu karnego lub mandatów karnych prawomocnie karę za wykroczenie stanowiące naruszenie określone w załączniku nr 1 do niniejszej ustawy lub załączniku nr 1 do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 zostało zakwalifikowane jako:

- 1) najpoważniejsze naruszenie;
- 2) poważne naruszenie lub bardzo poważne naruszenie, jeżeli częstotliwość występowania naruszeń, zgodnie z załącznikiem II do tego rozporządzenia, wymaga oceny dobrej reputacji.

2. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wydaje decyzję stwierdzającą utratę dobrej reputacji.

3. Po wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, weryfikuje sposób i warunki wykonywania transportu drogowego.

4. Przy dokonywaniu oceny dobrej reputacji, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, bierze pod uwagę w szczególności:

- 1) czy liczba stwierdzonych naruszeń jest nieznaczna w stosunku do liczby kierowców zatrudnionych przez przedsiębiorcę bądź będących w jego dyspozycji oraz skali prowadzonych operacji transportowych;
- 2) czy istnieje możliwość poprawy sytuacji w przedsiębiorstwie, w tym czy w przedsiębiorstwie podjęto działania mające na celu wdrożenie prawidłowej dyscypliny pracy lub wdrożono procedury zapobiegające powstawaniu naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego;
- 3) interes społeczny kontynuacji działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, w szczególności jeżeli cofnięcie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego spowodowałoby w znaczący sposób wzrost poziomu bezrobocia w miejscowości, gminie lub regionie;
- 4) opinię polskiej organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszającej przewoźników drogowych, działającej od co najmniej 3 lat, której przedsiębiorca jest członkiem.

²¹⁾ Dodany przez art. 1 pkt 2 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

5. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2:

- 1) wydaje decyzję stwierdzającą utratę dobrej reputacji – w przypadku uznania, że utrata dobrej reputacji będzie stanowiła proporcjonalną reakcję za popełnione naruszenia, albo
- 2) wydaje decyzję stwierdzającą, że dobra reputacja pozostaje nienaruszona – w przypadku uznania, że utrata dobrej reputacji będzie stanowiła nieproporcjonalną reakcję za popełnione naruszenia.

6. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 5 pkt 1:

- 1) wymóg dobrej reputacji nie jest spełniony;
- 2) organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, zawiesza zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego – do czasu zastosowania środka rehabilitacyjnego, o którym mowa w art. 7e.

7. Wykonywanie transportu drogowego w przypadku, gdy przedsiębiorcy zawieszono zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, jest równoznaczne z wykonywaniem przewozu bez zezwolenia.

Art. 7e. Przez środki rehabilitacyjne, o których mowa w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, należy rozumieć:

- 1) zatarcie skazania za przestępstwa określone w art. 5 ust. 2a;
- 2) zatarcie skazania za wykroczenia stanowiące naruszenia określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403;
- 3) upływ roku od dnia nałożenia grzywny w formie mandatu karnego za wykroczenia stanowiące naruszenia określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403;
- 4) nałożone sankcje administracyjne za naruszenia określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 staną się niebyłe, zgodnie z art. 94b;
- 5)²²⁾ upływ roku od dnia orzeczenia lub nałożenia prawomocnie kary w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym za naruszenia określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403.

Art. 8. 1. Licencji, o których mowa w art. 5b ust. 1 i 2, udziela się na wniosek przedsiębiorcy złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, po uiszczeniu opłaty, o której mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego adres i siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 2) informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), jeżeli są wymagane;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) określenie rodzaju i zakresu transportu drogowego, a w zakresie transportu drogowego taksówką – także obszaru wykonywania przewozu;
- 5) określenie czasu, na który licencja ma być udzielona;
- 6) określenie rodzaju i liczby pojazdów samochodowych, które przedsiębiorca będzie wykorzystywał do wykonywania transportu drogowego – w przypadku wykonywania transportu drogowego w zakresie, o którym mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 i 2;
- 7) określenie liczby wypisów z licencji – w przypadku wykonywania transportu drogowego w zakresie, o którym mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 i 2.

3. Do wniosku o udzielenie licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, dołącza się:

- 1) oświadczenie osoby zarządzającej transportem następującej treści: „Oświadczam, że zgodnie z art. 5c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym będę pełnić rolę osoby zarządzającej transportem drogowym w przedsiębiorstwie” oraz kopię certyfikatu kompetencji zawodowych tej osoby;
- 2) oświadczenie członków organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzającej spółką jawną lub komandytową, a w przypadku innego przedsiębiorcy – osoby prowadzącej działalność gospodarczą, że spełnia wymóg dobrej reputacji, o którym mowa w art. 5c ust. 1 pkt 1;

²²⁾ Dodany przez art. 1 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

- 3) dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 5c ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 pkt 2;
- 4) oświadczenie o zamiarze zatrudnienia kierowców spełniających warunki, o których mowa w art. 5c ust. 1 pkt 4 lub w art. 6 ust. 1 pkt 2, albo oświadczenie o zamiarze współpracy z osobami niezatrudnionymi przez przedsiębiorcę, lecz wykonującymi osobiście przewóz na jego rzecz, spełniającymi warunki, o których mowa w art. 5c ust. 1 pkt 4;
- 5) wykaz pojazdów zawierający następujące informacje:
 - a) markę, typ,
 - b) rodzaj/przeznaczenie,
 - c) numer rejestracyjny,
 - d) numer VIN,
 - e) wskazanie rodzaju tytułu prawnego do dysponowania pojazdem;
- 6) dowód uiszczenia opłaty za wydanie licencji i wypisów z tej licencji.

4. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w postaci elektronicznej załączniki, o których mowa w ust. 3, składa się również w postaci elektronicznej.

5. Przy składaniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie dołącza się dokumentów, o których mowa w ust. 3:

- 1) pkt 1 i 3 – gdy wniosek dotyczy licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką;
- 2) pkt 4 i 5 – gdy wniosek dotyczy licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy.

6. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 1, 2 i 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 9. (uchylony)

Art. 10. (uchylony)

Art. 11. 1. W zezwoleniu na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz w licencji określa się w szczególności:

- 1) numer ewidencyjny zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 2) organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 3) datę udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 4) podstawę prawną;
- 5) przedsiębiorcę, jego adres i siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 6) rodzaj i zakres transportu drogowego;
- 7) oznaczenie obszaru przewozów – w przypadku licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką;
- 8) termin ważności.

2. Organ udzielający zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wydaje wypis lub wypisy z tego zezwolenia w liczbie nie większej niż liczba pojazdów samochodowych określonych we wniosku o udzielenie zezwolenia, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

2a. W przypadku utraty uprawnień wynikających z licencji wspólnotowej organem właściwym do wydania wypisu lub wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wydane przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, jest starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy, o której mowa w art. 5 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, przekazuje akta sprawy w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o utracie uprawnień stała się ostateczna.

3. Organ udzielający licencji wspólnotowej, o którym mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1, wydaje wypis lub wypisy z tej licencji w liczbie nie większej niż liczba pojazdów samochodowych określonych we wniosku o udzielenie licencji, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

4. Organ udzielający licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 i 2, wydaje wypis lub wypisy z tej licencji w liczbie nie większej niż liczba pojazdów samochodowych określonych we wniosku o udzielenie licencji, dla których zostało udokumentowane spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 5c ust. 1 pkt 3.

Art. 11a. 1. Zabrania się przedsiębiorcy posiadania wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego i wypisów z licencji wspólnotowej w łącznej liczbie przekraczającej liczbę pojazdów, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

2. Przedsiębiorca jest obowiązany zwrócić ponadliczbowe wypisy do organu, który je wydał w terminie 7 dni od dnia, w którym łączna liczba wypisów przekroczyła liczbę pojazdów, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

Art. 11b. 1. Rada gminy może ustalać ceny za przewozy taksówkami na terenie gminy. W mieście stołecznym Warszawie uprawnienia te przysługują Radzie Warszawy.

2. Rada gminy określa strefy cen (stawki taryfowe) obowiązujące przy przewozie osób i ładunków taksówkami.

Art. 11c. Ceny i stawki taryfowe, o których mowa w art. 11b, mają charakter cen i stawek taryfowych maksymalnych.

Art. 12. 1. Zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz licencja, o której mowa w art. 5b ust. 1, uprawniają do wykonywania przewozu wyłącznie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Licencja, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 i 2, nie uprawnia do wykonywania transportu drogowego taksówką.

3. Licencja wspólnotowa uprawnia do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego zgodnie z rodzajem przewozów w niej określonym. Licencja ta uprawnia również do wykonywania krajowego transportu drogowego, zgodnie z rodzajem przewozów w niej określonym.

Art. 13. 1. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji nie można odstępować osobom trzecim ani przenosić uprawnień z nich wynikających na osobę trzecią.

2. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji wspólnotowej lub licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 lub 2 lub ust. 2, przenosi, w drodze decyzji administracyjnej, uprawnienia z nich wynikające w razie:

1) (uchylony)²³⁾

2) połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, albo sprzedaży przedsiębiorstwa, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, przedsiębiorcy posiadającego zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję

– pod warunkiem spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wymagań określonych w art. 5 ust. 2 lub pod warunkiem spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z licencji wymagań odpowiednio określonych w art. 5a lub art. 5c ust. 1 lub 2.

3. Postępowanie, o którym mowa w ust. 2, wszczyna się na wniosek przedsiębiorcy przejmującego uprawnienia.

Art. 13a.²⁴⁾ Do licencji wspólnotowej oraz zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w art. 42 ust. 1 albo 5 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629), nie stosuje się przepisów art. 43 ust. 2 i 3 tej ustawy. Decyzję w sprawie przeniesienia licencji wspólnotowej albo zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

Art. 14. 1. Przewoźnik drogowy jest obowiązany zgłaszać w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, organowi, który udzielił:

1) zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji wspólnotowej, zmiany danych, o których mowa w art. 7a,

2) licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, zmiany danych, o których mowa w art. 8

– nie później niż w terminie 28 dni od dnia ich powstania.

2. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, obejmują dane zawarte w zezwoleniu na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, przedsiębiorca jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę treści zezwolenia lub licencji.

²³⁾ Przez art. 87 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629), która weszła w życie z dniem 25 listopada 2018 r.

²⁴⁾ Dodany przez art. 87 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 23.

3. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1 pkt 1, polegają na zwiększeniu liczby pojazdów, przedsiębiorca jest obowiązany udokumentować zdolność finansową dla każdego zgłoszonego pojazdu samochodowego, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, i może wystąpić z wnioskiem o wydanie dodatkowych wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub z licencji.

4. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1 pkt 2, polegają na zwiększeniu liczby pojazdów, przedsiębiorca jest obowiązany udokumentować sytuację finansową dla każdego zgłoszonego pojazdu samochodowego, zgodnie z art. 5c ust. 1 pkt 3, i może wystąpić z wnioskiem o wydanie dodatkowych wypisów z licencji.

Art. 14a. 1. Przewoźnik drogowy może zawiesić, w całości albo w części wykonywanie transportu drogowego na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

2. Przewoźnik drogowy zawieszający wykonywanie transportu drogowego jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia, w którym rozpoczęty został okres zawieszenia:

- 1) zawiadomić organ, który udzielił licencji o zawieszeniu wykonywania transportu drogowego; w zawiadomieniu podaje się:
 - a) okres, na który zawieszono wykonywanie transportu drogowego,
 - b) liczbę wypisów z licencji odpowiadającą liczbie pojazdów samochodowych, którymi zaprzestano wykonywania przewozów drogowych – w przypadku częściowego zawieszenia wykonywania transportu drogowego;
- 2) zwrócić do organu, który udzielił licencji:
 - a) wszystkie wypisy z licencji – w przypadku zawieszenia wykonywania transportu drogowego w całości,
 - b) wypisy z licencji odpowiadające liczbie pojazdów samochodowych, którymi zaprzestano wykonywania przewozów drogowych – w przypadku częściowego zawieszenia wykonywania transportu drogowego,
 - c) licencję – w przypadku zawieszenia wykonywania transportu drogowego taksówką.

3. Organ, który udzielił licencji, wydaje z urzędu zwróconą licencję lub wypisy w terminie 7 dni przed upływem okresu, na jaki zostało zawieszone wykonywanie transportu drogowego.

4. Jeżeli wykonywanie transportu drogowego zostało zawieszone na okres przekraczający 3 miesiące, organ który udzielił licencji dokonuje, w terminie 14 dni od dnia spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 2, zwrotu części opłaty wniesionej za wydanie licencji i wypisów z licencji z zastrzeżeniem ust. 5, proporcjonalnie do:

- 1) okresu zawieszenia wykonywania transportu drogowego;
- 2) liczby zawieszonych wypisów z licencji.

5. (uchylony)

6. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki zwrotu części opłaty, uwzględniając zasadę proporcjonalnego zwrotu opłaty, o której mowa w ust. 4.

Art. 15. 1. Licencję, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, cofa się:

- 1) w przypadku gdy:
 - a) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją,
 - b) przedsiębiorca nie podjął działalności objętej licencją w ciągu 6 miesięcy od dnia jej wydania, pomimo wezwania organu licencyjnego do jej podjęcia;
- 2) jeżeli jej posiadacz:
 - a) nie spełnia wymagań uprawniających do wykonywania działalności w zakresie transportu drogowego,
 - b) rażąco naruszył warunki określone w licencji lub inne warunki wykonywania działalności objętej licencją określone przepisami prawa,
 - c) odstąpił licencję lub wypis z licencji osobie trzeciej,
 - d) zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją, a w szczególności nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, transportu drogowego co najmniej przez 6 miesięcy,
 - e) rażąco narusza przepisy dotyczące czasu pracy kierowców lub kwalifikacji kierowców;
- 3) jeżeli posiadacz licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką samowolnie zmienia wskazania urządzeń pomiarowo-kontrolnych, zainstalowanych w pojeździe.
- 4) (uchylony)

2. Cofnięcie licencji w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 lit. a, b, d oraz lit. e poprzedza się pisemnym ostrzeżeniem przedsiębiorcy, że w przypadku ponownego stwierdzenia naruszenia tych przepisów wszczyna się postępowanie

w sprawie cofnięcia licencji. Przepisu nie stosuje się, gdy posiadacz licencji przestał spełniać wymagania, o których mowa w art. 5c ust. 1 pkt 1 lit. a.

2a. Przepisu ust. 1 pkt 2 lit. d nie stosuje się, jeżeli przewoźnik zawiadomił organ, który udzielił licencji, o zawieszeniu wykonywania transportu drogowego, w trybie i na zasadach określonych w art. 14a.

3. Licencja, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, może być cofnięta, jeżeli jej posiadacz:

- 1) nie przedstawił, w wyznaczonym terminie, informacji i dokumentów, o których mowa w art. 8 ust. 2 i 3, art. 14 ust. 2 i art. 83;
- 2) rażąco lub wielokrotnie narusza przepisy w zakresie dopuszczalnej masy, nacisków osi lub wymiaru pojazdu;
- 3) zalega w regulowaniu, stwierdzonych decyzją ostateczną lub prawomocnym orzeczeniem, zobowiązań:
 - a) celnych, podatkowych lub innych zobowiązań na rzecz Skarbu Państwa z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego,
 - b) wobec kontrahenta;
- 4) samowolnie:
 - a)²⁵⁾ zmienia wskazania urządzeń pomiarowo-kontrolnych lub tachografów zainstalowanych w pojeździe, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 3,
 - b) zmienia lub usuwa dane zapisane w tachografie cyfrowym lub na karcie kierowcy i karcie przedsiębiorstwa.

4. Przedsiębiorca jest obowiązany zwrócić dokumenty, o których mowa w art. 11, organowi, który udzielił licencji, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.

5. W przypadku cofnięcia licencji nie może być ona ponownie udzielona wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.

Art. 15a. 1. Wielokrotne popełnianie poważnego naruszenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, może prowadzić do wszczęcia procedury cofnięcia wypisów z licencji wspólnotowej oraz zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej.

2. Przy obliczaniu częstotliwości występowania wielokrotnych naruszeń bierze się pod uwagę czas, wagę naruszenia oraz średnią liczbę kierowców wykonujących operacje transportowe dla przedsiębiorcy, zgodnie ze wzorem obliczania zawartym w załączniku II do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403.

3.²⁶⁾ Trzy poważne naruszenia lub jedno bardzo poważne naruszenie, określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, w przeliczeniu na kierowcę na rok w danym przedsiębiorstwie, powoduje wydanie przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1, przedsiębiorcy mającemu siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ostrzeżenia o możliwości wszczęcia procedury, o której mowa w ust. 1.

4. W przypadku stwierdzenia drugiego bardzo poważnego naruszenia, zgodnie ze wzorem obliczania zawartym w załączniku II do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, w ciągu roku od dnia wystosowania ostrzeżenia, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, dokonuje, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) cofnięcia na okres 3 miesięcy 20% wypisów z licencji wspólnotowej oraz zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy – w przypadku posiadania przez przedsiębiorcę więcej niż 10 wypisów z licencji wspólnotowej;
- 2) cofnięcia 1 wypisu z licencji wspólnotowej na okres 3 miesięcy oraz zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy – w przypadku posiadania przez przedsiębiorcę od 2 do 10 wypisów z licencji wspólnotowej;
- 3) zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy – w przypadku posiadania przez przedsiębiorcę 1 wypisu z licencji wspólnotowej.

5. W przypadku stwierdzenia trzeciego bardzo poważnego naruszenia, zgodnie ze wzorem obliczania zawartym w załączniku II do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, w ciągu roku od dnia wystosowania ostrzeżenia, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wszczyna postępowanie administracyjne w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji, o którym mowa w art. 7d.

²⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach (Dz. U. poz. 1480), która weszła w życie z dniem 3 września 2018 r.

²⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

6. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 3, uznaje się za niebyłe po upływie roku od dnia stwierdzenia przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, bardzo poważnego naruszenia, na podstawie którego wystosowano to ostrzeżenie.

Art. 15b. 1. Liczba wypisów z licencji wspólnotowej podlegająca cofnięciu w wyniku zastosowania progów procentowych określonych w art. 15a ust. 4 podlega zaokrągleniu w dół.

2. Przedsiębiorca zwraca cofnięte wypisy z licencji wspólnotowej do organu, który je wydał, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o ich cofnięciu stała się ostateczna.

3. Za zwrot cofniętych wypisów z licencji wspólnotowej nie pobiera się opłat.

4. Liczbę posiadanych przez przedsiębiorcę wypisów z licencji wspólnotowej ustala się według stanu na dzień wszczęcia wobec przedsiębiorcy postępowania administracyjnego.

Art. 16. 1. Zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wygasa w razie:

- 1) zrzeczenia się go;
- 2) (uchylony)²⁷⁾
- 3) likwidacji albo postanowienia o ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy, któremu zostało udzielone, chyba że zachodzą okoliczności określone w art. 13 ust. 2;
- 4) wydania wobec przedsiębiorcy prawomocnego orzeczenia zakazującego wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego lub orzeczenia zakazującego wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

2. Licencja wygasa w razie:

- 1) upływu okresu, na który została udzielona;
- 2) zrzeczenia się jej;
- 3)²⁸⁾ śmierci posiadacza licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 3;
- 4) likwidacji albo postanowienia o ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy, któremu została udzielona, chyba że zachodzą okoliczności określone w art. 13 ust. 2;
- 5) wygaśnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego – w przypadku licencji wspólnotowej.

3. Przepis art. 15 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4. Przedsiębiorca nie może zrzec się zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji w przypadku wszczęcia postępowania o ich cofnięcie.

5.²⁹⁾ W razie śmierci osoby fizycznej posiadającej zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję, organ, który ich udzielił, na wniosek osoby, która złożyła wniosek o stwierdzenie nabycia spadku, złożony w terminie sześciu miesięcy od dnia śmierci osoby fizycznej posiadającej zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję, wyraża zgodę, w drodze decyzji administracyjnej, na wykonywanie uprawnień wynikających z zezwolenia lub licencji przez okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od daty śmierci posiadacza zezwolenia lub licencji.

6.³⁰⁾ Przepisu ust. 5 nie stosuje się, jeżeli ustanowiono zarząd sukcesyjny. W takim przypadku stosuje się przepisy art. 37 ust. 1 pkt 1 oraz art. 38–41 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej.

7.³⁰⁾ Do licencji wspólnotowej oraz zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego nie stosuje się przepisów art. 40 ust. 1 i 2 oraz art. 41 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej. Decyzję w sprawie potwierdzenia możliwości wykonywania licencji wspólnotowej albo zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Decyzji tej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 16a. 1. W razie cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji albo ich wygaśnięcia przedsiębiorca ma obowiązek przechowywać i udostępniać osobom uprawnionym do kontroli dokumenty i inne nośniki informacji wymagane przepisami, o których mowa w art. 4 pkt 22, przez okres jednego roku, począwszy od dnia, w którym przestał wykonywać transport drogowy.

²⁷⁾ Przez art. 87 pkt 3 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 23.

²⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 87 pkt 3 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 23.

²⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 87 pkt 3 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 23.

³⁰⁾ Dodany przez art. 87 pkt 3 lit. d ustawy, o której mowa w odnośniku 23.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do:

- 1) przedsiębiorcy, na którego zostały przeniesione uprawnienia wynikające z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji w trybie, o którym mowa w art. 13 ust. 2;
- 2) przedsiębiorcy albo osoby fizycznej, którzy posiadali zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję i zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej lub wykonywania przewozu drogowego.

Art. 16b. 1. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, stwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, niezdolność zarządzającego transportem do kierowania operacjami transportowymi, jeżeli:

- 1) zarządzający transportem utracił dobrą reputację, zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 2) wobec zarządzającego transportem wydano prawomocne orzeczenie zakazujące kierowania operacjami transportowymi.

2. W przypadku stwierdzenia niezdolności zarządzającego transportem do kierowania operacjami transportowymi, zarządzający jest obowiązany zwrócić, w terminie nie dłuższym niż 7 dni, certyfikat kompetencji zawodowych organowi, o którym mowa w ust. 1.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia niezwłocznie jednostkę określoną w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 o zatrzymaniu certyfikatu kompetencji zawodowych.

4. Zarządzającemu transportem uznanemu za niezdolnego do kierowania operacjami transportowymi przywraca się na jego wniosek zdolność do kierowania operacjami transportowymi, w drodze decyzji administracyjnej, po ustaniu przesłanek będących podstawą do stwierdzenia niezdolności do kierowania operacjami transportowymi.

5. W przypadku przywrócenia zarządzającemu transportem zdolności do kierowania operacjami transportowymi, organ, o którym mowa w ust. 1, zwraca z urzędu certyfikat kompetencji zawodowych zarządzającemu, zawiadamiając o tym jednostkę określoną w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1.

Art. 16c.³¹⁾ **Zabrania się wykonywania przewozu drogowego pojazdem dopuszczonym do ruchu na podstawie profesjonalnego dowodu rejestracyjnego, o którym mowa w art. 80s ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.**

Art. 17. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz wypisu z tego zezwolenia, licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób samochodem osobowym oraz wypisu z tej licencji, licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą oraz wypisu z tej licencji, licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką oraz licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy, a także rodzaje zabezpieczeń licencji wspólnotowej, mając na uwadze ujednolicenie wzorów dokumentów i ich zabezpieczenie przed fałszowaniem.

2. (uchylony)

Art. 17a. (uchylony)

Art. 17b. Minister właściwy do spraw transportu może ogłosić, w drodze obwieszczenia, wykaz państw, w stosunku do których jest wymagane posiadanie zezwolenia zagranicznego w międzynarodowym transporcie drogowym.

Rozdział 3

Transport drogowy osób

Art. 18. 1.³²⁾ Wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych wymaga zezwolenia:

- 1) w krajowym transporcie drogowym – wydanego, w zależności od zasięgu tych przewozów odpowiednio przez:
 - a) wójta – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze gminy,
 - b) burmistrza albo prezydenta miasta – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych w komunikacji miejskiej,
 - c) burmistrza albo prezydenta miasta, któremu powierzono to zadanie na mocy porozumienia, o którym mowa w art. 4 pkt 7a – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych w komunikacji miejskiej w granicach określonych w art. 4 pkt 7a lit. a albo lit. b,

³¹⁾ Dodany przez art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 79), która wejdzie w życie z dniem 11 lipca 2019 r.

³²⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 33.

- d) burmistrza albo prezydenta miasta, będącego siedzibą związku międzygminnego, o którym mowa w art. 4 pkt 7a – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze gmin, które utworzyły związek międzygminny,
 - d¹⁾ prezydenta miasta na prawach powiatu, w uzgodnieniu z właściwym starostą ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych przebiegających na obszarze miasta i sąsiedniego powiatu,
 - e) starostę, w uzgodnieniu z wójtami, burmistrzami lub prezydentami miast właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze powiatu, z wyłączeniem linii komunikacyjnych określonych w lit. a–d¹⁾,
 - f) marszałka województwa, w uzgodnieniu ze starostami właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych wykraczających poza obszar co najmniej jednego powiatu, jednakże niewykraczających poza obszar województwa,
 - g) marszałka województwa właściwego dla siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy, w uzgodnieniu z marszałkami województw właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych wykraczających poza obszar co najmniej jednego województwa;
- 2) w międzynarodowym transporcie drogowym:
- a) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego – dla linii komunikacyjnych wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
 - b) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – dla linii komunikacyjnych niewykraczających poza obszar tych państw.

1.³³⁾ Wykonywanie:

- 1) przewozów regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym – wymaga zezwolenia wydanego, w zależności od zasięgu tych przewozów, odpowiednio przez:
- a) wójta, burmistrza albo prezydenta miasta – na wykonywanie przewozów na obszarze gminy (miasta),
 - b) burmistrza albo prezydenta miasta, któremu powierzono realizację zadań w zakresie przewozów – na wykonywanie przewozów na obszarze objętym porozumieniem,
 - c) zarząd związku międzygminnego – na linii komunikacyjnej lub sieci komunikacyjnej na obszarze gmin tworzących związek międzygminny,
 - d) prezydenta miasta na prawach powiatu, w uzgodnieniu z właściwym starostą ze względu na planowany zasięg przewozów – na wykonywanie przewozów na obszarze miasta i sąsiedniego powiatu,
 - e) starostę, w uzgodnieniu z wójtami, burmistrzami lub prezydentami miast właściwymi ze względu na planowany zasięg przewozów – na wykonywanie przewozów na obszarze powiatu, z wyłączeniem przewozów określonych w lit. a–d,
 - f) marszałka województwa, w uzgodnieniu ze starostami właściwymi ze względu na planowany zasięg przewozów – na wykonywanie przewozów wykraczających poza obszar jednego powiatu, jednakże niewykraczających poza obszar województwa,
 - g) marszałka województwa właściwego dla siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy, w uzgodnieniu z marszałkami województw właściwymi ze względu na planowany zasięg przewozów – na wykonywanie przewozów wykraczających poza obszar jednego województwa;
- 2) przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych w międzynarodowym transporcie drogowym – wymaga zezwolenia wydanego przez:
- a) Głównego Inspektora Transportu Drogowego – dla linii komunikacyjnych wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,

³³⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

- b) Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – dla linii komunikacyjnych niewykraczających poza obszar tych państw.**

1a.³²⁾ Nie wymaga uzyskania zezwolenia tymczasowe wykonywanie przewozów osób w przypadku klęsk żywiołowych lub wystąpienia zakłóceń w przewozach wykonywanych przez podmioty innych gałęzi niż transport drogowy.

1a.³³⁾ Nie wymaga uzyskania zezwolenia:

- 1) tymczasowe wykonywanie przewozów osób w przypadku klęsk żywiołowych lub wystąpienia zakłóceń w przewozach wykonywanych przez podmioty innych gałęzi niż transport drogowy;**
- 2) wykonywanie przewozów regularnych specjalnych organizowanych przez jednostkę samorządu terytorialnego w krajowym transporcie drogowym – o ile w środkach transportu znajduje się dokument stwierdzający uprawnienie do ich wykonywania.**

1b. W przypadku zakłóceń, o których mowa w ust. 1a, przewoźnik drogowy i podmiot, w zastępstwie którego przewozy są wykonywane, obowiązani są zawrzeć pisemne porozumienie określające warunki i termin wykonywania tych przewozów oraz zgłosić ten fakt właściwemu organowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

2. Wykonywanie przewozów wahałowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga zezwolenia wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Nie wymaga zezwolenia wykonywanie przewozu okazjonalnego, jeżeli:

- 1) tym samym pojazdem samochodowym na całej trasie przejazdu przewozi się tę samą grupę osób i dowozi się ją do miejsca początkowego albo
- 2) polega on na przewozie osób do miejsca docelowego, natomiast jazda powrotna jest jazdą bez osób (podróżnych), albo
- 3) polega on na jeździe bez osób do miejsca docelowego i odebraniu oraz przewiezieniu do miejsca początkowego grupy osób, która przez tego samego przewoźnika drogowego została przewieziona na zasadzie określonej w pkt 2.

4. Organy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i Główny Inspektor Transportu Drogowego wydają przedsiębiorcy wypis albo wypisy z zezwoleń w liczbie określonej we wniosku przedsiębiorcy.

4a. Przewóz okazjonalny wykonuje się pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą.

4b. Dopuszcza się przewóz okazjonalny:

- 1) pojazdami zabytkowymi,
- 2) samochodami osobowymi:
 - a) prowadzonymi przez przedsiębiorcę świadczącego usługi przewozowe albo zatrudnionego przez niego kierowcę,
 - b) na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej w lokalu przedsiębiorstwa,
 - c) po ustaleniu opłaty ryczałtowej za przewóz przed rozpoczęciem tego przewozu; zapłata za przewóz regulowana jest na rzecz przedsiębiorcy w formie bezgotówkowej; dopuszcza się wniesienie opłat gotówką w lokalu przedsiębiorstwa

– niespełniającymi kryterium konstrukcyjnego określonego w ust. 4a i będącymi wyłączną własnością przedsiębiorcy lub stanowiącymi przedmiot leasingu tego przedsiębiorcy.

5. Przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą zabrania się:

- 1) umieszczania i używania w pojeździe taksometru;
- 2) umieszczania w sposób widoczny i czytelny z zewnątrz pojazdu oznaczeń z nazwą, adresem, telefonem, adresem strony internetowej przedsiębiorcy lub innych oznaczeń mających na celu identyfikację przedsiębiorcy, a także reklam usług taksówkowych i przedsiębiorców świadczących takie usługi;
- 3) umieszczania na dachu pojazdu lamp lub innych urządzeń technicznych.

Art. 18a.³⁴⁾ Przewoźnik wykonujący regularne przewozy osób, poza uprawnieniami pasażerów do ulgowych przejazdów określonymi w odrębnych przepisach, uwzględnia także uprawnienia pasażerów do innych ulgowych przejazdów, jeżeli podmiot, który ustanawia te ulgi, ustali z przewoźnikiem, w drodze umowy, warunki zwrotu kosztów stosowania tych ulg.

Art. 18a. (uchylony)³⁵⁾

Art. 18b.³⁴⁾ 1. Przewozy regularne w krajowym transporcie drogowym wykonywane są według następujących zasad:

- 1) do przewozu używane są wyłącznie autobusy odpowiadające wymaganiom ze względu na rodzaj przewozu warunkom technicznym;
- 2) rozkład jazdy jest podawany do publicznej wiadomości przez ogłoszenia na wszystkich wymienionych w rozkładzie jazdy przystankach lub dworcach;
- 3) wsiadanie i wysiadanie pasażerów odbywa się tylko na przystankach określonych w rozkładzie jazdy;
- 4) należność za przejazd jest pobierana zgodnie z cennikiem opłat, a pasażer otrzymuje potwierdzenie wniesienia opłaty w postaci biletu wydanego zgodnie z przepisami o kasach rejestrujących;
- 5) w kasach dworcowych oraz w autobusie znajduje się dostępny do wglądu pasażerów opracowany przez przewoźnika lub grupę przewoźników regulamin określający warunki obsługi podróżnych, odprawy oraz przewozu osób, bagażu i rzeczy;
- 6) cennik opłat został podany do publicznej wiadomości przy kasach dworcowych oraz w każdym autobusie wykonującym regularne przewozy osób, przy czym cennik opłat musi także zawierać ceny biletów ulgowych:
 - a) określone na podstawie odrębnych ustaw, a w szczególności ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 295),
 - b) wynikających z uprawnień pasażerów do innych ulgowych przejazdów, jeżeli podmiot, który ustanowił te ulgi, ustalił z przewoźnikiem w drodze umowy warunki zwrotu kosztów stosowania tych ulg;
- 7) zgodnie z warunkami przewozu osób określonymi w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18.

2. Podczas wykonywania przewozów regularnych zabrania się:

- 1) używania do przewozu:
 - a) innych pojazdów niż autobusy,
 - b) autobusów nieodpowiadających wymaganiom ze względu na rodzaj przewozu warunkom technicznym;
- 2) korzystania z przystanków, na których nie została zamieszczona informacja o realizowanym rozkładzie jazdy zawierająca także nazwę, adres siedziby przewoźnika i numer telefonu przewoźnika lub niezgodnie z podanymi w tej informacji dniami i godzinami odjazdów;
- 3) zabierania i wysadzania pasażerów poza przystankami określonymi w rozkładzie jazdy;
- 4) pobierania należności za przejazd niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości pasażerów;
- 5) naruszania warunków przewozu osób określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18.

Art. 18b. (uchylony)³⁵⁾

Art. 19. 1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

- 1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub
- 2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym

– wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Główny Inspektor Transportu Drogowego. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

³⁴⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 35.

³⁵⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje zakaz wykonywania przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla przewoźnika niemającego tu siedziby, jeżeli przewoźnik podczas przewozu kabotażowego wielokrotnie naruszył przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/2009 lub inne wspólnotowe albo krajowe przepisy w zakresie transportu drogowego.

4. Zakaz, o którym mowa w ust. 3, obowiązuje przez okres 2 lat od dnia uprawomocnienia się decyzji o jego wydaniu.

Art. 19a. 1. Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić wymóg posiadania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą przez zagranicznych przewoźników z niektórych państw mając na uwadze zasadę wzajemności.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku przejazdu pojazdu samochodowego bez osób podróжных.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 20. 1. W zezwoleniu określa się w szczególności:

- 1) warunki wykonywania przewozów;
- 2) przebieg trasy przewozów, w tym miejscowości, w których znajdują się miejsca początkowe i docelowe przewozów;
- 3) miejscowości, w których znajdują się przystanki – przy przewozach regularnych osób.

1a. Załącznikiem do zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązujący rozkład jazdy.

2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zezwolenia, o którym mowa w art. 19a, oraz wzór zezwolenia i wypisu z zezwolenia, o którym mowa w art. 18, uwzględniając zakres niezbędnych danych dotyczących realizacji usług transportowych.

Art. 20a. 1. Warunków określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18, nie stosuje się w przypadku wystąpienia niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności uniemożliwiających wykonywanie przewozów zgodnie z określonym w zezwoleniu przebiegiem trasy przewozów, w szczególności awarii sieci, robót drogowych, lub blokad drogowych.

2. W przypadku gdy okoliczności uniemożliwiające wykonywanie przewozów, o których mowa w ust. 1, trwają dłużej niż 14 dni, organ właściwy w sprawach zezwoleń, na wniosek przedsiębiorcy, wydaje decyzję w sprawie odstąpienia od warunków określonych w zezwoleniu.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 2, nie może być wydana na okres dłuższy niż okres ważności zezwolenia.

4. Przepisy art. 20 i 22 stosuje się odpowiednio.

Art. 21. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18, wydaje się, na wniosek przedsiębiorcy, na czas nie dłuższy niż:

- 1)³⁶⁾ 5 lat – na wykonywanie przewozów regularnych lub przewozów regularnych specjalnych;
- 1)³⁷⁾ **5 lat – na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych lub międzynarodowych przewozów regularnych;**
- 2) rok – na wykonywanie przewozów wahałowych lub przewozów okazjonalnych.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się kopię zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji i dokumenty, o których mowa w art. 22.

3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zezwolenie przedłuża się, na wniosek przedsiębiorcy, na okres nieprzekraczający 5 lat, o ile nie zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 24 ust. 4.

Art. 22. 1.³⁸⁾ Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym dołącza się:

- 1) proponowany rozkład jazdy uwzględniający przystanki, godziny odjazdów środków transportowych, długość linii komunikacyjnej, podaną w kilometrach, i odległości między przystankami, kursy oraz liczbę pojazdów niezbędnych do wykonywania codziennych przewozów, zgodnie z rozkładem jazdy;

³⁶⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 37.

³⁷⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

³⁸⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 39.

- 2) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 3) potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków, dokonanego z ich właścicielami lub zarządzającymi;
- 4) zobowiązanie do zamieszczania informacji o godzinach odjazdów na tabliczkach przystankowych na przystankach;
- 5) cennik;
- 6) wykaz pojazdów, z określeniem ich liczby oraz liczby miejsc, którymi wnioskodawca zamierza wykonywać przewozy.

1. (uchylony)³⁹⁾**1a. (uchylony)**

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, dołącza się:

- 1) rozkład jazdy uzgodniony z zagranicznym przewoźnikiem drogowym przewidzianym do prowadzenia przewozów regularnych na danej linii regularnej, uwzględniający przystanki, czas odjazdów i przyjazdów, przejścia graniczne oraz długość linii regularnej podaną w kilometrach i odległości między przystankami;
- 2) kopię umowy z zagranicznym przewoźnikiem drogowym o wspólnym prowadzeniu linii regularnej;
- 3) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców;
- 4) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 5) cennik.

2a. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, dołącza się dokumenty i informacje, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1073/2009.

3. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym dołącza się:

- 1) przebieg trasy przewozu dla każdej grupy osób, uwzględniający miejsce początkowe i docelowe przewozu, długość tej trasy podaną w kilometrach oraz przejścia graniczne;
- 2) wykaz terminów przewozów;
- 3) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną trasą przewozu;
- 4) kopię umowy między organizatorem przewozu a przewoźnikiem drogowym;
- 5) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców.

4. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym dołącza się:

- 1) informację określającą grupę osób, która będzie uprawniona do korzystania z przewozu;
- 2) proponowany rozkład jazdy uwzględniający przystanki, godziny odjazdów i przyjazdów środków transportowych, długość linii komunikacyjnej, podaną w kilometrach, i odległości między przystankami oraz liczbę pojazdów niezbędnych do wykonywania codziennych przewozów, zgodnie z rozkładem jazdy;
- 3) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 4)⁴⁰⁾ potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z przystanków położonych w granicach administracyjnych miast i obiektów dworcowych dokonane z ich właścicielami lub zarządzającymi.

4)⁴¹⁾ potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków zlokalizowanych przy drogach publicznych z ich właścicielami lub zarządzającymi.

5. Do wniosku w sprawach, o których mowa w ust. 2 i 3, dołącza się informację potwierdzającą przekazanie marszałkom właściwych województw schematu połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną trasą przewozu.

6. Do warunków i zasad korzystania z przystanków i obiektów dworcowych, o których mowa w ust. 4 pkt 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym.

³⁹⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

⁴⁰⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 41.

⁴¹⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

Art. 22a.⁴²⁾ 1. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1:

- 1) odmawiają udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym w przypadku, gdy wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając z pojazdów pozostających w jego bezpośredniej dyspozycji;
- 2) mogą odmówić udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym, w przypadku wystąpienia jednej z następujących okoliczności:
 - a) zostanie wykazane, że projektowana linia regularna stanowić będzie zagrożenie dla już istniejących linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników,
 - b) zostanie wykazane, że wydanie zezwolenia ujemnie wpłynie na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych,
 - c) (uchylona)
 - d) wnioskodawca nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu lub wykonuje przewozy niezgodnie z posiadanym zezwoleniem.

2. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, mogą odmówić udzielenia zezwolenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 oraz pkt 2 lit. a i d.

3. Podjęcie decyzji w sprawie wydania nowego lub zmiany istniejącego zezwolenia na linie komunikacyjne o długości do 100 km, w szczególności w zakresie zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania, zmiany godzin odjazdów z poszczególnych przystanków powinno być poprzedzone analizą sytuacji rynkowej w zakresie regularnego przewozu osób.

4. (uchylony)

5. Analizę, o której mowa w ust. 3, przeprowadza organ właściwy do spraw zezwoleń co najmniej raz w roku, z uwzględnieniem:

- 1) istniejącej komunikacji, w tym rodzaju pojazdów, godzin ich odjazdów lub częstotliwości kursów oraz ich dostosowanie do potrzeb społecznych;
- 2) dotychczasowego wywiązywania się przewoźników posiadających zezwolenia z realizacji przewozów i stosowanych taryf;
- 3) przewidywanych zmian w natężeniu przewozu podróжных;
- 4) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy lub planu zagospodarowania przestrzennego województwa.

6. (uchylony)

7. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, mogą realizować zadania, o których mowa w ust. 3, przez własne jednostki lub inne wyspecjalizowane podmioty.

8. (uchylony)

Art. 22a.⁴³⁾ **Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, mogą odmówić wydania zezwolenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego specjalnego, w przypadku gdy:**

- 1) **wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając z pojazdów pozostających w jego bezpośredniej dyspozycji;**
- 2) **wnioskodawca nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu lub wykonuje przewozy niezgodnie z posiadanym zezwoleniem.**

Art. 22b. 1. Przewoźnik drogowy jest obowiązany zgłaszać w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, organowi, który udzielił zezwolenia, wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 22, nie później niż 14 dni od dnia ich powstania.

2. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, obejmują dane zawarte w zezwoleniu, przedsiębiorca jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia.

⁴²⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 43.

⁴³⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

Art. 23. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, gdy:
 - a) wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając ze sprzętu pozostającego w jego bezpośredniej dyspozycji,
 - b) projektowana linia regularna będzie stanowiła bezpośrednie zagrożenie dla istnienia już zatwierdzonych linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników,
 - c) zostanie wykazane, iż wydanie zezwolenia poważnie wpłynęłoby na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych,
 - d) można wywnioskować, że usługi wymienione we wniosku są nastawione tylko na najbardziej dochodowe spośród usług istniejących na danych trasach;
- 2) może odmówić udzielenia zezwolenia na wykonywanie w międzynarodowym transporcie drogowym przewozów, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych lub zezwolenia na wykonywanie przewozów okazjonalnych, o których mowa w art. 18 ust. 2, gdy przedsiębiorca:
 - a) nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu,
 - b) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące,
 - c) wykonuje przewozy bez wymaganego zezwolenia.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1073/2009.

Art. 24. 1. Zezwolenie zmienia się na wniosek jego posiadacza, złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, w razie zmiany:

- 1) oznaczenia przedsiębiorcy;
- 2) siedziby i adresu przedsiębiorcy.

2. Zezwolenie może być zmienione na wniosek jego posiadacza w razie zmiany:

- 1) przebiegu linii regularnej, rozkładu jazdy, zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania lub zmian godzin odjazdów z poszczególnych przystanków;
- 2) zagranicznego przewoźnika drogowego, z którym zawarto umowę o wspólnym prowadzeniu linii regularnej w międzynarodowym transporcie drogowym.

3. Zezwolenie wygasa w razie:

- 1) zrzeczenia się zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 6;
- 2) upływu terminu określonego w zezwoleniu;
- 3) wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 16 ust. 1.

4. Zezwolenie cofa się w razie:

- 1) cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 2) naruszenia lub zmiany warunków, na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu;
- 3) niewykonywania przez przedsiębiorcę, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące;
- 4) odstąpienia zezwolenia osobie trzeciej, przy czym nie jest odstąpieniem zezwolenia powierzenie wykonania przewozu innemu przewoźnikowi, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe.

5. W razie cofnięcia zezwolenia wniosek o ponowne wydanie zezwolenia nie może być rozpatrzony wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu stała się ostateczna.

6. Przedsiębiorca nie może zrzec się zezwolenia w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie zezwolenia.

6a. Przepisy ust. 1–6 nie dotyczą zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b.

7. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, przedłuża wydane przez siebie zezwolenia, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, zmienia warunki ich wykonywania, stwierdza utratę ich ważności albo cofa je, na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1073/2009.

Art. 25. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz osób pod warunkiem posiadania przez niego licencji wspólnotowej uprawniającej do wykonywania międzynarodowego autobusowego i autokarowego zarobkowego przewozu osób.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń;
- 2) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 1;
- 3) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 3.

3. Wydanie i odmowa wydania w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, zezwolenia zagranicznego na przewóz osób są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz osób, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz osób, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3.

5. Skargi i wnioski związane z wydawaniem zezwoleń zagranicznych na przewóz osób, o których mowa w ust. 2 pkt 1, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu.

Art. 25a. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot niemający siedziby w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nieprzekraczający danego roku kalendarzowego.

3. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w ust. 1 i w art. 25 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.

4. Blankiety zezwoleń na wykonywanie przewozów wahałowych lub zezwoleń na wykonywanie przewozów okazjonalnych, których posiadanie jest wymagane od zagranicznego przewoźnika, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.

5. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 25 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 26. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz osób, może upoważnić do ich wydawania, w drodze rozporządzenia, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiające dostęp do nich osób niepowołanych, wyposażenie pomieszczeń w urzędzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.

Art. 27. 1. Przy wykonywaniu przewozów wahałowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wymagany jest formularz jazdy zawierający w szczególności dane dotyczące oznaczenia przedsiębiorcy, numeru rejestracyjnego pojazdu, rodzaju usługi, miejsca początkowego i miejsca docelowego przewozu drogowego oraz listę imienną przewożonych osób.

2. (uchylony)

3. Formularz jazdy wydają przewoźnikowi:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.

4. Wydanie formularza jazdy jest czynnością niestanowiącą decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 27a. (uchylony)

Rozdział 4

Transport drogowy rzeczy

Art. 28. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot niemający siedziby w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

1a. Do wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot mający siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym stosuje się przepisy rozporządzenia (WE) nr 1072/2009, z tym że w przypadku wykonywania przewozu do lub z państwa trzeciego zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jest wymagane, jeżeli umowy międzynarodowe tak stanowią.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nieprzekraczający danego roku kalendarzowego.

3. Przepisy ust. 1–2 stosuje się również w przypadku przejazdu pojazdu samochodowego bez ładunku.

Art. 28a. 1. Zagraniczny podmiot wykonujący międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy jest obowiązany wypełnić blankiet zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, najpóźniej przed wjazdem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdu samochodowego, którym przewóz ten jest wykonywany.

2. W przypadku niewypełnienia lub nieprawidłowego wypełnienia blankietu zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, przejazd uznaje się za wykonywany bez zezwolenia.

3. Kierujący pojazdem samochodowym wykonującym międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy jest obowiązany posiadać w pojeździe i okazywać na żądanie uprawnionych osób blankiet zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1. W przypadku nieokazania podczas kontroli tego dokumentu, międzynarodowy przewóz drogowy uznaje się za wykonywany bez zezwolenia.

Art. 29. 1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

- 1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub
- 2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym

– wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje w drodze decyzji administracyjnej Główny Inspektor Transportu Drogowego.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje zakaz wykonywania przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla przewoźnika niemającego tu siedziby, jeżeli przewoźnik podczas przewozu kabotażowego wielokrotnie naruszył przepisy rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 lub inne wspólnotowe albo krajowe przepisy w zakresie transportu drogowego.

4. Zakaz, o którym mowa w ust. 3 obowiązuje przez okres 2 lat, od dnia uprawomocnienia się decyzji o jego wydaniu.

Art. 29a. 1. Przewóz kabotażowy bez zezwolenia, na podstawie umowy międzynarodowej, może być wykonywany wyłącznie pojazdem samochodowym, z którego dokonano całkowitego albo częściowego rozładunku rzeczy przywiezionych z zagranicy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Pojazd samochodowy, o którym mowa w ust. 1, może być wykorzystany do trzech przewozów kabotażowych w okresie 7 dni, począwszy od dnia, w którym dokonano rozładunku rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Kierujący pojazdem samochodowym, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionych osób, dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1 i 2, a w szczególności dokumenty przewozowe oraz faktury za wykonane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi przewozowe.

Art. 29b. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1,
- 2) szczegółowe warunki wykorzystania zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1,
- 3) sposób wypełniania blankietów zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1,

4) wzory zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1

– uwzględniając warunki wykorzystania zezwoleń określone w dwustronnych umowach międzynarodowych o wykonywaniu przewozów drogowych oraz zakres niezbędnych danych umieszczonych w zezwoleniach.

Art. 29c. 1. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 30 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.

2. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.

3. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 30 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 30. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz rzeczy pod warunkiem posiadania przez niego licencji wspólnotowej uprawniającej do wykonywania międzynarodowego zarobkowego przewozu rzeczy.

2. Przepis art. 25 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Wydanie i odmowa wydania w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 1, zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 2;
- 2) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 3.

5. Podziału zezwoleń zagranicznych między przewoźnikami drogowymi, o których mowa w ust. 1, dokonuje komisja społeczna powołana przez ministra właściwego do spraw transportu.

6. Komisja, o której mowa w ust. 5, składa się z 7 osób.

7. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb wyłaniania składu oraz tryb działania komisji społecznej, o której mowa w ust. 5, mając na uwadze usprawnienie sposobu podziału zezwoleń zagranicznych oraz zapewnienie w pracach komisji przedstawicieli polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych.

8. Skargi i wnioski związane z wydawaniem zezwoleń zagranicznych, o których mowa w ust. 3, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu.

9. Przepisy ustawy dotyczące zezwoleń zagranicznych stosuje się do ekopunktów wydawanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2327/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. ustanawiającym w ramach stałej polityki transportowej system punktów tranzytowych mający zastosowanie w 2004 r. do samochodów ciężarowych przejeżdżających przez Austrię (Dz. Urz. WE L 345 z 31.12.2003, str. 30; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 7, str. 706, z późn. zm.).

10. W przypadku zezwoleń zagranicznych, których wykorzystanie jest uzależnione od spełnienia przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, odpowiedni certyfikat potwierdzający ich spełnienie wydają:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.

Art. 30a. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje certyfikatów, o których mowa w art. 30 ust. 10, i terminy ich ważności;
- 2) dokumenty, na podstawie których jest wydawany i wznawiany certyfikat;
- 3) wzory certyfikatów.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw transportu uwzględni w szczególności:

- 1) wymagania dyrektywy 96/96/WE w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep, zmienionej dyrektywą 1999/52/WE, dla celów rezolucji CEMT/CM (2001)9/Final;

2) zakres niezbędnych danych umieszczonych w certyfikatach.

Art. 31. Wykonywanie międzynarodowego transportu kombinowanego nie wymaga posiadania zezwolenia zagranicznego ani zezwolenia polskiego przez przewoźnika zagranicznego, jeżeli w umowach międzynarodowych, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, przewidziano wzajemne zwolnienie w tym zakresie.

Art. 31a.⁴⁴⁾ 1. W przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego wysyłający jest obowiązany sporządzić i przekazać przewoźnikowi drogowemu deklarację określającą masę kontenera albo nadwozia wymiennego określoną w sposób zgodny ze stanem rzeczywistym.

2. W przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego przewoźnik drogowy jest obowiązany okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, deklarację, o której mowa w ust. 1.

Art. 32. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz rzeczy, może, w drodze rozporządzenia, upoważnić do ich wydawania polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiające dostęp do nich osób niepowołanych, wyposażenie pomieszczeń w urządzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.

Rozdział 4a

Świadectwo kierowcy

Art. 32a. Do kierowcy niebędącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zatrudnionego przez przedsiębiorcę mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wykonującego międzynarodowy transport drogowy rzeczy, stosuje się przepisy Unii Europejskiej dotyczące świadectwa kierowcy.⁴⁵⁾

Art. 32b. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje, odmawia wydania, zmienia, cofa świadectwo kierowcy lub zawiesza wydawanie świadectw kierowców.

2. Świadectwo kierowcy wydaje się na wniosek przedsiębiorcy, posiadającego licencję wspólnotową, złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej.

3. Świadectwo kierowcy wraz z wypisem ze świadectwa kierowcy wydaje się przedsiębiorcy na okres do 5 lat.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres;
- 2) imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo kierowcy.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

- 1) kopię licencji wspólnotowej;
- 2) zaświadczenie o zatrudnieniu kierowcy oraz spełnieniu przez kierowcę wymagań, o których mowa w art. 39a;
- 3) kserokopię dokumentu tożsamości;
- 4) kserokopię prawa jazdy;
- 5) kserokopię dokumentu potwierdzającego ubezpieczenie społeczne kierowcy.

5a. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 2, jest składany w postaci elektronicznej, załączniki, o których mowa w ust. 5, składa się również w postaci elektronicznej.

6. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 4, oraz danych zawartych w dokumentach, o których mowa w ust. 5, stosuje się odpowiednio przepis art. 14 ust. 1.

7. Do wygaśnięcia świadectwa kierowcy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wygaśnięcia licencji.

Art. 32c. 1. Organem uprawnionym do przeprowadzania kontroli wydanych świadectw kierowcy jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.

2. (uchylony)

3. Do przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 85 i art. 90.

Art. 32d. (utracił moc)

⁴⁴⁾ Dodany przez art. 1 pkt 5 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

⁴⁵⁾ W tym zakresie stosuje się przepisy rozporządzenia (WE) nr 484/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 1 marca 2002 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 881/92 i (EWG) nr 3118/93 w celu ustanowienia świadectwa kierowcy (Dz. Urz. WE L 076 z 19.03.2002).

Art. 32e. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr wydanych świadectw kierowcy.

2. (uchylony)

Art. 32f. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego może w każdym czasie wezwać przedsiębiorcę posiadającego świadectwo kierowcy do przedstawienia dokumentu potwierdzającego spełnianie wymagań, o którym mowa w art. 32b ust. 5.

2. W przypadku niewłaściwego wykorzystywania przez przedsiębiorcę świadectwa kierowcy polegającego na:

- 1) niespełnianiu warunków stanowiących podstawę wydania świadectwa kierowcy lub
- 2) podaniu nieprawidłowych informacji we wniosku o wydanie świadectwa kierowcy

– właściwy organ, o którym mowa w art. 32b, cofa świadectwo kierowcy i zawiesza wydawanie nowych świadectw kierowcy przez okres roku.

3. W przypadku bardzo poważnego naruszenia dotyczącego świadectwa kierowcy, określonego w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, organ, o którym mowa w art. 32b, cofa, w drodze decyzji administracyjnej, 1 wypis z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy i zawiesza wydawanie nowych świadectw kierowców przez okres roku.

Rozdział 5

Przewozy na potrzeby własne

Art. 33. 1. Przewozy drogowe na potrzeby własne mogą być wykonywane po uzyskaniu zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej.

2. Obowiązek uzyskania zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przewozów drogowych wykonywanych:

- 1) w ramach powszechnych usług pocztowych;
- 2) przez podmioty, niebędące przedsiębiorcami, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 3, z tym że w przypadku działalności wytwórczej w rolnictwie dotyczącej upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego obowiązek uzyskania zaświadczenia nie dotyczy rolnika w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2017 r. poz. 2336 oraz z 2018 r. poz. 650 i 858);
- 3) przez przedsiębiorców posiadających uprawnienia do wykonywania transportu drogowego.

3. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera: oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę (miejsce zamieszkania) i adres, numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile przedsiębiorca taki numer posiada, albo numer identyfikacji podatkowej (NIP), rodzaj i zakres wykonywania przewozów drogowych na potrzeby własne oraz rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych.

4. Zaświadczenie na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy uprawnia do wykonywania przewozów wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Zaświadczenie na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy uprawnia do wykonywania przewozów z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie to uprawnia również do wykonywania niezarobkowego przewozu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z rodzajem przewozów w nim określonych.

6. Wniosek o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje i dokumenty określone w art. 8 ust. 2 pkt 1–4 i 6 oraz ust. 3 pkt 4 i 5.

7. Przepis art. 14 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

8. Zaświadczenie na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis lub wypisy z zaświadczenia wydaje właściwy dla siedziby przedsiębiorcy starosta na czas nieokreślony. Zaświadczenie na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis lub wypisy z zaświadczenia wydaje Główny Inspektor Transportu Drogowego na okres do 5 lat.

9. W przypadku wykonywania międzynarodowego niezarobkowego przewozu drogowego niezgodnie z wydanym zaświadczeniem Główny Inspektor Transportu Drogowego odmawia wydania nowego zaświadczenia przez okres 3 lat od dnia upływu ważności posiadanego zaświadczenia.

9a. W przypadku wykonywania krajowego niezarobkowego przewozu drogowego niezgodnie z wydanym zaświadczeniem właściwy starosta, w drodze decyzji, stwierdza nieważność zaświadczenia. Wydanie nowego zaświadczenia jest możliwe po upływie 3 lat od dnia stwierdzenia nieważności poprzedniego zaświadczenia.

10. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz wypisu z tego zaświadczenia, mając na uwadze przepisy Unii Europejskiej, o których mowa w art. 20 ust. 2.

11. (uchylony)

Art. 33a. W razie zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej lub wykonywania przewozu drogowego, podmiot, o którym mowa w art. 33 ust. 1 lub ust. 2 pkt 1 i 2, ma obowiązek przechowywać i udostępniać osobom uprawnionym do kontroli, dokumenty i inne nośniki informacji wymagane przepisami, o których mowa w art. 4 pkt 22, przez okres jednego roku poczynwszy od dnia, w którym przestał wykonywać przewóz drogowy.

Art. 34. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego na potrzeby własne może wymagać uzyskania odpowiedniego zezwolenia, jeżeli umowy międzynarodowe, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, tak stanowią.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca, z zastrzeżeniem art. 33 ust. 2, obowiązany jest dołączyć zaświadczenie określone w art. 33 ust. 1.

3. Przepis art. 25 oraz art. 30 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Przy wykonywaniu międzynarodowego przewozu drogowego osób na potrzeby własne jest wymagany formularz jazdy, o którym mowa w art. 27.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr podmiotów i pojazdów wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne.

6. (uchylony)

7. (uchylony)

Art. 34a. 1. Na podstawie umów cywilnoprawnych mogą być używane, do celów służbowych, samochody osobowe, motocykle i motorowery niebędące własnością pracodawcy.

2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia, warunki ustalania oraz sposób dokonywania zwrotu kosztów używania pojazdów, o których mowa w ust. 1, uwzględniając rodzaj pojazdu mechanicznego, jego pojemność oraz limit kilometrów w zależności od liczby mieszkańców w danej gminie lub mieście, właściwych ze względu na miejsce zatrudnienia pracownika.

Rozdział 6

Zwolnienie z obowiązku uzyskania zezwolenia

Art. 35. 1. Przedsiębiorca wykonujący transport drogowy może być zwolniony z obowiązku uzyskania zezwolenia w przypadku wykonywania przez niego przewozów w ramach pomocy humanitarnej, medycznej lub w przypadku klęski żywiołowej.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, następuje, w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

3. Przedsiębiorca wykonujący transport drogowy jest zwolniony z obowiązku uzyskania zezwolenia, jeżeli umowy międzynarodowe, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, tak stanowią.

Art. 36. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty potwierdzające wykonywanie przez przedsiębiorcę przewozów, o których mowa w art. 35 ust. 1.

Rozdział 7

Warunki i tryb uzyskiwania certyfikatów kompetencji zawodowych

Art. 37. 1. Uzyskanie certyfikatu kompetencji zawodowych wymaga wykazania się wiedzą niezbędną do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego, określonym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, oraz złożenia, z wynikiem pozytywnym, egzaminu pisemnego przed komisją egzaminacyjną działającą przy jednostce określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1.

2. Egzamin składa się z dwóch części:

- 1) pisemnego testu zawierającego zbiór pytań i odpowiedzi wielokrotnego wyboru;
- 2) pisemnego zadania egzaminacyjnego.

3. Maksymalna liczba punktów, jaką można uzyskać z każdej części egzaminu, stanowi 50% ogólnej liczby możliwych do uzyskania punktów.

4. Warunki i tryb przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w ust. 1, określa regulamin opracowany przez jednostkę określoną w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 i zatwierdzony przez ministra właściwego do spraw transportu.

5. Katalog pytań i katalog zadań, a także pytania i zadania zawarte w indywidualnych zestawach egzaminacyjnych nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1330 i 1669).

Art. 38. 1. (uchylony)

2. Minister właściwy do spraw transportu wyznacza jednostki, przy których działają komisje egzaminacyjne.

3.⁴⁶⁾ Jednostki, o których mowa w ust. 2, wydają certyfikaty kompetencji zawodowych i prowadzą rejestry tych certyfikatów.

Art. 38a. 1. Osoby legitymujące się dyplomem ukończenia studiów drugiego stopnia, jednolitych studiów magisterskich lub świadectwem ukończenia studiów podyplomowych, których program obejmuje cały zakres zagadnień, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, zwolnione są z egzaminu pisemnego, o którym mowa w art. 37.

2. Osoby legitymujące się dyplomem ukończenia studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia, jednolitych studiów magisterskich lub świadectwem ukończenia studiów podyplomowych, których program obejmuje część zagadnień, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, zwolnione są z części egzaminu pisemnego, o którym mowa w art. 37, w zakresie dziedzin objętych programem studiów.

3. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią zwolnienia w rozumieniu art. 8 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

4. Zwolnień, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje jednostka określona w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1.

Art. 39. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) jednostki, o których mowa w art. 38 ust. 2;
- 2) wymagania kwalifikacyjne dotyczące członków komisji egzaminacyjnej i tryb ustalania jej składu;
- 3) rodzaje zabezpieczeń certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 4) tryb zwalniania z egzaminu pisemnego, o którym mowa w art. 37.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się odpowiednio:

- 1) potrzebę zapewnienia należytych warunków organizacyjno-technicznych do przeprowadzenia procesu certyfikacji kompetencji zawodowych w transporcie drogowym;
- 2) konieczność zapewnienia właściwych kwalifikacji członków komisji egzaminacyjnej, a także ich liczbę, która zapewni obiektywne przeprowadzenie egzaminu pisemnego;
- 3) konieczność prawidłowego zabezpieczenia certyfikatów kompetencji zawodowych przed fałszowaniem;
- 4) potrzebę zapewnienia ujednoliconych procedur zwalniania z egzaminu pisemnego.

Rozdział 7a

Kierowcy wykonujący przewóz drogowy

Art. 39a. 1. Przedsiębiorca lub inny podmiot wykonujący przewóz drogowy może zatrudnić kierowcę, jeżeli osoba ta:

- 1) ukończyła:
 - a) 18 lat – w przypadku kierowcy prowadzącego pojazd samochodowy, dla którego wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii:
 - C lub C+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną,
 - C1 lub C1+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną przyspieszoną,

⁴⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

- b) 21 lat – w przypadku kierowcy prowadzącego pojazd samochodowy, dla którego wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii:
 - C lub C+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną,
 - D lub D+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną,
 - D1 lub D1+E, o ile przewóz wykonywany jest na liniach regularnych, których trasa nie przekracza 50 km i o ile kierowca uzyskał odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną,
 - c) 23 lata – w przypadku kierowcy prowadzącego pojazd samochodowy, dla którego wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii D lub D+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną;
- 2) posiada odpowiednie uprawnienie do kierowania pojazdem samochodowym, określone w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, z zastrzeżeniem ust. 1a;
 - 3) nie ma przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy;
 - 4) nie ma przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy;
 - 5) uzyskała kwalifikację wstępną lub kwalifikację wstępną przyśpieszoną, zwane dalej „kwalifikacją”;
 - 6) ukończyła szkolenie okresowe.

1a. Kierowca posiadający prawo jazdy kategorii D albo D+E do ukończenia 23. roku życia może być zatrudniony wyłącznie przy wykonywaniu regularnych przewozów osób na liniach komunikacyjnych na trasie nieprzekraczającej 50 km.

2. (uchylony)

3. Wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 5 i 6, nie stosuje się do kierowcy pojazdu:

- 1) do kierowania którego wymagane jest prawo jazdy kategorii A1, A, B1, B lub B+E;
- 2) którego konstrukcja ogranicza prędkość do 45 km/h;
- 3) wykorzystywanego przez siły zbrojne;
- 4) obrony cywilnej, jednostek ochrony przeciwpożarowej lub jednostek odpowiedzialnych za utrzymanie bezpieczeństwa lub porządku publicznego;
- 5) poddawanego testom drogowym do celów rozwoju technicznego przez producentów, jednostki badawczo-rozwojowe lub szkoły wyższe;
- 6) odbywającego przejazd bez osób lub ładunku:
 - a) w celu dokonania jego naprawy lub konserwacji,
 - b) z miejsca zakupu lub odbioru;
- 7) używanego w sytuacjach zagrożenia lub przeznaczonego do akcji ratunkowych;
- 8) wykorzystywanego do:
 - a) nauki jazdy osób ubiegających się o prawo jazdy,
 - b) szkolenia osób posiadających prawo jazdy,
 - c) przeprowadzania państwowego egzaminu osób ubiegających się o prawo jazdy;
- 9) wykorzystywanego do użytku osobistego w przewozie drogowym osób lub rzeczy;
- 10) wykorzystywanego do przewozu materiałów lub urządzeń niezbędnych kierowcy do jego pracy, pod warunkiem że prowadzenie pojazdu nie jest jego podstawowym zajęciem.

Art. 39b. 1. Do uzyskania kwalifikacji może przystąpić osoba:

- 1) która na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) przebywa co najmniej 185 dni w roku ze względu na więzi osobiste lub zawodowe, albo
 - b) studiuje od co najmniej sześciu miesięcy i przedstawi zaświadczenie potwierdzające ten fakt, lub
- 2) niebędąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, mająca zamiar wykonywać przewozy na rzecz podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) która nie ma przeciwwskazań zdrowotnych i psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy.

1a.⁴⁷⁾ W przypadku kandydatów do szkoły oraz uczniów szkoły prowadzącej kształcenie w zawodzie, dla których podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996, 1000, 1290, 1669 i 2245), przewiduje przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy oraz umiejętności kierowania pojazdem silnikowym, spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 39b ust. 1 pkt 3, następuje również na podstawie orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, oraz na podstawie orzeczenia psychologicznego, o którym mowa w art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

1b.⁴⁷⁾ W przypadku kandydatów na kwalifikacyjny kurs zawodowy i słuchaczy kwalifikacyjnego kursu zawodowego, w zakresie kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie, dla których podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, przewiduje przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy oraz umiejętności kierowania pojazdem silnikowym, spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 39b ust. 1 pkt 3, następuje również na podstawie orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, oraz na podstawie orzeczenia psychologicznego, o którym mowa w art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

2. Kierowca obowiązany jest uzyskać kwalifikację, odpowiednio do pojazdu samochodowego, którym zamierza wykonywać przewóz drogowy, w zakresie bloków programowych określonych odpowiednio do kategorii prawa jazdy:

- 1) C1, C1+E, C i C+E;
- 2) D1, D1+E, D i D+E.

3. Kwalifikacja obejmuje zajęcia teoretyczne i praktyczne oraz testy kwalifikacyjne.

Art. 39b¹. 1. Zajęcia, o których mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadzane są w formie:

- 1) zajęć szkolnych dla uczniów – w szkole, jeżeli w programie nauczania jest przewidziane uzyskanie kwalifikacji kierowcy wykonującego przewóz drogowy, albo
- 2) kursu kwalifikacyjnego – w ośrodku szkolenia.

2. Zajęcia teoretyczne i praktyczne, o których mowa w art. 39b ust. 3, obejmują:

- 1) kształcenie zawodowe w zakresie racjonalnego kierowania pojazdem, z uwzględnieniem przepisów bezpieczeństwa, w tym:
 - a) znajomość właściwości technicznych i zasad działania elementów bezpieczeństwa pojazdu,
 - b) umiejętność optymalizacji zużycia paliwa,
 - c) umiejętność zapewnienia bezpieczeństwa w związku z przewożonym towarem,
 - d) umiejętność zapewnienia bezpieczeństwa pasażerom,
 - e) umiejętność bezpiecznego mocowania ładunku;
- 2) kształcenie zawodowe w zakresie umiejętności stosowania przepisów dotyczących wykonywania transportu drogowego;
- 3) kształcenie zawodowe w zakresie zagrożeń związanych z wykonywanym zawodem, w tym bezpieczeństwo na drodze i bezpieczeństwo dla środowiska;
- 4) kształcenie zawodowe w zakresie obsługi i logistyki, w tym kształtowanie wizerunku firmy oraz znajomość rynku w przewozie drogowym i jego organizacji.

3. Testy kwalifikacyjne, o których mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadzane są:

- 1)⁴⁸⁾ przez Okręgową Komisję Egzaminacyjną, po zakończeniu zajęć szkolnych dla uczniów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w ramach zewnętrznego egzaminu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe albo egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie, albo
- 1)⁴⁹⁾ przez okręgową komisję egzaminacyjną, po zakończeniu zajęć szkolnych dla uczniów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w ramach egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie albo egzaminu zawodowego, albo

⁴⁷⁾ Dodany przez art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2245), która wejdzie w życie z dniem 1 września 2019 r.; wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

⁴⁸⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 49.

⁴⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 17 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 47; wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

- 2) w ośrodku szkolenia, po zakończeniu zajęć teoretycznych i praktycznych, przez trzyosobową komisję egzaminacyjną, zwaną dalej „komisją”, powołaną przez wojewodę.

4. W skład komisji mogą wchodzić osoby, które:

- 1) posiadają wykształcenie wyższe prawnicze, ekonomiczne lub techniczne z zakresu motoryzacji lub transportu;
- 2) nie były prawomocnie skazane za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów;
- 3) spełniają szczegółowe wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 39i ust. 1 pkt 4.

5. Co najmniej jedna z osób – członków komisji, dodatkowo:

- 1) jest obowiązana posiadać uprawnienia instruktora lub egzaminatora w zakresie kategorii prawa jazdy odpowiedniej do kategorii realizowanego bloku programowego, o którym mowa w art. 39b ust. 2, albo
- 2) powinna być przedstawicielem organizacji o zasięgu ogólnopolskim zrzeszającej przedsiębiorców wykonujących przewozy drogowe.

6. Testy kwalifikacyjne, o których mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadzane są na podstawie pytań pochodzących z katalogu pytań testowych zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw transportu.

7. Katalog pytań testowych obejmuje zagadnienia, o których mowa w ust. 2.

8. Za przeprowadzenie testu członkom komisji, przysługuje wynagrodzenie, którego koszt ponosi ośrodek szkolenia.

9. Ośrodek szkolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, umożliwia przeprowadzanie przez komisję testu kwalifikacyjnego, zapewniając odpowiednie warunki lokalowe.

Art. 39b². Kierowca, który uzyskał kwalifikację w zakresie określonego bloku programowego, o którym mowa w art. 39b ust. 2, i zamierza wykonywać przewozy innymi pojazdami samochodowymi niż te, dla których wymagane jest prawo jazdy odpowiadające zakresowi uzyskanej kwalifikacji, obowiązany jest odbyć odpowiednią kwalifikację uzupełniającą lub kwalifikację uzupełniającą przyspieszoną. Przepisy art. 39a ust. 1 i art. 39b¹ stosuje się odpowiednio.

Art. 39c. 1. Wojewoda lub upoważniony przez niego członek komisji albo dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej, wydaje osobie, która uzyskała kwalifikację świadectwo kwalifikacji zawodowej potwierdzające uzyskanie odpowiedniej kwalifikacji.

2. Wojewoda lub upoważniony przez niego członek komisji oraz dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej, przekazują do centralnej ewidencji kierowców, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, dane osób, którym wydano świadectwo kwalifikacji zawodowej, o którym mowa w ust. 1.

Art. 39d. 1. Do szkolenia okresowego może przystąpić osoba:

- 1) która na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) przebywa co najmniej 185 dni w roku ze względu na więzi osobiste lub zawodowe, albo
 - b) studiuje od co najmniej sześciu miesięcy i przedstawi zaświadczenie potwierdzające ten fakt;
- 2) wykonująca przewóz drogowy na rzecz podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Kierowca obowiązany jest co pięć lat, począwszy od dnia uzyskania świadectwa kwalifikacji zawodowej poświadczającego uzyskanie kwalifikacji, ukończyć szkolenie okresowe odpowiednio do pojazdu, którym wykonuje przewóz drogowy.

3. Kierowca może odbywać szkolenie okresowe w jednej z następujących form:

- 1) kursu okresowego;
- 2) cyklu zajęć rozłożonych w okresie pięciu lat, obejmującego program kursu okresowego.

4. Szkolenie okresowe jest prowadzone w ośrodku szkolenia w zakresie bloków programowych określonych odpowiednio do kategorii prawa jazdy:

- 1) C1, C1+E, C i C+E;
- 2) D1, D1+E, D i D+E.

5. Kierowca, który zaprzestał wykonywania przewozu drogowego przez okres uniemożliwiający spełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 2, przed ponownym przystąpieniem do wykonywania przewozu obowiązany jest ukończyć szkolenie okresowe.

6. Kierowca wykonujący przewóz drogowy różnymi pojazdami, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy co najmniej dwóch kategorii, o których mowa w ust. 4, może ukończyć szkolenie okresowe z zakresu jednego bloku programowego.

Art. 39e. 1. Kierownik ośrodka szkolenia wydaje osobie, która ukończyła wymagane zajęcia w ramach szkolenia okresowego, świadectwo kwalifikacji zawodowej potwierdzające ukończenie szkolenia okresowego.

2. Kierownik ośrodka szkolenia jest obowiązany:

- 1) przedstawić wojewodzie właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia ośrodka szkolenia, najpóźniej w następnym dniu roboczym po dniu rozpoczęcia kursu, informację o terminie, czasie i miejscu, w których będą prowadzone zajęcia, wraz z listą uczestników kursu kwalifikacyjnego lub szkolenia okresowego;
- 2) prowadzić dokumentację odpowiednio kursu kwalifikacyjnego oraz szkolenia okresowego;
- 3) przekazywać wojewodzie, o którym mowa w pkt 1, w terminie 14 dni od dnia zakończenia szkolenia okresowego i wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego jego ukończenie, następujące dane osób, które ukończyły kurs:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) numer PESEL, a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – serię, numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które wydało ten dokument,
 - d) adres zamieszkania,
 - e) zakres ukończonego szkolenia,
 - f) datę rozpoczęcia i zakończenia szkolenia,
 - g) numer wydanego świadectwa kwalifikacji zawodowej lub numer zaświadczenia potwierdzającego ukończenie jednego z modułów szkolenia, o którym mowa w art. 39d ust. 3 pkt 2.

3. Kierownik ośrodka szkolenia, o którym mowa w ust. 1, przekazuje do centralnej ewidencji kierowców, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, dane osób, którym wydał świadectwo.

4. Wojewoda, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, może umożliwić przekazywanie informacji oraz danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3 oraz ust. 3, w postaci elektronicznej, opatrzonych kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Art. 39f. 1. Kierowca wykonujący przewóz drogowy obowiązany jest uzyskać wpis do polskiego krajowego prawa jazdy, potwierdzający spełnienie wymagań, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 3 i 4 oraz odpowiednio pkt 5 lub 6.

2. Zasady dokonywania wpisu, o którym mowa w ust. 1, określa art. 15 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

3. Dla kierowcy niebędącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, posiadającego prawo jazdy wydane przez państwo trzecie, wykonującego lub zamierzającego wykonywać przewóz drogowy rzeczy na rzecz przedsiębiorcy mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, potwierdzeniem spełnienia wymagań, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 5 i 6, jest świadectwo kierowcy.

4. Kierowcy niebędącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, posiadającemu prawo jazdy wydane przez państwo trzecie, wykonującemu lub zamierzającemu wykonywać przewóz drogowy osób na rzecz przedsiębiorcy mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który uzyskał kwalifikację wstępną lub ukończył szkolenie okresowe i ubiega się o wpis do prawa jazdy potwierdzający spełnienie wymagań, o których mowa w art. 39a ust. 1, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania starosta, w trybie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, wymienia posiadane przez niego prawo jazdy zagraniczne na polskie prawo jazdy, dokonując jednocześnie wpisu potwierdzającego te wymagania. Dodatkowym warunkiem wymiany prawa jazdy jest złożenie przez przedsiębiorcę oświadczenia o zatrudnieniu lub nawiązaniu współpracy z tym kierowcą, który będzie wykonywał lub wykonuje na jego rzecz przewozy drogowe.

5. (uchylony)

6. (uchylony)

7. (uchylony)

8. W przypadku osoby nieposiadającej miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niewykonującej przewozów na rzecz podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymagania, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 5 i 6, uznaje się za spełnione, gdy osoba ta posiada w prawie jazdy albo w karcie kwalifikacji kierowcy aktualny wpis potwierdzający ukończenie kwalifikacji wstępnej lub szkolenia okresowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

9. W przypadku osoby zamieszkałej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wykonującej przewozy na rzecz podmiotu mającego siedzibę za granicą wymagania, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 6, uznaje się za spełnione, gdy osoba ta posiada w prawie jazdy albo w karcie kwalifikacji kierowcy aktualny wpis potwierdzający ukończenie szkolenia okresowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Art. 39g. 1.⁵⁰⁾ Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia stanowi działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia.

2. Warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia spełnia przedsiębiorca, który:

- 1) prowadzi działalność gospodarczą w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia kierowców, zgodnie z art. 28 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, lub spełnia wymagania określone dla tej działalności;
- 2) zapewnia prowadzenie szkolenia zgodnie z programem przez:
 - a) wykładowców posiadających wiedzę, umiejętności i wykształcenie niezbędne do zapewnienia prawidłowego przebiegu szkolenia – w zakresie zajęć teoretycznych,
 - b) osoby posiadające odpowiednie do prowadzonego szkolenia uprawnienia instruktora nauki jazdy, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym – w zakresie zajęć praktycznych,
 - c) osoby posiadające odpowiednie do prowadzonego szkolenia uprawnienia instruktora techniki jazdy, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym – podczas zajęć z jazdy w warunkach specjalnych prowadzonych w oparciu o infrastrukturę, o której mowa w ust. 2 pkt 3, i urządzenie, o którym mowa w ust. 11 pkt 2;
- 3) posiada:
 - a) warunki lokalowe,
 - b) wyposażenie dydaktyczne,
 - c) miejsca przeznaczone do prowadzenia zajęć praktycznych,
 - d) miejsca przeznaczone do jazdy w warunkach specjalnych,
 - e) pojazdy samochodowe odpowiednie do zakresu prowadzonego szkolenia,
 - f) szczegółowy program szkolenia wraz z planem jego wykonania oraz metodami nauczania;
- 4) nie był, jako osoba fizyczna lub członek organu osoby prawnej, prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów.

3. Organem prowadzącym rejestr przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia jest wojewoda właściwy ze względu na miejsce wykonywania działalności objętej wpisem.

3a.⁵¹⁾ Wojewoda prostuje z urzędu wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia zawierający oczywiste błędy lub niezgodności ze stanem faktycznym.

3b.⁵¹⁾ W przypadku zmiany danych wpisanych do rejestru przedsiębiorca jest obowiązany złożyć wniosek o zmianę wpisu w rejestrze w terminie 14 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana tych danych.

⁵⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 71 pkt 5 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

⁵¹⁾ Dodany przez art. 71 pkt 5 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

4. Wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia dokonywany jest na wniosek przedsiębiorcy zawierający następujące dane:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym – o ile jest wymagany;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy;
- 4) wskazanie miejsca prowadzenia ośrodka szkolenia.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca dołącza:

- 1) program szkolenia wraz z planem wykonania szkolenia oraz metodami nauczania;
- 2) kopię dokumentów potwierdzających kwalifikację i wiedzę instruktorów techniki jazdy oraz wykładowców;
- 3) kopie dokumentów zawierających informacje o: warunkach lokalowych, wyposażeniu dydaktycznym oraz miejscu przeznaczonym do prowadzenia zajęć praktycznych i posiadanych pojazdach albo kopię umowy, o której mowa w ust. 11 pkt 1, lub dokumentów zawierających informację o urzędzeniu, o którym mowa w ust. 11 pkt 2, wraz z kopią certyfikatu;
- 4) dokument potwierdzający spełnianie odpowiednich wymagań technicznych przez pojazdy, o których mowa w ust. 2 pkt 3 lit. e, wydany przez rzeczoznawcę samochodowego, o którym mowa w art. 79a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

6. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca składa oświadczenie o następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia, określone w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.”.

7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 6, powinno również zawierać:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania;
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
- 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

7a.⁵²⁾ Wojewoda wydaje z urzędu zaświadczenie o dokonaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia.

8. W rejestrze przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia umieszcza się dane przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 4, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby, oraz jego numer w tym rejestrze.

9. Dokonując wpisu, wojewoda pobiera:

- 1) opłatę za wpis – stanowiącą dochód budżetu państwa;
- 2) opłatę ewidencyjną, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym – na pokrycie kosztów działania centralnej ewidencji kierowców.

10. Wojewoda przekazuje:

- 1) do centralnej ewidencji kierowców dane o dokonaniu wpisu przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia – na zasadach określonych w art. 100ac ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 2) opłatę ewidencyjną do Funduszu – Centralna Ewidencja Pojazdów i Kierowców, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym – na zasadach i w terminach określonych w przepisach tej ustawy.

11. Przedsiębiorca może nie spełniać wymagań, o których mowa w ust. 2 pkt 3 lit. d, jeśli:

- 1) zawarł umowę na przeprowadzanie zajęć z ośrodkiem doskonalenia techniki jazdy, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, lub

⁵²⁾ Dodany przez art. 71 pkt 5 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

- 2) posiada urządzenie techniczne do symulowania jazdy w warunkach specjalnych, spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 12, posiadające odpowiedni certyfikat wydany przez jednostkę akredytowaną w polskim systemie akredytacji.

12. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczno-organizacyjne oraz zakres funkcjonalności realizowanej przez urządzenie, o którym mowa w ust. 11 pkt 2, uwzględniając potrzebę zapewnienia wykorzystania podczas szkolenia urządzeń spełniających jednolite wymagania.

Art. 39ga.⁵³⁾ 1. Wojewoda jest obowiązany dokonać wpisu przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia w terminie 7 dni od dnia wpływu do niego wniosku o wpis wraz z dokumentami, o których mowa w art. 39g ust. 5, oraz oświadczeniem, o którym mowa w art. 39g ust. 6.

2. Jeżeli wojewoda nie dokona wpisu w terminie, o którym mowa w ust. 1, a od dnia wpływu do niego wniosku upłynęło 14 dni, przedsiębiorca może rozpocząć działalność. Nie dotyczy to przypadku, gdy wojewoda wezwał przedsiębiorcę do uzupełnienia wniosku o wpis nie później niż przed upływem 7 dni od dnia jego otrzymania. W takiej sytuacji termin, o którym mowa w zdaniu pierwszym, biegnie odpowiednio od dnia wpływu uzupełnienia wniosku o wpis.

Art. 39h. 1. Nadzór nad ośrodkami szkolenia sprawuje wojewoda.

2. W ramach sprawowanego nadzoru wojewoda:

- 1) przeprowadza kontrolę w zakresie:
 - a) spełniania przez ośrodek szkolenia wymagań, o których mowa w art. 39g ust. 2,
 - b) zgodności prowadzonego szkolenia z obowiązującymi programami szkolenia,
 - c) dokumentów wymaganych w związku z prowadzeniem szkolenia;
- 2) w przypadku ustalenia naruszeń warunków wykonywania działalności wyznacza termin ich usunięcia;
- 3) wydaje decyzję o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę ośrodka szkolenia oraz wykreśla z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia, jeżeli przedsiębiorca:
 - a) złożył oświadczenie oraz inne dokumenty stanowiące załączniki do wniosku, o którym mowa w art. 39g ust. 5, niezgodne ze stanem faktycznym,
 - b) nie usunął naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia w wyznaczonym przez wojewodę terminie,
 - c) rażąco naruszył warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia.

3. Rażącym naruszeniem warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia jest:

- 1) wielokrotne prowadzenie szkolenia:
 - a) w sposób niezgodny z wymaganymi szczegółowymi warunkami przeprowadzania zajęć, o których mowa w art. 39i ust. 1 pkt 2,
 - b) w sposób niezgodny z programem szkolenia,
 - c) pojazdami niespełniającymi szczegółowych wymagań, o których mowa w art. 39i ust. 1 pkt 1;
- 2) nieprzedstawienie informacji, o której mowa w art. 39e ust. 2 pkt 1;
- 3) wydanie świadectwa kwalifikacji zawodowej niezgodnego ze stanem faktycznym;
- 4) odmowa poddania się kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 1.

3a.⁵⁴⁾ Decyzja, o której mowa w ust. 2 pkt 3, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

3b.⁵⁴⁾ W przypadku wydania decyzji o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę ośrodka szkolenia, o której mowa w ust. 2 pkt 3, w stosunku do przedsiębiorcy, który wykonuje działalność gospodarczą objętą wpisem także na podstawie wpisów do innych rejestrów działalności regulowanej w tym samym zakresie działalności gospodarczej, z urzędu wykreśla się także przedsiębiorcę z tych rejestrów działalności regulowanej.

⁵³⁾ Dodany przez art. 71 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

⁵⁴⁾ Dodany przez art. 71 pkt 7 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

3c.⁵⁵⁾ Wojewoda wykreśla przedsiębiorcę z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia na jego wniosek, a także po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy.

4. Dane o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia wojewoda przekazuje do centralnej ewidencji kierowców na zasadach określonych w art. 100ac ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 39ha.⁵⁶⁾ 1. Przedsiębiorca, którego wykreślono z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia, może uzyskać ponowny wpis do rejestru w tym samym zakresie działalności gospodarczej nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 39h ust. 2 pkt 3.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy, który wykonywał działalność gospodarczą bez wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia. Nie dotyczy to sytuacji określonej w art. 39ga ust. 2.

Art. 39i. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania w stosunku do przedsiębiorcy prowadzącego ośrodek szkolenia, o którym mowa w art. 39g, w zakresie infrastruktury technicznej, warunków lokalowych, wyposażenia dydaktycznego oraz pojazdów używanych w trakcie szkolenia;
- 2) szczegółowe warunki prowadzenia szkolenia w ramach kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej, szkoleń okresowych oraz zajęć odbywanych w ramach szkolenia okresowego, o których mowa w art. 39d ust. 3 pkt 2;
- 3) szczegółowe warunki przeprowadzania testów kwalifikacyjnych;
- 4) szczegółowe wymagania wobec członków komisji, sposób ich powoływania oraz wysokość ich wynagrodzenia, które nie może być wyższe niż 400 zł za egzamin;
- 5) wzór świadectwa kwalifikacji zawodowej;
- 6) sposób postępowania z dokumentacją związaną z prowadzeniem przez ośrodki szkolenia kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej i szkolenia okresowego;
- 7) (uchylony)
- 8) wysokość opłaty za wpis przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw transportu uwzględni odpowiednio:

- 1) przepisy Unii Europejskiej w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, a także potrzebę zapewnienia należytych wymagań organizacyjno-technicznych przeprowadzania kursów i zajęć;
- 2) przepisy Unii Europejskiej w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, oraz konieczność obiektywnego sprawdzenia przygotowania do uzyskania kwalifikacji wstępnej i kwalifikacji wstępnej przyspieszonej w zakresie transportu drogowego;
- 3) konieczność zapewnienia ujednoliconych procedur przeprowadzania testów kwalifikacyjnych;
- 4) konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu wykształcenia i okresu praktyki zawodowej członków komisji w zakresie odpowiadającym wymaganej wiedzy dotyczącej wykonywania przewozu drogowego, a także potrzebę zapewnienia pokrycia kosztów związanych z przeprowadzaniem testów kwalifikacyjnych przez komisję;
- 5) zakres danych niezbędnych do potwierdzenia spełnienia przez kierowcę wykonującego przewóz drogowy wymagań ustawy, w szczególności w zakresie badań lekarskich i psychologicznych, ukończonych szkoleń, posiadanych uprawnień do kierowania pojazdem samochodowym, organów właściwych i podmiotów uprawnionych do wydawania świadectwa kwalifikacji zawodowej;
- 6) zakres danych niezbędnych do prawidłowego prowadzenia kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej i szkolenia okresowego, dotyczących kandydatów na kierowców i kierowców wykonujących przewóz drogowy, podmiotów uprawnionych do przeprowadzania kursów i zajęć, organów właściwych w sprawach wpisu do rejestru, a także przepisy Unii Europejskiej w zakresie dokumentów związanych z uzyskiwaniem kwalifikacji wstępnej oraz szkoleń okresowych;

⁵⁵⁾ Dodany przez art. 71 pkt 7 ustawy, o której mowa w odnośniku 16; w brzmieniu ustalonym przez art. 87 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 23.

⁵⁶⁾ Dodany przez art. 71 pkt 8 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

- 7) potrzebę zapewnienia należytej ochrony dokumentacji związanej z prowadzeniem przez ośrodki szkolenia kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyśpieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyśpieszonej i szkolenia okresowego;
- 8) (uchylony)
- 9) wysokość rzeczywistych kosztów związanych z prowadzeniem rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia oraz wysokość kosztów związanych z weryfikacją dokumentów.

Art. 39j. 1. Kierowca wykonujący przewóz drogowy podlega badaniom lekarskim przeprowadzanym w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy.

2. Badania lekarskie, o których mowa w ust. 1, są wykonywane, z zastrzeżeniem ust. 3–6, w zakresie i na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, z późn. zm.⁵⁷⁾), zwanej dalej „Kodeksem pracy”.

3. Zakres badań lekarskich, o których mowa w ust. 1, obejmuje ponadto ustalenie istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami, zgodnie z rozdziałem 12 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

4. Badania lekarskie, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane:

- 1) do czasu ukończenia przez kierowcę 60 lat – co 5 lat;
- 2) po ukończeniu przez kierowcę 60. roku życia – co 30 miesięcy.

5. Pierwsze badanie lekarskie, o którym mowa w ust. 1, jest wykonywane przed dniem wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego ukończenie kwalifikacji, a każde następne dla kierowcy w wieku do 60 lat – w terminie właściwym do ukończenia szkolenia okresowego, jednak nie później niż do dnia wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego ukończenie szkolenia okresowego.

6. Badania lekarskie, o których mowa w ust. 1, wykonują lekarze uprawnieni do wykonywania badań profilaktycznych, o których mowa w przepisach Kodeksu pracy, posiadający dodatkowo uprawnienia do przeprowadzania badań lekarskich kandydatów na kierowców i kierowców określone w odrębnych przepisach.

Art. 39k. 1. Kierowca wykonujący przewóz drogowy podlega badaniom psychologicznym przeprowadzanym w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy.

2. Badania psychologiczne, o których mowa w ust. 1, są wykonywane, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, w zakresie i na zasadach określonych dla kierowców w rozdziale 13 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

3. Badania psychologiczne, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane:

- 1) do czasu ukończenia przez kierowcę 60 lat – co 5 lat;
- 2) po ukończeniu przez kierowcę 60. roku życia – co 30 miesięcy.

4. Pierwsze badanie psychologiczne, o którym mowa w ust. 1, jest wykonywane przed dniem wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego ukończenie kwalifikacji, a każde następne dla kierowcy w wieku do 60 lat – w terminie właściwym do ukończenia szkolenia okresowego, jednak nie później niż do dnia wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego ukończenie szkolenia okresowego.

Art. 39l. 1. Przedsiębiorca lub inny podmiot wykonujący przewóz drogowy jest obowiązany do:

- 1) kierowania kierowców na:
 - a) szkolenia okresowe,
 - b) badania lekarskie i psychologiczne;
- 2) pokrywania kosztów badań lekarskich i psychologicznych;
- 3) przechowywania przez cały okres zatrudnienia kierowcy kopii:
 - a) świadectw kwalifikacji zawodowej,
 - b) orzeczeń lekarskich i psychologicznych;
- 4) prowadzenia dokumentacji dotyczącej badań lekarskich i psychologicznych;
- 5) przekazania kierowcy z chwilą rozwiązania stosunku pracy kopii orzeczeń i świadectw, o których mowa w pkt 3.

⁵⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1000, 1076, 1608, 1629, 2215, 2244 i 2245.

2. Przedsiębiorca lub inny podmiot wykonujący przewóz drogowy może pokryć koszty szkoleń okresowych kierowcy.

3. Spełnienie przez przedsiębiorcę lub przez inny podmiot wykonujący przewóz drogowy obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, uznaje się za równoznaczne ze spełnieniem obowiązków pracodawcy w zakresie wykonywania wstępnych i okresowych badań lekarskich, o których mowa w art. 229 § 1 i 2 Kodeksu pracy.

Art. 39m. Wymagania, o których mowa w art. 39a–39l, stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy lub innej osoby osobiście wykonującej przewóz drogowy.

Art. 39n. 1. Ustanawia się odznakę „Wzorowy kierowca”.

2. Odznaka, o której mowa w ust. 1, może być nadawana zawodowym kierowcom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami w pracy i wieloletnią bezwypadkową jazdą.

3. Odznakę „Wzorowy kierowca” nadaje minister właściwy do spraw transportu.

4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki nadawania odznaki „Wzorowy kierowca”, tryb przedstawiania wniosków, wzór odznaki, tryb jej wręczania i sposób noszenia, uwzględniając wymogi, jakie powinny spełniać wnioski o nadanie odznaki oraz kryteria stosowane przy jej nadawaniu.

Rozdział 8

Oplaty

Art. 40. Przedsiębiorca podejmujący i wykonujący transport drogowy jest obowiązany do ponoszenia opłat za:

- 1) czynności administracyjne określone w ustawie;
- 2) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 37;
- 3) wydanie certyfikatu kompetencji zawodowych, o którym mowa w art. 38 ust. 3.

Art. 41. 1. Oplaty za czynności administracyjne pobiera się z tytułu:

- 1) udzielenia licencji, zmiany licencji, przedłużenia ważności licencji, wydania wypisu z licencji, wydania wtórnika licencji oraz przeniesienia uprawnień wynikających z licencji;
- 2)⁵⁸⁾ wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahadłowego lub przewozu okazjonalnego;
- 2)⁵⁹⁾ **wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahadłowego, przewozu okazjonalnego lub międzynarodowego przewozu regularnego;**
- 3) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy;
- 4) wydania zezwolenia zagranicznego;
- 5) wydania zaświadczenia lub zmiany zaświadczenia, wydania wypisu z zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie przewozów na potrzeby własne;
- 6) wydania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą;
- 7) wydania świadectwa kierowcy lub jego zmiany oraz wydania wtórnika świadectwa kierowcy;
- 8) wydania formularza jazdy;
- 9) wydania certyfikatu, o którym mowa w art. 30 ust. 10, lub jego zmiany oraz wydania wtórnika certyfikatu;
- 10) wydania decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2;
- 11) udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, zmiany zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, wydania wypisu z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz przeniesienia uprawnień wynikających z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

2. Oplaty, o których mowa w ust. 1, pobierają organy dokonujące tych czynności.

⁵⁸⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 59.

⁵⁹⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

3. Opłaty, o których mowa w art. 40 pkt 2 i pkt 3, pobiera jednostka, o której mowa w art. 38 ust. 2 i ust. 3.

4. Minister właściwy do spraw transportu w celu usprawnienia procedur pobierania opłat może, w drodze rozporządzenia, upoważnić, na określonych warunkach, do pobierania opłat za niektóre czynności administracyjne w międzynarodowym transporcie drogowym, o których mowa w ust. 1, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.

5. (uchylony)

Art. 42. (utracił moc)

Art. 42a. (uchylony)

Art. 43. 1. Od przedsiębiorców zagranicznych mogą być pobierane opłaty na zasadach wzajemności.

2. Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić dla przedsiębiorców zagranicznych opłaty, o których mowa w ust. 1, określając ich wysokość, tryb wnoszenia oraz jednostki właściwe do ich pobierania.

Art. 44. 1. Jednostki, o których mowa w art. 26, art. 32 oraz art. 43 ust. 2, otrzymują prowizję od pobranych opłat, w wysokości nie mniejszej niż 7% i nie większej niż 10%.

1a. (uchylony)

1b. (uchylony)

2. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość stawek prowizji oraz sposób jej pobierania i rozliczania z jednostkami, o których mowa w ust. 1.

Art. 45. 1. Przedsiębiorca wykonujący transport drogowy może być zwolniony z opłat, o których mowa w art. 43, w przypadku wykonywania przez niego przewozów w ramach pomocy humanitarnej, medycznej lub w przypadku klęski żywiołowej.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, następuje, w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez ministra właściwego do spraw transportu, na zgodny wniosek przedsiębiorcy i właściwego organu państwowego lub organizacji humanitarnej.

Art. 45a. (uchylony)

Art. 46. 1. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7–9 i art. 43, oraz wpływy z opłat z tytułu:

1) w międzynarodowym transporcie drogowym:

a) udzielenia licencji wspólnotowej, zmiany licencji wspólnotowej, przedłużenia ważności licencji wspólnotowej, wydania wypisu z licencji wspólnotowej, wydania wódnika licencji wspólnotowej oraz przeniesienia uprawnień wynikających z licencji wspólnotowej,

b)⁶⁰⁾ wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wódnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wadłowego lub przewozu okazjonalnego,

b)⁶¹⁾ wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wódnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego specjalnego, przewozu wadłowego lub przewozu okazjonalnego,

c) wydania decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2,

d) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy,

e) wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 19a ust. 1,

f) wydania zaświadczenia, zmiany zaświadczenia, wydania wypisu z zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie międzynarodowego przewozu na potrzeby własne,

2) wydania wielokrotnego zagranicznego zezwolenia wydanego przez Międzynarodowe Forum Transportu (International Transport Forum),

3) wydania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą

– są przekazywane w całości na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

⁶⁰⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 61.

⁶¹⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy o której mowa w odnośniku 4.

1a. Wpływy uzyskane z opłat, za wydanie zezwoleń zagranicznych na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy lub osób, są przekazywane, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2:

- 1) na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad – 50% wpływów;
- 2) do budżetu państwa – 50% wpływów.

2. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad sprawuje nadzór nad realizacją wpływów z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7–9 i art. 43.

3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad przekazuje kwoty pobranych opłat, o których mowa w ust. 1 i ust. 1a pkt 1, w terminie pierwszych dwóch dni roboczych po zakończeniu tygodnia, w którym wpłynęły, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, z przeznaczeniem na budowę i utrzymanie dróg krajowych oraz na potrzeby gromadzenia danych o drogach publicznych i sporządzania informacji o sieci dróg publicznych, jak również na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego i budowy autostrad.

3a. (uchylony)

4. Wpływy uzyskane z innych opłat niż wymienione w ust. 1, stanowią odpowiednio dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego lub budżetu państwa.

Art. 47. 1. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłat za czynności administracyjne, o których mowa w art. 41 ust. 1, mając na uwadze w szczególności rodzaj udzielanych uprawnień i okres, na jaki zostaną wydane;
- 2) wysokość opłat za egzaminowanie oraz za wydanie certyfikatu kompetencji zawodowych.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, wysokość opłat zostanie określona:

- 1) w przypadku licencji, w zależności od:
 - a) okresu ważności licencji,
 - b) liczby pojazdów samochodowych, na które wydaje się wypisy z licencji,
 - c) zakresu transportu drogowego,
 - d) rodzaju przewozów,
 - e) rodzaju pojazdów – w międzynarodowym transporcie drogowym osób;
- 1a) w przypadku zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w zależności od liczby pojazdów, na które wydaje się wypisy z zezwolenia;
- 2) w przypadku zezwolenia, w zależności od:
 - a) okresu ważności zezwolenia,
 - b) rodzaju zezwolenia;
- 3) w przypadku zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, w zależności od:
 - a) zakresu przewozów,
 - b) rodzajów przewozów;
- 4) w przypadku certyfikatu kompetencji zawodowych, w zależności od:
 - a) zakresu i formy testu z wiedzy z uwzględnieniem kosztów jego przeprowadzenia,
 - b) rodzaju certyfikatu kompetencji zawodowych z uwzględnieniem kosztów jego wydania;
- 5) w przypadku świadectwa kierowcy, w zależności od okresu ważności.

3. Wysokość opłaty z tytułu:

- 1) udzielenia licencji – nie może być wyższa niż równowartość 1 000 000 euro;
- 2) udzielenia zezwolenia na transport drogowy osób – nie może być wyższa niż równowartość 800 euro;
- 3) udzielenia zezwolenia na przewóz kabotażowy – nie może być wyższa niż równowartość 800 euro za przewóz jednorazowy;
- 4) wydania zezwolenia zagranicznego – nie może być wyższa niż równowartość:
 - a) 500 euro za wielokrotne zezwolenie roczne,
 - b) 15 euro za zezwolenie jednorazowe;
- 5) wydania świadectwa kierowcy – nie może być wyższa niż równowartość 10 euro;

- 6) wydania formularza jazdy – nie może być wyższa niż równowartość 30 euro;
- 7) wydania certyfikatu, o którym mowa w art. 30 ust. 10 – nie może być wyższa niż równowartość:
 - a) 70 euro dla pojazdu samochodowego nieposiadającego certyfikatu,
 - b) 50 euro dla pojazdu samochodowego w przypadku wznowienia certyfikatu,
 - c) 30 euro dla przyczepy lub naczepy nieposiadającej certyfikatu,
 - d) 15 euro dla przyczepy lub naczepy w przypadku wznowienia certyfikatu;
- 8) wydania zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, nie może być wyższa niż równowartość 300 euro.

Art. 47a. Zadania organów jednostek samorządu terytorialnego, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i ust. 4 pkt 2 i 3, art. 7d ust. 1 i ust. 4–6, art. 16b ust. 1 i 4, art. 18 ust. 1 pkt 1 i ust. 4, art. 33 ust. 8 i 9a, art. 47b ust. 2–4, art. 82b ust. 2 pkt 1 i 3, art. 82c ust. 3, art. 82e, art. 82f ust. 1, art. 82i ust. 1 oraz art. 95b ust. 2, są wykonywane jako zadania własne.

Rozdział 8a

Wyznaczanie dworców, w których jest udzielana pomoc osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej

Art. 47b. 1. Dworzec:

- 1) którego właścicielem lub współwłaścicielem w części większej niż połowa udziałów we współwłasności jest jednostka samorządu terytorialnego oraz
- 2) który jest zlokalizowany w mieście powyżej 50 000 mieszkańców, oraz z którego rocznie odjeżdża powyżej 500 000 pasażerów

– podlega obowiązkowi dostosowania do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej w zakresie określonym w załączniku I lit. a do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2011, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 181/2011”.

2. Jednostka, o której mowa w ust. 1 pkt 1, jest obowiązana corocznie do dnia 31 marca przeprowadzić analizę dotyczącą spełniania przez dworzec, którego jest właścicielem lub współwłaścicielem w części większej niż połowa udziałów we współwłasności, kryteriów określonych w ust. 1 pkt 2. Wyniki analizy przekazuje się niezwłocznie wojewodzie.

3. Jednostka, o której mowa w ust. 1 pkt 1, w terminie roku następującym po roku, w którym dworzec, którego jest właścicielem lub współwłaścicielem w części większej niż połowa udziałów we współwłasności, spełnił kryteria określone w ust. 1 pkt 2, jest obowiązana dostosować dworzec do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej w zakresie określonym w załączniku I lit. a do rozporządzenia nr 181/2011, zwaną dalej „udzielaniem pomocy”.

4. Jednostka, o której mowa w ust. 1 pkt 1, po dostosowaniu dworca do udzielania pomocy jest obowiązana niezwłocznie wystąpić do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, z wnioskiem o wyznaczenie tego dworca jako dworca, w którym jest udzielana pomoc.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, dołącza się dokumenty potwierdzające dostosowanie dworca do udzielania pomocy.

Art. 47c. 1. Właściciel dworca, który nie spełnia kryteriów określonych w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub 2, w przypadku dostosowania tego dworca do udzielania pomocy może wystąpić do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, z wnioskiem o wyznaczenie tego dworca jako dworca, w którym jest udzielana pomoc. Przepis art. 47b ust. 5 stosuje się.

2. Na wniosek właściciela złożony do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, dworzec wyznaczony zgodnie z ust. 1 do udzielania pomocy może zostać pozbawiony statusu dworca wyznaczonego do jej udzielania.

Art. 47d. 1. Minister właściwy do spraw transportu może zawrzeć z podmiotem zarządzającym dworcem spełniającym kryteria określone w art. 47b ust. 1 pkt 2, niebędącym:

- 1) jednostką samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub
- 2) właścicielem dworca, o którym mowa w art. 47c ust. 1, który wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w tym przepisie – porozumienie na podstawie którego podmiot zarządzający dworcem dostosuje ten dworzec do udzielania pomocy w terminie określonym w tym porozumieniu.

2. Po dostosowaniu dworca, o którym mowa w ust. 1, do udzielania pomocy minister właściwy do spraw transportu wyznacza ten dworzec jako dworzec, w którym jest udzielana pomoc, poprzez jego zamieszczenie w wykazie, o którym mowa w art. 47g.

Art. 47e. W przypadku gdy dworzec wyznaczony do udzielania pomocy przestał spełniać kryteria określone w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub 2, utrzymuje on status dworca wyznaczonego do jej udzielania, o ile jego właściciel lub współwłaściciel w części większej niż połowa udziałów we współwłasności nie wystąpi do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, z wnioskiem o pozbawienie tego dworca statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające, że dworzec przestał spełniać kryteria określone w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub 2.

Art. 47f. 1. Wojewoda i minister właściwy do spraw transportu są uprawnieni do kontroli dostosowania dworców do udzielania pomocy.

2. Wojewoda jest uprawniony do kontroli realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 47b ust. 2, uwzględniając zakres, sposób i terminowość jego wykonania.

3. W ramach kontroli, o których mowa w ust. 1 i 2, osoba upoważniona do ich przeprowadzania ma prawo żądania od kontrolowanego pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępniania danych mających związek z przedmiotem kontroli.

Art. 47g. Minister właściwy do spraw transportu prowadzi i aktualizuje „Wykaz dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej”.

Art. 47h. 1. Minister właściwy do spraw transportu po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w art. 47b ust. 4 albo art. 47c ust. 1:

- 1) wyznacza dworzec do udzielania pomocy poprzez jego zamieszczenie w „Wykazie dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej” albo
- 2) odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, wyznaczenia dworca do udzielania pomocy i wyznacza dodatkowy termin na jego dostosowanie do jej udzielania, w przypadku gdy dworzec nie został dostosowany w zakresie określonym w załączniku I lit. a do rozporządzenia nr 181/2011.

2. Minister właściwy do spraw transportu po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w:

- 1) art. 47c ust. 2, pozbawia dworzec statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy poprzez jego usunięcie z wykazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) art. 47e:
 - a) pozbawia dworzec statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy poprzez jego usunięcie z wykazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, albo
 - b) odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, pozbawienia dworca statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy, w przypadku gdy ustali, że dworzec nadal spełnia kryteria określone w art. 47b ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw transportu zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej i na bieżąco aktualizuje „Wykaz dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej”.

4. Minister właściwy do spraw transportu przekazuje Komisji Europejskiej zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 181/2011 „Wykaz dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej” i jego aktualizację.

Rozdział 9

Inspekcja Transportu Drogowego

Art. 48. 1.⁶²⁾ Tworzy się Inspekcję Transportu Drogowego, zwaną dalej „Inspekcją”, powołaną do kontroli przestrzegania przepisów w zakresie przewozu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi oraz przepisów, o których mowa w art. 3 ust. 1a.

2.⁶³⁾ Inspekcja jest powołana również do poboru opłaty elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, oraz opłaty za przejazd autostradą, o której mowa w art. 37a ust. 1 ustawy

⁶²⁾ Oznaczenie ust. 1 nadane przez art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 12), która weszła w życie z dniem 3 listopada 2018 r.

⁶³⁾ Dodany przez art. 4 pkt 1 ustawy, o której mowa w odnośniku 62.

z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2014 i 2244).

Art. 49. Przepisy ustawy nie naruszają przewidzianych w odrębnych ustawach obowiązków i uprawnień organów publicznych w zakresie kontroli przestrzegania przepisów.

Art. 50. Do zadań Inspekcji należy:

- 1) kontrola:
 - a) przestrzegania obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 4 pkt 22,
 - b) (uchylona)
 - c) przestrzegania przepisów ruchu drogowego w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
 - d) (uchylona)
 - e) przestrzegania szczegółowych zasad i warunków transportu zwierząt,
 - f) (uchylona)
 - g) wprowadzonych do obrotu ciśnieniowych urządzeń transportowych pod względem zgodności z wymaganiami technicznymi, dokumentacją techniczną i prawidłowością ich oznakowania, w zakresie określonym w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych,
 - h) rodzaju używanego paliwa,
 - i) dokumentów związanych z wykonywaniem publicznego transportu zbiorowego,
 - j) prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
 - k) przestrzegania czasu pracy:
 - przedsiębiorców osobiście wykonujących przewozy drogowe,
 - osób niezatrudnionych przez przedsiębiorcę, lecz osobiście wykonujących przewozy drogowe na jego rzecz;
- 2) prowadzenie postępowania administracyjnego, w tym wydawanie decyzji administracyjnych na zasadach określonych w ustawie, a także podejmowanie innych czynności w niej przewidzianych, w sprawach:
 - a) licencji wspólnotowej,
 - b) zezwoleń w międzynarodowym transporcie drogowym i zezwoleń na przewóz kabotażowy,
 - c) formularzy jazdy,
 - d) zaświadczeń na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy,
 - e) świadectw kierowcy,
 - f) certyfikatów, o których mowa w art. 30 ust. 10,
 - g) zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego w przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2,
 - h) dotyczących spełniania lub niespełniania wymogu dobrej reputacji, o których mowa w art. 7d ust. 1–6, w przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2;
- 3) podejmowanie czynności dotyczących zezwoleń zagranicznych i zezwoleń ministra właściwego do spraw transportu;
- 3a)⁶⁴⁾ pobór opłaty elektronicznej na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;
- 3b)⁶⁴⁾ pobór opłaty za przejazd autostradą na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym;
- 3c)⁶⁴⁾ podejmowanie działań mających na celu wprowadzenie systemów elektronicznego poboru opłat i szerokiego zastosowania tych systemów;
- 4)⁶⁵⁾ wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów (Dz. U. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 138, 1000, 1039 i 1539).

⁶⁴⁾ Dodany przez art. 4 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 62.

⁶⁵⁾ Ze zmianą wprowadzoną przez art. 5 pkt 1 ustawy dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1039), która weszła w życie z dniem 14 czerwca 2018 r.

Art. 50a. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb kontroli, o której mowa w art. 50 pkt 1 lit. h, uwzględniając sposób przeprowadzenia kontroli i badania rodzaju używanego paliwa.

Art. 50b. Konserwacja, naprawa i bieżące utrzymanie urządzeń technicznych do ważenia pojazdów jest finansowane ze środków budżetu państwa ujmowanych w części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

Art. 51. 1. Zadania Inspekcji Transportu Drogowego określone w niniejszym rozdziale wykonują następujące organy:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) wojewoda działający za pośrednictwem wojewódzkiego inspektora transportu drogowego, zwanego dalej „wojewódzkim inspektorem”, jako kierownika wojewódzkiej inspekcji transportu drogowego wchodzącej w skład wojewódzkiej administracji zespolonej.

2. Organy wymienione w ust. 1 wykonują zadania Inspekcji Transportu Drogowego zgodnie z kompetencjami określonymi w ustawie i przepisach odrębnych.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego koordynuje, nadzoruje i kontroluje działalność wojewódzkich inspektorów transportu drogowego oraz nadzoruje wykonanie w roku budżetowym planów rzeczowo-finansowych w części dotyczącej wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego.

4. Wojewódzki inspektor transportu drogowego kieruje działalnością wojewódzkiego inspektoratu transportu drogowego.

5.⁶⁶⁾ Czynności związane z realizacją zadań określonych w art. 50 pkt 1 i 4 w zakresie określonym w art. 68–75 wykonują inspektorzy Inspekcji, zwani dalej „inspektorami”.

6. W sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego – w sprawach:
 - a)⁶⁷⁾ określonych w art. 50 pkt 2–4,
 - b) związanych z kontrolą uiszczenia opłaty elektronicznej za przejazd po drogach krajowych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
 - ba)⁶⁸⁾ związanych z poborem opłaty elektronicznej na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
 - bb)⁶⁸⁾ związanych z poborem opłaty za przejazd autostradą na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym,
 - bc)⁶⁸⁾ związanych z podejmowaniem działań mających na celu wprowadzenie systemów elektronicznego poboru opłat i szerokiego zastosowania tych systemów;
 - c) związanych z kontrolą przestrzegania przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami w zakresie, o którym mowa w art. 129g ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 2)⁶⁹⁾ wojewódzki inspektor – w pozostałych sprawach oraz w sprawach określonych w art. 50 pkt 4.

7.⁷⁰⁾ Główny Inspektor Transportu Drogowego może w sprawach, o których mowa w ust. 6 pkt 1 lit. a–bb, upoważnić do działania w jego imieniu wojewódzkiego inspektora transportu drogowego.

7a.⁷¹⁾ W przypadku udzielenia upoważnienia, o którym mowa w ust. 7, Główny Inspektor Transportu Drogowego może przekazać wojewódzkiemu inspektorowi transportu drogowego środki finansowe na pokrycie kosztów powierzonych zadań.

8. Organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach, o których mowa w ust. 6 pkt 2, jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.

⁶⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 5 pkt 2 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 65.

⁶⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 5 pkt 2 lit. b tiret pierwsze ustawy, o której mowa w odnośniku 65.

⁶⁸⁾ Dodana przez art. 4 pkt 3 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 62.

⁶⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 5 pkt 2 lit. b tiret drugie ustawy, o której mowa w odnośniku 65.

⁷⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 3 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 62.

⁷¹⁾ Dodany przez art. 4 pkt 3 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 62.

Art. 52. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego kieruje Inspekcją przy pomocy podległego mu Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego oraz delegatur terenowych Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, zwanych dalej „delegaturami”.

1a. Główny Inspektor Transportu Drogowego może sprawę należącą do właściwości delegatury przejąć lub przekazać do załatwienia innej delegaturze albo sprawę należącą do swojej właściwości przekazać do załatwienia wskazanej delegaturze.

1b. Delegaturami kierują naczelnicy delegatur. Decyzje i postanowienia w sprawach z zakresu właściwości delegatur oraz w sprawach przekazanych do załatwienia przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego naczelnicy delegatur wydają w imieniu Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

1c. Obsługę delegatury zapewnia wojewódzki inspektorat transportu drogowego na obszarze działania, którego znajduje się siedziba delegatury.

2. Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia, nadaje statut Głównemu Inspektoratowi Transportu Drogowego, w którym określa organizację Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego i jego delegatur, w tym terytorialny zasięg działania delegatur oraz wojewódzkie inspektoraty transportu drogowego będące ich siedzibami.

3. Wojewódzki inspektor kieruje wojewódzką inspekcją przy pomocy wojewódzkiego inspektoratu transportu drogowego.

4. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, określi, w drodze rozporządzenia, zasady organizacji wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego, uwzględniając podział na komórki organizacyjne.

Art. 53. 1. Główny Inspektor jest centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw transportu.

2. Główny Inspektor jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw transportu. Prezes Rady Ministrów odwołuje Głównego Inspektora.

3.⁷²⁾ Zastępców Głównego Inspektora Transportu Drogowego powołuje minister właściwy do spraw transportu spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Minister właściwy do spraw transportu odwołuje, na wniosek Głównego Inspektora, jego zastępców.

3a. Stanowisko Głównego Inspektora może zajmować osoba, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 2) jest obywatelem polskim;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada kompetencje kierownicze;
- 6) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
- 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Inspekcji Transportu Drogowego.

3b. Informację o naborze na stanowisko Głównego Inspektora ogłasza się przez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu oraz w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska;
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem wynikające z przepisów prawa;
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
- 6) termin i miejsce składania dokumentów;
- 7) informację o metodach i technikach naboru.

⁷²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 62; wszedł w życie z dniem 18 stycznia 2018 r.

3c. Termin, o którym mowa w ust. 3b pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia opublikowania ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

3d. Nabór na stanowisko Głównego Inspektora przeprowadza zespół, powołany przez ministra właściwego do spraw transportu, liczący co najmniej 3 osoby, których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze.

3e. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 3d, może być dokonana na zlecenie zespołu przez osobę niebędącą członkiem zespołu, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.

3f. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 3e, mają obowiązek zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o stanowisko, uzyskanych w trakcie naboru.

3g. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia ministrowi właściwemu do spraw transportu.

3h. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów;
- 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według poziomu spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
- 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
- 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
- 6) skład zespołu.

3i. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Informacja o wyniku naboru zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
- 3) imiona, nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego albo informację o niewyłonieniu kandydata.

3j. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ogłoszenia o naborze oraz o wyniku tego naboru jest bezpłatne.

3k. Zespół przeprowadzający nabór na stanowisko, o którym mowa w ust. 3, powołuje Główny Inspektor.

3l. Do sposobu przeprowadzania naboru na stanowisko, o którym mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio ust. 3a–3j.

4. Wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda, za zgodą Głównego Inspektora.

5. Zastępcę wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda, na wniosek wojewódzkiego inspektora, w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego.

Art. 54. 1. Główny Inspektor sprawuje nadzór nad wojewódzkimi inspektorami oraz ma prawo kontroli ich działalności, a także wydawania im wiążących poleceń w tym zakresie.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) opracowuje kierunki działania Inspekcji w porozumieniu z organizacjami zrzeszającymi przewoźników o zasięgu ogólnokrajowym i plany kontroli o znaczeniu ogólnokrajowym, zatwierdzane przez ministra właściwego do spraw transportu;
- 2) określa metody i formy wykonywania zadań przez Inspekcję, w zakresie nieobjętym innymi przepisami wydanymi na podstawie ustawy;
- 3) organizuje kursy specjalistyczne i szkolenia inspektorów;
- 4) przygotowuje projekty aktów prawnych w zakresie kontroli przewozów drogowych;
- 5) opracowuje, we współpracy z Komendantem Głównym Policji, Komendantem Głównym Straży Granicznej, Szefem Krajowej Administracji Skarbowej oraz Głównym Inspektorem Pracy, jednolitą krajową strategię kontroli przepisów w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców;

- 6)⁷³⁾ zapewnia uczestnictwo Inspekcji, co najmniej sześć razy w roku, w skoordynowanych z właściwymi organami kontrolnymi innego państwa członkowskiego lub państw członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, kontrolach drogowych kierowców pojazdów objętych zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 165/2014 oraz rozporządzenia (WE) nr 561/2006; kontrole takie są wykonywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i mogą być przeprowadzane wspólnie z polskimi organami kontrolnymi;
- 7) realizuje, co najmniej raz w roku, wspólny z właściwymi organami odpowiedzialnymi za kontakty wewnątrzspółnotowe w zainteresowanych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, program szkolenia w zakresie najlepszych praktyk kontrolnych oraz wymiany pracowników;
- 8) udziela właściwym organom innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, niezbędnej pomocy i wyjaśnień w sytuacji, kiedy brak jest wystarczających danych do stwierdzenia w czasie kontroli drogowej przeprowadzanej na terytorium tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, że kierowca pojazdu zarejestrowanego w Rzeczypospolitej Polskiej, naruszył przepisy w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku;
- 9)⁷⁴⁾ zapewnia uczestnictwo swojego przedstawiciela w Komitecie wspierającym Komisję Europejską, ustanowionym zgodnie z art. 42 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 i w Forum do spraw tachografów, ustanowionym zgodnie z art. 43 rozporządzenia (UE) nr 165/2014;
- 10)⁷⁴⁾ wymienia z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, przynajmniej raz na sześć miesięcy lub w indywidualnych przypadkach na szczególne żądanie, informacje dostępne na podstawie art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 561/2006;
- 11) wykonuje zadania Inspekcji dotyczące kontroli i nadzoru nad przestrzeganiem przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami w zakresie, o którym mowa w art. 129g ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 11a)⁷⁵⁾ wykonuje zadania Inspekcji związane z poborem opłaty elektronicznej i kontrolą prawidłowości uiszczenia tej opłaty, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;
- 11b)⁷⁶⁾ wykonuje zadania Inspekcji związane z poborem opłaty za przejazd autostradą, na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym;
- 11c)⁷⁶⁾ wykonuje zadania Inspekcji związane z podejmowaniem działań mających na celu wprowadzenie systemów elektronicznego poboru opłat i szerokiego zastosowania tych systemów;
- 12) uzgadnia opracowane przez wojewodów projekty rocznych planów rzeczowo-finansowych w części dotyczącej wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego.

2a. Zadania Głównego Inspektora Transportu Drogowego finansowane są z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

3. Wojewódzki inspektor opracowuje kierunki działania wojewódzkiej inspekcji transportu drogowego, zatwierdzane przez Głównego Inspektora.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego raz na dwa lata przedkłada Radzie Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw transportu, jednolitą krajową strategię kontroli, w terminie do dnia 30 listopada.

Art. 54a. (uchylony)

Art. 54b. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego jest organem odpowiedzialnym za kontakty wewnątrzspółnotowe w zakresie kontroli przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców wykonujących przewozy drogowo.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz Główny Inspektor Pracy prowadzą rejestry danych statystycznych dotyczących

⁷³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 2 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

⁷⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 2 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

⁷⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 5 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 62.

⁷⁶⁾ Dodany przez art. 4 pkt 5 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 62.

kontroli czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców wykonujących przewozy drogowe, według następujących kategorii:

- 1) w przypadku kontroli drogowych:
 - a) kategoria drogi: krajowe, wojewódzkie, powiatowe lub gminne,
 - b) państwo, w którym kontrolowany pojazd jest zarejestrowany,
 - c) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy;
- 2) w przypadku kontroli na terenie przedsiębiorstw:
 - a) kategoria przewozu drogowego: międzynarodowy lub krajowy, przewóz osób lub rzeczy, przewóz na potrzeby własne lub transport drogowy,
 - b) wielkość taboru przedsiębiorstwa,
 - c) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy.

3. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz Główny Inspektor Pracy przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego w formie pisemnej, w postaci papierowej oraz w postaci elektronicznej, dane statystyczne, o których mowa w ust. 2, w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po roku sprawozdawczym.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Komisji Europejskiej zbiorcze dane statystyczne uzyskane, zgodnie z ust. 3, w terminie do dnia 30 września po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem.

Art. 54c. Główny Inspektor Transportu Drogowego wykonuje określone w ustawie zadania związane z ochroną praw pasażerów korzystających z przewozu drogowego w ramach usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 181/2011.

Art. 55. 1. Inspektor wykonując zadania, o których mowa w art. 50, ma prawo do:

- 1) wstępu do pojazdu;
- 2) kontroli dokumentów;
- 2a) kontroli karty kierowcy i karty przedsiębiorstwa;
- 3)⁷⁷⁾ kontroli zainstalowanych lub znajdujących się w pojeździe urządzeń pomiarowo-kontrolnych i tachografu;
- 3a) kontroli używanego w pojeździe urządzenia, o którym mowa w art. 13i ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;
- 4) kontrolowania masy, nacisków osi i wymiarów pojazdu przy użyciu przyrządu pomiarowego;
- 5) żądania od podmiotu wykonującego przewóz drogowy i jego pracowników pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli;
- 6) wstępu na teren podmiotu wykonującego przewóz drogowy, w tym do pomieszczeń lub lokali, gdzie prowadzi on działalność lub przechowuje dokumenty i inne nośniki informacji wymagane przepisami, o których mowa w art. 4 pkt 22, w dniach i godzinach, w których jest lub powinna być wykonywana ta działalność.

1a. Inspektor przeprowadza czynności kontrolne, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 5 i 6, w obecności przedsiębiorcy albo osoby przez niego upoważnionej.

1b. Kontroli dokumentów, o których mowa w art. 87, inspektor dokonuje w obecności kierującego przemieszczającym się środkiem transportu.

1c. Przepisy ust. 1 pkt 5 i 6 i ust. 1a stosuje się odpowiednio do:

- 1) podmiotów wykonujących czynności związane z przewozem drogowym, a w szczególności do:
 - a) spedytora,
 - b) nadawcy,
 - c) odbiorcy,

⁷⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

- d) załadowcy,
 - e) organizatora wycieczki,
 - f) organizatora transportu,
 - g) operatora publicznego transportu zbiorowego;
- 2) podmiotów, o których mowa w art. 16a i art. 33a, w okresie roku od dnia zaprzestania przez te podmioty wykonywania przewozu drogowego.
2. Inspektor ma również prawo do używania i wykorzystywania:
- 1) środków przymusu bezpośredniego;
 - 2) broni palnej.

Art. 55a.⁷⁸⁾ 1. W zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych Inspekcja przetwarza dane osobowe, w tym dane wskazane w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

2. Inspekcja przetwarza dane osobowe wskazane w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 wyłącznie w przypadku, gdy:

- 1) zostały one przekazane dobrowolnie przez stronę w ramach postępowania prowadzonego przez organ Inspekcji;
- 2) jest to konieczne do weryfikacji prawidłowości przekazanych przez stronę danych, o których mowa w pkt 1;
- 3) z przepisu prawa wynika konieczność przetwarzania tych danych;
- 4) jest to niezbędne do wykonania wyroku sądu.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy są administratorami danych osobowych przetwarzanych na podstawie ust. 1.

4. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, przepisów art. 13–22 oraz art. 34 rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się w zakresie, w jakim dane te są niezbędne do zapewnienia prawidłowej realizacji ustawowych zadań Inspekcji.

5. Administrator, o którym mowa w ust. 3, informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 4, w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej.

6. Okres przechowywania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, ustala administrator, o którym mowa w ust. 3, zgodnie z celami ich przetwarzania, o ile nie wynikają one z przepisów odrębnych, w szczególności dotyczących terminów.

7. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem przetwarzaniu.

8. Administrator, o którym mowa w ust. 3, wdraża środki techniczne i organizacyjne w celu ochrony danych osobowych zgodnie z ust. 7.

9. W przypadku stwierdzenia naruszenia ochrony danych osobowych administrator, o którym mowa w ust. 3, w terminie 72 godzin od stwierdzenia naruszenia wydaje w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej komunikat o naruszeniu.

10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do prowadzonych przez organy Inspekcji postępowań odwoławczych od decyzji wydanych na podstawie ustawy oraz postępowań dotyczących tych decyzji prowadzonych na podstawie art. 145 § 1, art. 145a § 1, art. 145b § 1, art. 154 § 1, art. 155, art. 156 § 1, art. 161 § 1, art. 162 § 1 i 2 oraz art. 163 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096).

Art. 55b.⁷⁸⁾ 1. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, Główny Inspektor Transportu Drogowego lub osoba przez niego upoważniona udostępnia nieodpłatnie, na podstawie pisemnego wniosku, dane, o których mowa w art. 55a ust. 1:

- 1) Policji,
- 2) Żandarmerii Wojskowej,
- 3) Straży Granicznej,

⁷⁸⁾ Dodany przez art. 4 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 62; wszedł w życie z dniem 25 maja 2018 r.

- 4) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 5) Agencji Wywiadu,
- 6) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,
- 7) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,
- 8) Służbie Wywiadu Wojskowego,
- 9) prokuratorowi,
- 10) sądom,
- 11) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorowi izby administracji skarbowej, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego

– w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) wskazanie okoliczności, z których wynika konieczność pozyskania żądanych danych;
- 3) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego może wyrazić zgodę na udostępnienie za pomocą środków komunikacji elektronicznej danych, o których mowa w art. 55a ust. 1, podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5–11, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem lub zakresem wykonywanych zadań.

4. Udostępnianie danych, o których mowa w art. 55a ust. 1, w sposób, o którym mowa w ust. 3, następuje po złożeniu przez podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5–11, wniosku zawierającego:

- 1) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu;
- 2) wskazanie osób uprawnionych do przetwarzania danych, o których mowa w pkt 1;
- 3) oświadczenie, że podmioty te posiadają:
 - a) urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał, oraz
 - b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego udostępnia Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego dane, o których mowa w art. 55a ust. 1, w sposób, o którym mowa w ust. 3, jeżeli jednostka organizacyjna Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego będąca odbiorcą danych złoży oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 3.

6. Podmioty, o których mowa w ust. 1, dokonują weryfikacji danych, o których mowa w art. 55a ust. 1, uzyskanych zgodnie z ust. 1 i 3, pod względem ich niezbędności dla realizacji ustawowych zadań danego podmiotu, nie rzadziej niż raz na 3 miesiące, usuwając dane zbędne.

7. Główny Inspektor Transportu Drogowego nie udostępnia na podstawie ust. 1 i 3 danych osobowych wskazanych w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, chyba że podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest ustawowo upoważniony do przetwarzania tych danych.

Art. 55c.⁷⁸⁾ 1. W zakresie zadań określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych Inspekcja może nieodpłatnie uzyskiwać dane ze zbiorów danych, w tym zbiorów danych osobowych, prowadzonych przez organy władzy publicznej oraz państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne.

2. Jeżeli przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej, administratorzy zbiorów danych, o których mowa w ust. 1, udostępniają Inspekcji przetwarzane w nich dane na podstawie pisemnego wniosku Głównego Inspektora Transportu Drogowego, wojewódzkiego inspektora lub osoby przez niego upoważnionej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) wskazanie zbioru danych, z którego te dane mają zostać udostępnione;
- 3) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu.

4. Administratorzy zbiorów danych, o których mowa w ust. 1, mogą zawierać z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego lub wojewódzkim inspektorem pisemną umowę o udostępnianiu jednostkom organizacyjnym Inspekcji informacji zgromadzonych w zbiorach w drodze teletransmisji bez konieczności składania każdorazowo pisemnych wniosków o udostępnienie danych, jeżeli jednostki te spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) specyfika lub zakres wykonywanych przez nie zadań uzasadnia takie udostępnianie.

5. Do danych uzyskanych przez Inspekcję na podstawie ust. 1 przepisy art. 55a stosuje się.

Art. 56. 1. Inspektor ma prawo do nakładania i pobierania kar pieniężnych oraz grzywien w drodze mandatów karnych:

- 1) zgodnie z przepisami ustawy;
- 2) za naruszenia przepisów o ruchu drogowym w zakresie określonym w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 3) w zakresie określonym w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;
- 4) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych;
- 5) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt;
- 6) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach;
- 7)⁷⁹⁾ zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach.

2. Inspektor ma prawo prowadzenia czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia, kierowania do sądu wniosków o ukaranie oraz udziału w rozprawach przed sądami powszechnymi w charakterze oskarżyciela publicznego i wnoszenia odwołań od postanowień i orzeczeń tych sądów w sprawach o wykroczenia z zakresu działania Inspekcji Transportu Drogowego.

3.⁸⁰⁾ Grzywny, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4–7 oraz w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów, pobierane przez organy Inspekcji Transportu Drogowego, są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4, 6 i 7, pobierane przez organy Inspekcji Transportu Drogowego są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy właściwej jednostki organizacyjnej Inspekcji, obsługującej organ nakładający karę pieniężną w I instancji.

Art. 57. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1–4, 8, 10 i 12–14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1834), inspektor może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, inspektor może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Art. 58–65. (uchylone)

Art. 66. 1. Inspektorzy wykonujący zadania określone w art. 50 ustawy mogą być wyposażeni w broń palną.

2. Pozwolenie na broń palną na okaziciela wydaje, na wniosek wojewódzkiego inspektora, w trybie określonym w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1839 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 651, 730 i 2244), właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji.

3. Wojewódzki inspektor dokonuje zakupu broni palnej i amunicji według zasad określonych w przepisach o broni i amunicji.

⁷⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

⁸⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 7 ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 18 sierpnia 2018 r.

4. Wojewódzki inspektor występuje z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji o dopuszczenie inspektora do posiadania broni palnej oraz amunicji na zasadach określonych w przepisach o broni i amunicji.

5. Inspektorzy, po zakończeniu pracy, są obowiązani do codziennego zdawania broni i amunicji do podręcznego magazynku broni, znajdującego się w najbliższej jednostce Policji, gdzie inspektor wykonywał swoje zadanie służbowe.

Art. 67. 1.⁸¹⁾ Inspekcja współdziała w szczególności z: Policją, Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencją Wywiadu, Służbą Ochrony Państwa, Żandarmerią Wojskową, Strażą Graniczną, Służbą Celno-Skarbową, Państwową Inspekcją Pracy, Inspekcją Handlową, Inspekcją Ochrony Środowiska, Inspekcją Weterynaryjną i zarządcami dróg – w zakresie bezpieczeństwa i porządku ruchu na drogach publicznych oraz zwalczania przestępstw i wykroczeń drogowych dokonywanych w zakresie transportu drogowego lub w związku z tym transportem, z uwzględnieniem właściwości i kompetencji tych organów oraz zadań Inspekcji.

2. W celu realizacji zadań określonych w art. 50 Inspekcja współdziała z organami samorządu terytorialnego, jak również z organizacjami zrzeszającymi przewoźników drogowych.

3. W celu realizacji zadań określonych w art. 50, Inspekcja może, w drodze teletransmisji danych, korzystać z bezpośredniego dostępu do danych zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Minister Sprawiedliwości oraz Główny Inspektor Transportu Drogowego określi, w drodze porozumienia, szczegółowe warunki techniczne dostępu do tych danych.

4. W celu wykonywania zadań w zakresie kontroli ruchu drogowego, o których mowa w art. 50 pkt 1, Inspekcja może prowadzić wyszukiwania informacji za pośrednictwem Krajowego Punktu Kontaktowego, na zasadach określonych w art. 80k–80r ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 68. 1. Kontroli, o której mowa:

- 1) w art. 50 pkt 1 lit. a–j i art. 87 podlegają:
 - a) kierujący pojazdami w zakresie i na zasadach określonych w:
 - przepisach ustawy,
 - art. 129a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
 - ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
 - b) przedsiębiorcy wykonujący przewóz drogowy,
 - c) podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 2,
 - 2) w art. 50 pkt 1 lit. k podlegają:
 - a) przedsiębiorcy osobiście wykonujący przewozy drogowe,
 - b) osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz osobiście wykonujące przewozy drogowe na jego rzecz,
 - 3) w art. 50 pkt 1 lit. j podlegają podmioty, o których mowa w art. 13k ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, w zakresie i na zasadach określonych w tej ustawie
- zwani dalej „kontrolowanymi”.

2. Kontroli, o której mowa w ust. 1, nie podlegają pojazdy przewożące wartości pieniężne w rozumieniu przepisów o ochronie osób i mienia.

Art. 69. 1. Inspektor wykonuje czynności kontrolne, z zastrzeżeniem ust. 1a, w umundurowaniu oraz posługuje się legitymacją służbową i znakiem identyfikacyjnym.

1a. Inspektor może wykonywać bez umundurowania czynności kontrolne podczas kontroli:

- 1) w przedsiębiorstwie;
- 2) przewozów regularnych, o ile nie wymaga to zatrzymywania pojazdów na drodze poza przystankami;
- 3) transportu drogowego taksówką, o ile nie wymaga to zatrzymywania pojazdów na drodze poza postojem.

2. Umundurowanie służbowe przysługuje Głównemu Inspektorowi, wojewódzkiemu inspektorowi, ich zastępcom, inspektorom, a także na zasadach określonych przez Głównego Inspektora, w drodze zarządzenia, pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.

⁸¹⁾ Ze zmianą wprowadzoną przez art. 299 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 138), która weszła w życie z dniem 1 lutego 2018 r.

3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, dystynkcje i wzór umundurowania, o którym mowa w ust. 2, normy umundurowania i sposób jego przydziału oraz zasady i sposób noszenia umundurowania, jak również ustali kryteria przydziału umundurowania, warunki jego używania, mając na uwadze okres używalności umundurowania.

3a. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, mając na względzie zakres zadań i sposób ich realizacji przez osoby, o których mowa w ust. 2, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość i warunki przyznawania równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie;
- 2) elementy umundurowania stanowiące podstawę do określenia wysokości równoważnika;
- 3) tryb przyznawania, przypadki odmowy przyznania oraz terminy wypłacania równoważnika;
- 4) wysokość, warunki przyznawania i terminy wypłaty ryczałtu pieniężnego za czyszczenie chemiczne umundurowania.

4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji inspektora oraz szczegółowy sposób postępowania z nią związanego. Do legitymacji służbowej podlegają wpisaniu następujące dane osobowe: imię, nazwisko, stanowisko. Rozporządzenie ustali sposób wydawania legitymacji oraz przypadki, w których podlega ona wymianie i zwrotowi, a także sposób jej używania i przechowywania.

5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór odznaki identyfikacyjnej inspektora i oznakowania pojazdu służbowego oraz szczegółowy sposób postępowania z nimi związany. Rozporządzenie to ustali w szczególności sposób używania i przechowywania odznaki.

6. Pracownicy, o których mowa w art. 76a ust. 1, w czasie wykonywania obowiązków służbowych posługują się legitymacją służbową oraz odznaką identyfikacyjną. Do legitymacji służbowej podlegają wpisaniu następujące dane: imię i nazwisko oraz stanowisko lub nazwa komórki organizacyjnej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, w której zatrudniony jest pracownik.

7. Główny Inspektor określi, w drodze zarządzenia, wzór legitymacji i odznaki, o których mowa w ust. 6, oraz sposób ich wydawania, przypadki, w których podlegają one wymianie i zwrotowi, a także sposób ich używania i przechowywania.

Art. 70. 1. Czynności kontrolnych inspektor dokonuje po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli.

1a. Czynności kontrolnych przemieszczających się środków transportu inspektor dokonuje po okazaniu kierującemu legitymacji służbowej.

1b. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) wskazanie podstawy prawnej;
- 2) oznaczenie organu kontroli;
- 3) datę i miejsce wystawienia;
- 4) imię i nazwisko inspektora upoważnionego do przeprowadzenia kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej;
- 5) firmę przedsiębiorcy objętego kontrolą;
- 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli;
- 8) podpis osoby udzielającej upoważnienia;
- 9) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy.

2. (uchylony)

3. Inspektor ma obowiązek zapoznać kontrolowanego z jego prawami i obowiązkami wynikającymi z ustawy.

4. Inspektor wykonuje czynności kontrolne w obecności kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1a, w obecności kierującego.

Art. 71. Zatrzymanie pojazdu do kontroli może być dokonane tylko przez umundurowanego inspektora.

Art. 72. Kontrolowany jest obowiązany umożliwić inspektorowi dokonanie czynności kontrolnych, a w szczególności:

- 1) udzielić ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazać dokumenty lub inne nośniki informacji oraz udostępnić dane mające związek z przedmiotem kontroli;
- 2) udostępnić pojazd, a w uzasadnionych przypadkach wynikających z przeprowadzonej kontroli pojazdu na drodze, obiekt, siedzibę przedsiębiorcy oraz wszystkie pomieszczenia, w których przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą bądź też przechowuje mienie przedsiębiorstwa;
- 3) umożliwić sporządzenie kopii dokumentów wskazanych przez kontrolującego;
- 4) umożliwić sporządzenie dokumentacji filmowej lub fotograficznej, jeżeli może ona stanowić dowód lub przyczynić się do utrwalenia dowodu w sprawie będącej przedmiotem kontroli;
- 5) umożliwić przekazanie, za potwierdzeniem odbioru, oryginału zapisu urządzenia samoczynnie rejestrującego prędkość jazdy, czas jazdy i postoju lub karty kierowcy, oraz gromadzonych przez kontrolowany podmiot wydruków z tachografu cyfrowego i karty kierowcy, których kontrola będzie dokonywana w siedzibie organu kontroli.

Art. 73. 1. W toku kontroli inspektor może:

- 1) legitymować kierowców i inne osoby w celu ustalenia tożsamości, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli;
- 2) badać dokumenty i inne nośniki informacji objęte zakresem kontroli;
- 3) dokonywać oględzin i zabezpieczać zebrane dowody;
- 3a)⁸²⁾ zatrzymać kartę kierowcy w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 165/2014, oraz w przypadkach, o których mowa w art. 11 ust. 4 lit. c załącznika do Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowie (AETR), sporządzonej w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 409), zwanej dalej „Umową AETR”, kartę przedsiębiorstwa lub tachograf, inny przedmiot lub urządzenie mające niedozwolony wpływ na funkcjonowanie tachografu;
- 3b)⁸³⁾ sprawdzać status karty, korzystając z ewidencji karty połączonej z systemem Tachonet, prowadzonej przez podmiot wydający karty, o którym mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach, lub bezpośrednio w systemie Tachonet;
- 4) przesłuchiwać świadków i zasięgać opinii biegłych;
- 5) przesłuchiwać kontrolowanego w charakterze strony, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub z powodu ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla ustaleń kontroli.

1a. W przypadku, gdy w trakcie kontroli drogowej zostaną stwierdzone naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego, przesłuchanie świadka podczas wykonywania tej kontroli może odbywać się bez udziału strony lub osoby przez nią wyznaczonej.

2. W przypadku nieusprawiedliwionego niestawienia się kontrolowanego, świadka lub biegłego na wezwanie inspektora stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 74. 1. Z przeprowadzonych czynności kontrolnych inspektor sporządza protokół kontroli.

2. Protokół podpisują inspektor i kontrolowany. Odmowę podpisania protokołu przez kontrolowanego kontrolujący odnotowuje w protokole kontroli i podaje jej przyczynę.

3. Oryginał protokołu kontroli zatrzymuje kontrolujący, a kopię doręcza się kontrolowanemu kierowcy, przedsiębiorcy lub podmiotowi wykonującemu przewóz drogowy.

4. Do protokołu kontroli kontrolowany może wnieść zastrzeżenia.

Art. 75. Wyniki kontroli wykorzystywane są do formułowania wniosków o wszczęcie postępowania:

- 1) administracyjnego o cofnięcie uprawnień przewozowych przedsiębiorcy, określonych przepisami ustawy;
- 2) karnego lub karno-skarbowego;
- 3) w sprawach o wykroczenia;
- 4) przez organy Państwowej Inspekcji Pracy;
- 5) przewidzianego w umowach międzynarodowych w stosunku do przedsiębiorców zagranicznych.

Art. 76. 1. Inspektorem może być osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie;

⁸²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 5 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

⁸³⁾ Dodany przez art. 60 pkt 5 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

- 2) ma nienaganną opinię i nie była karana za przestępstwo umyślne;
- 3) legitymuje się świadectwem dojrzałości po zdanym egzaminie maturalnym;
- 4) posiada prawo jazdy co najmniej kategorii B;
- 5) ukończyła 25 lat oraz posiada wymagany stan zdrowotny;
- 6) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin kwalifikacyjny.

2. Zatrudnienie pracownika Inspekcji na stanowisku inspektora poprzedzone jest praktyką w ramach kursu specjalistycznego zakończonego egzaminem kwalifikacyjnym, z zastrzeżeniem art. 76a ust. 3.

2a. Zatrudnienie pracownika Inspekcji na stanowisku inspektora następuje w ramach służby nadzoru nad ruchem drogowym, służby kontroli opłat drogowych albo służby kontroli transportu drogowego.

2b. Główny Inspektor Transportu Drogowego może powoływać inne niż wymienione w ust. 2a rodzaje służb określających ich organizację, zakres działania oraz właściwość terytorialną.

2c. Zatrudnienie w jednej ze służb, o których mowa w ust. 2a, nie wyklucza wykonywania przez inspektora Inspekcji czynności kontrolnych przypisanych do zadań innych służb Inspekcji.

3. Inspektor podlega co najmniej raz w roku szkoleniu organizowanemu przez Głównego Inspektora w celu podniesienia poziomu wiedzy fachowej.

4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) programy ramowe kursów specjalistycznych dla poszczególnych rodzajów służb oraz kursów uzupełniających, z uwzględnieniem wiedzy niezbędnej do wykonywania czynności inspektora w ramach danego rodzaju służby, w tym minimalne liczby godzin zajęć na poszczególnych kursach, a także kryteria oceny i sposoby przeprowadzania egzaminów kwalifikacyjnych oraz wzór zaświadczenia o złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego z wynikiem pozytywnym;
- 2) warunki i tryb przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności inspektora.

Art. 76a. 1. Uprawnienia inspektorów Inspekcji określone w ustawie, w art. 129a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych przysługują również pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 76 ust. 1.

2. W czasie wykonywania zadań, o których mowa w art. 50, do pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 55 ust. 1–1b i ust. 2 pkt 1, art. 56, art. 57 ust. 1 i 3, art. 69 ust. 1–3a, art. 70–74, art. 89 ust. 1 i art. 93 ust. 1.

3. Decyzję o skierowaniu pracownika Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego na egzamin kwalifikacyjny, o którym mowa w art. 76 ust. 1 pkt 6, podejmuje Główny Inspektor Transportu Drogowego. W takim przypadku skierowanie na egzamin kwalifikacyjny, o którym mowa w art. 76 ust. 1 pkt 6, nie wymaga odbycia przez pracownika kursu specjalistycznego oraz praktyki w ramach tego kursu.

Art. 77. 1. Do pracowników Inspekcji zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, w tym inspektorów, stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1559), z zastrzeżeniem ust. 2.

2.⁸⁴⁾ Do pracowników Inspekcji:

- 1) zatrudnionych na stanowiskach inspektorów nie mają zastosowania przepisy art. 4 i art. 97 ustawy, o której mowa w ust. 1;
- 2) obsługujących Głównego Inspektora Transportu Drogowego w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 50 pkt 3a i 3b, niezatrudnionych na stanowiskach inspektorów nie ma zastosowania przepis art. 97 ustawy, o której mowa w ust. 1.

3. Do pracowników innych niż wymienieni w ust. 1 mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1915).

Art. 77a.⁸⁵⁾ 1. Czas pracy pracowników, o których mowa w art. 77 ust. 2, nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 3 miesięcy.

2. Do pracowników, o których mowa w art. 77 ust. 2, mogą być stosowane systemy czasu pracy:

⁸⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 8 ustawy, o której mowa w odnośniku 62; wszedł w życie z dniem 4 lipca 2018 r.

⁸⁵⁾ Dodany przez art. 4 pkt 9 ustawy, o której mowa w odnośniku 62; wszedł w życie z dniem 4 lipca 2018 r.

- 1) zmianowy – na stanowiskach pracy, na których, ze względu na zakres i charakter zadań, jest wymagane wykonywanie pracy w systemie zmianowym;
- 2) podstawowy, w którym czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę – na pozostałych stanowiskach pracy.

3. W zmianowym systemie czasu pracy pracę wykonuje się na zmiany trwające po 8 godzin na dobę. W szczególnie uzasadnionych przypadkach pracodawca może wprowadzić wykonywanie pracy na zmiany trwające po 12 godzin na dobę.

4. W zmianowym systemie czasu pracy, o którym mowa w ust. 3:

- 1) zdanie pierwsze, pracownik nie może wykonywać pracy na więcej niż dziesięciu zmianach w porze nocnej w miesiącu kalendarzowym,
- 2) zdanie drugie, pracownik nie może wykonywać pracy na więcej niż ośmiu zmianach w porze nocnej w miesiącu kalendarzowym

– chyba że jest to uzasadnione szczególnymi potrzebami pracodawcy lub tym, że jego nieobecność mogłaby spowodować poważne zakłócenie organizacji pracy u pracodawcy.

5. Praca w godzinach nadliczbowych pracownika jest dopuszczalna ze względu na:

- 1) konieczność prowadzenia akcji ratowniczej w celu ochrony życia lub zdrowia ludzkiego, ochrony mienia lub środowiska albo usunięcia awarii;
- 2) konieczność wykonania rozpoczętych czynności kontrolnych, jeżeli nie mogą one zostać przerwane;
- 3) szczególne potrzeby pracodawcy.

6. Praca w godzinach nadliczbowych następuje na polecenie pracodawcy.

7. W zamian za czas pracy w godzinach nadliczbowych pracownikowi udziela się czasu wolnego od pracy w wymiarze o połowę wyższym albo może mu być przyznane wynagrodzenie wraz z dodatkiem za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 50% wynagrodzenia. Udzielenie pracownikowi czasu wolnego nie może spowodować obniżenia wynagrodzenia należnego pracownikowi za pełny miesięczny wymiar czasu pracy.

8. O przyznaniu czasu wolnego od pracy albo dodatku, o których mowa w ust. 7, decyduje:

- 1) dyrektor generalny w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem – dla pracowników zatrudnionych w Głównym Inspektoracie;
- 2) wojewódzki inspektor – dla pracowników, o których mowa w art. 77 ust. 2 pkt 1, zatrudnionych w wojewódzkim inspektoracie transportu drogowego.

9. Liczba godzin nadliczbowych, za którą przyznano wynagrodzenie, nie może przekraczać:

- 1) 7 godzin w przyjętym miesięcznym okresie rozliczeniowym;
- 2) 14 godzin w przyjętym dwumiesięcznym okresie rozliczeniowym;
- 3) 21 godzin w przyjętym trzymiesięcznym okresie rozliczeniowym.

10. Praca w niedzielę lub święto, w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej nie może być wykonywana przez:

- 1) pracownika będącego jedynym opiekunem dziecka do 8 lat lub osoby wymagającej stałej opieki,
- 2) pracownika opiekującego się dzieckiem do 8 lat, jeżeli z uprawnienia takiego nie korzysta drugie z rodziców lub opiekun,
- 3) pracownicę karmiącą dziecko piersią

– bez ich zgody.

Art. 78. Inspektorom wykonującym czynności kontrolne przysługuje miesięczny dodatek inspekcyjny do wynagrodzenia w wysokości do 100% wynagrodzenia.

Art. 79. 1. Inspektorzy podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych korzystają z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

2. Inspektorzy podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych mają prawo:

- 1) żądać niezbędnej pomocy od instytucji państwowych oraz organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego, które w zakresie swojego działania obowiązane są nieodpłatnie udzielić żądanej pomocy w granicach obowiązujących przepisów prawa;

- 2) zwracać się do przedsiębiorców, jednostek organizacyjnych i organizacji społecznych, a w nagłych wypadkach również do każdej osoby, o udzielenie niezbędnej pomocy w granicach obowiązujących przepisów prawa.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, o których mowa w art. 76a ust. 1.

Art. 80. 1. Tworzy się centralną ewidencję naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzanych kontroli, zwaną dalej „ewidencją”.

2. W ewidencji gromadzi się odpowiednio do rodzaju, przedmiotu i zakresu przeprowadzonej kontroli w szczególności:

- 1) informacje i dane o kontroli oraz kontrolującym, w tym określające:
 - a) miejsce kontroli,
 - b) kategorię drogi,
 - c) datę i godzinę rozpoczęcia kontroli,
 - d) skontrolowane dokumenty,
 - e) imię, nazwisko, stanowisko i przydział służbowy kontrolującego,
 - f) stwierdzone naruszenia i nałożone kary,
 - g) uwagi i zalecenia pokontrolne,
 - h) numer protokołu kontroli;
- 2) informacje i dane o kontrolowanych, w tym określające:
 - a) firmę przedsiębiorcy lub nazwę podmiotu wykonującego przewóz lub organizatora transportu,
 - b) siedzibę przedsiębiorcy lub adres podmiotu wykonującego przewóz lub organizatora transportu,
 - c) numer identyfikacji podatkowej (NIP),
 - d) (uchylona)⁸⁶⁾
 - e) tabor znajdujący się w prawnej dyspozycji kontrolowanego;
 - f) rodzaj oraz zakres uprawnienia do wykonywania przewozów,
 - g) numer uprawnienia i nazwę organu, który wydał uprawnienie,
 - h) imię i nazwisko oraz datę urodzenia kierowcy lub zarządzającego transportem,
 - i) obywatelstwo oraz adres kierowcy lub zarządzającego transportem,
 - j) numer ewidencyjny PESEL kierowcy lub zarządzającego transportem;
- 3) informacje i dane o pojeździe i przyczepie, w tym określające:
 - a) dane właściciela i użytkownika pojazdu,
 - b) rodzaj pojazdu,
 - c) markę, typ i numer rejestracyjny pojazdu,
 - d) masę własną, dopuszczalną ładowność i dopuszczalną masę całkowitą pojazdu,
 - e) liczbę miejsc;
- 4) informacje i dane o ładunku, w tym określające:
 - a) dane załadowcy,
 - b) miejsce pochodzenia i przeznaczenia ładunku,
 - c) rodzaj przewozu.

2a. (uchylony)

2b. W ewidencji gromadzi się również informacje i dane o wszelkich poważnych naruszeniach przepisów wspólnotowych w zakresie transportu drogowego, których dopuścili się przewoźnicy mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub za które odpowiedzialni są przewoźnicy mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które to naruszenia doprowadziły do nałożenia kary przez którekolwiek państwo członkowskie lub doprowadziły do czasowego bądź trwałego cofnięcia licencji wspólnotowej lub jej kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem. Wpisy do ewidencji dotyczące tymczasowego lub trwałego cofnięcia licencji wspólnotowej pozostają w ewidencji przez okres co najmniej dwóch lat

⁸⁶⁾ Przez art. 71 pkt 9 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

od daty upływu okresu cofnięcia w przypadku cofnięcia tymczasowego, lub od daty cofnięcia w przypadku cofnięcia trwałego.

2c. Do celów określonych w ust. 3c, art. 54 ust. 2 pkt 1, 8 i 10 oraz ust. 4 i art. 54b ust. 4 w ewidencji gromadzi się również informacje i dane o przeprowadzonych kontrolach, w wyniku których nie stwierdzono naruszeń.

3. Ewidencję prowadzi w systemie teleinformatycznym Główny Inspektor, który jest administratorem danych i informacji zgromadzonych w ewidencji.

3a. Główny Inspektor prowadzi ewidencję w sposób zapewniający ochronę zgromadzonych w niej danych, w szczególności przed ich kradzieżą, zniszczeniem, uszkodzeniem, utratą, nieuprawnionym zwielokrotnianiem, modyfikowaniem, przetwarzaniem lub usuwaniem, a także w sposób zapewniający każdorazowe automatyczne odnotowywanie dostępu do ewidencji oraz czynności związanych z wprowadzaniem, modyfikacją i usuwaniem danych.

3b. Dostęp do ewidencji posiadają wyłącznie osoby upoważnione, w tym w szczególności pracownicy Inspekcji Transportu Drogowego, w stopniu i zakresie wynikającym z wykonywanych przez te osoby obowiązków służbowych związanych z realizacją ustawowych zadań Inspekcji.

3c. Zgromadzone w ewidencji dane Główny Inspektor udostępnia na żądanie innych organów administracji publicznej, jednostek samorządu terytorialnego, sądów i prokuratury oraz instytucji organizacji międzynarodowych, w zakresie w jakim organy te i instytucje są uprawnione do żądania danych na podstawie odrębnych przepisów.

4. Główny Inspektor udostępnia zainteresowanym organom uprawnionym do wydawania licencji, zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych, zaświadczeń na wykonywanie przewozów drogowych na potrzeby własne, zaświadczeń na wykonywanie publicznego transportu zbiorowego lub potwierdzeń zgłoszenia przewozu, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, dane i informacje, o których mowa w ust. 2, dotyczące naruszeń dokonanych na obszarze właściwości tych organów lub naruszeń dokonanych przez przewoźników, którym organy te wydały dokumenty.

Art. 81. Dane i informacje przekazują do ewidencji:

- 1) wojewódzki inspektor;
- 2) Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, Główny Inspektor Pracy, właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji, zarządcy dróg.

Art. 82. Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby ewidencji jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138 i 723)⁸⁷⁾.

Rozdział 9a

Ochrona praw pasażerów

Art. 82a. Przepisy rozdziału stosuje się do pasażerów korzystających z przewozu drogowego w ramach usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 181/2011.

Art. 82b. 1. W przypadku gdy pasażer został zawiadomiony przez przewoźnika drogowego o nieuwzględnieniu wniesionej do niego skargi na podstawie art. 27 rozporządzenia nr 181/2011 albo nie uzyskał odpowiedzi na taką skargę w terminie określonym w art. 27 tego rozporządzenia, może wnieść skargę na przewoźnika drogowego w sprawie naruszenia przez niego przepisów rozporządzenia nr 181/2011.

2. Organem właściwym do rozpatrzenia skargi jest:

- 1) w przewozach regularnych w krajowym transporcie drogowym – organizator publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym;

⁸⁷⁾ Ustawa utraciła moc z dniem 25 maja 2018 r. z wyjątkiem art. 1, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 4–7, art. 14–22, art. 23–28, art. 31 oraz rozdziałów 4, 5 i 7, które zachowują moc w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w celu rozpoznawania, zapobiegania, wykrywania i zwalczania czynów zabronionych, prowadzenia postępowań w sprawach dotyczących tych czynów oraz wykonywania orzeczeń w nich wydanych, kar porządkowych i środków przymusu w zakresie określonym w przepisach stanowiących podstawę działania służb i organów uprawnionych do realizacji zadań w tym zakresie, w terminie do dnia wejścia w życie przepisów wdrażających dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającą decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 89), na podstawie art. 175 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. 1000), która weszła w życie z dniem 25 maja 2018 r.

- 2) w przewozach regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym – organ właściwy do wydawania zezwoleń na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a;
- 3) w przewozach regularnych w transporcie drogowym realizowanych w strefie transgranicznej w rozumieniu ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym – organizator publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 tej ustawy.

3. W przypadku gdy przewozy, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3, są realizowane w formie samorządowego zakładu budżetowego, organem właściwym do rozpatrzenia skargi jest wojewoda.

4. Do skargi pasażer dołącza kopię skargi skierowanej do przewoźnika drogowego, kopię odpowiedzi na tę skargę albo oświadczenie, że odpowiedź nie została udzielona w terminie określonym w art. 27 rozporządzenia nr 181/2011, a ponadto:

- 1) kopię biletu lub potwierdzonej rezerwacji na daną trasę,
- 2) inne dokumenty potwierdzające naruszenie przepisów rozporządzenia nr 181/2011

– o ile je posiada.

Art. 82c. 1. Pasażer może wnieść skargę na niewłaściwe wykonywanie obowiązków wynikających z rozporządzenia nr 181/2011 przez podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o tego rozporządzenia.

2. Podmiotem zarządzającym dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o rozporządzenia nr 181/2011, jest właściciel dworca, a w przypadku gdy właścicielem dworca jest spółka z udziałem Skarbu Państwa – podmiot, któremu powierzono administrowanie dworcem.

3. Organem właściwym do rozpatrzenia skargi, o której mowa w ust. 1, jest marszałek województwa na obszarze którego jest zlokalizowany dworzec wyznaczony do udzielania pomocy, a w przypadku gdy dworzec ten stanowi własność samorządu województwa – wojewoda.

4. Do skargi pasażer dołącza:

- 1) kopię biletu lub potwierdzonej rezerwacji na daną trasę,
- 2) dokumenty potwierdzające niewłaściwe wykonywanie obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia nr 181/2011 przez podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o tego rozporządzenia

– o ile je posiada.

Art. 82d. 1. Skargi, o których mowa w art. 82b i art. 82c, składa się w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

2. W przypadku gdy skarga jest składana w postaci elektronicznej, załączniki, o których mowa w art. 82b ust. 4 i art. 82c ust. 4, składa się również w postaci elektronicznej.

Art. 82e. W przypadku wniesienia skargi na przewoźnika drogowego albo podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o rozporządzenia nr 181/2011, organ właściwy do jej rozpatrzenia, określony odpowiednio w art. 82b ust. 2 i 3 oraz art. 82c ust. 3, w drodze decyzji administracyjnej, stwierdza:

- 1) brak naruszenia przepisów rozporządzenia nr 181/2011 albo
- 2) naruszenie przepisów rozporządzenia nr 181/2011, określając jego zakres.

Art. 82f. 1. Organem właściwym do kontroli zgodności prowadzonej działalności z przepisami rozporządzenia nr 181/2011 jest organ właściwy do rozpatrzenia skargi, o którym mowa odpowiednio w art. 82b ust. 2 i 3 oraz art. 82c ust. 3.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 85 stosuje się.

Rozdział 9b

Krajowy Rejestr Elektroniczny Przedsiębiorców Transportu Drogowego

Art. 82g. 1. Tworzy się Krajowy Rejestr Elektroniczny Przedsiębiorców Transportu Drogowego, zwany dalej „Rejestrem”.

2. Rejestr prowadzony jest w systemie teleinformatycznym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego jest administratorem danych osobowych zgromadzonych w Rejestrze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

4. Rejestr zawiera ewidencje:

- 1) przedsiębiorców, którzy posiadają zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 2) poważnych naruszeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) osób, które zostały uznane za niezdolne do kierowania operacjami transportowymi przedsiębiorcy do czasu przywrócenia dobrej reputacji, zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

Art. 82h. 1. W ewidencji przedsiębiorców, którzy posiadają zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, gromadzi się dane określające:

- 1) firmę przedsiębiorcy oraz oznaczenie jego adresu i siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy;
- 2)⁸⁸⁾ numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy, o ile taki posiada;
- 3)⁸⁹⁾ rodzaj i numer posiadanego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz numery seryjne wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 3a)⁹⁰⁾ datę udzielenia posiadanego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 4) liczbę pojazdów objętych zezwoleniem na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 5) numer seryjny licencji wspólnotowej oraz numery seryjne wypisów z licencji wspólnotowej;
- 6) status zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 6a)⁹¹⁾ datę zmiany statusu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 6b)⁹¹⁾ datę utraty dobrej reputacji;
- 7) początek ważności licencji wspólnotowej;
- 8) koniec ważności licencji wspólnotowej;
- 9) datę cofnięcia licencji wspólnotowej;
- 10) datę zawieszenia licencji wspólnotowej;
- 11) datę wygaśnięcia zawieszenia licencji wspólnotowej;
- 12) powód zawieszenia lub cofnięcia licencji wspólnotowej;
- 13) numery seryjne cofniętych wypisów z licencji wspólnotowej;
- 14) datę cofnięcia wypisu z licencji wspólnotowej;
- 15) datę wygaśnięcia cofnięcia wypisu z licencji wspólnotowej;
- 16) imię i nazwisko przedstawiciela prawnego przedsiębiorcy oraz datę i miejsce jego urodzenia;
- 17) imię i nazwisko osoby zarządzającej transportem oraz:
 - a) datę i miejsce urodzenia,
 - b) adres zamieszkania,
 - ba)⁹²⁾ rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,

⁸⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 71 pkt 10 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

⁸⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret pierwsze ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹⁰⁾ Dodany przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret drugie ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹¹⁾ Dodany przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret trzecie ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹²⁾ Dodana przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret czwarte podwójne tiret pierwsze ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

f)⁹³⁾ datę utraty dobrej reputacji;

18) imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, oraz:

a) datę i miejsce urodzenia,

b) adres zamieszkania,

ba)⁹⁴⁾ rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,

c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,

d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,

e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,

f)⁹⁵⁾ datę utraty dobrej reputacji.

2. W ewidencji poważnych naruszeń gromadzi się dane określające:

1) firmę przedsiębiorcy oraz oznaczenie jego adresu i siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy;

2) imię i nazwisko osoby zarządzającej transportem oraz:

a) datę i miejsce urodzenia,

b) adres zamieszkania,

ba)⁹⁶⁾ rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,

c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,

d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,

e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;

3) imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, oraz:

a) datę i miejsce urodzenia,

b) adres zamieszkania,

ba)⁹⁷⁾ rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,

c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,

d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,

e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;

3a)⁹⁸⁾ imię i nazwisko kierowcy, o którym mowa w art. 7d ust. 1a, oraz jego:

a) datę i miejsce urodzenia,

b) adres zamieszkania,

c) numer PESEL albo rodzaj, serię, numer oraz państwo wydania dokumentu potwierdzającego tożsamość – w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL;

4) liczbę, kategorię i rodzaj poważnych naruszeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, które doprowadziły do skazania lub nałożenia sankcji w ciągu ostatnich dwóch lat;

5) datę naruszenia;

6) datę kontroli, w trakcie której stwierdzono naruszenie;

7) państwo członkowskie, w którym stwierdzono naruszenie;

⁹³⁾ Dodana przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret czwarte podwójne tiret drugie ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹⁴⁾ Dodana przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret piąte podwójne tiret pierwsze ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹⁵⁾ Dodana przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret piąte podwójne tiret drugie ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹⁶⁾ Dodana przez art. 1 pkt 8 lit. b tiret pierwsze ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹⁷⁾ Dodana przez art. 1 pkt 8 lit. b tiret drugie ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

⁹⁸⁾ Dodany przez art. 1 pkt 8 lit. b tiret trzecie ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

- 8) przyczynę, dla której utrata dobrej reputacji stanowiłaby nieproporcjonalną reakcję za poważne naruszenia, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

3. W ewidencji osób, które zostały uznane za niezdolne do kierowania operacjami transportowymi przedsiębiorcy, gromadzi się dane określające:

- 1) imię i nazwisko osoby uznanej za niezdolną do kierowania operacjami transportowymi do czasu przywrócenia dobrej reputacji tej osoby oraz datę i miejsce jej urodzenia, adres zamieszkania;
- 1a)⁹⁹⁾ rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 2) numer certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 3) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 4) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 5) przyczynę stwierdzenia niezdolności;
- 6) zastosowane środki rehabilitacyjne;
- 7) początek ważności stwierdzenia niezdolności;
- 8) koniec ważności stwierdzenia niezdolności.

4. W Rejestrze odnotowuje się zmiany danych gromadzonych w ewidencjach, o których mowa w ust. 1–3.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego wykonuje zadania punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

6.¹⁰⁰⁾ Główny Inspektor Transportu Drogowego może zawierać z innymi organami administracji publicznej lub z jednostkami, o których mowa w art. 38 ust. 2, porozumienia w sprawie uzyskania dostępu do danych, o których mowa w ust. 1–3, gromadzonych przez te podmioty.

Art. 82i. 1. Dane, o których mowa w art. 82h, przekazują do ewidencji dla danych określonych w:

- 1)¹⁰¹⁾ art. 82h ust. 1 i ust. 2 pkt 8 – odpowiednio do swoich kompetencji: organy, o których mowa w art. 7 ust. 2 i ust. 4 pkt 1, niezwłocznie po tym, jak decyzja w sprawie wydania, zmiany, zawieszenia albo cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji wspólnotowej bądź decyzja stwierdzająca utratę dobrej reputacji albo stwierdzająca, że dobra reputacja pozostaje nienaruszona, stała się ostateczna;
- 2)¹⁰¹⁾ art. 82h ust. 2 pkt 1–7 – odpowiednio do swoich kompetencji: wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego, wojewódzcy komendanci Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, naczelnicy urzędów celno-skarbowych, Główny Inspektor Pracy oraz zarządcy dróg, gdy decyzja o nałożeniu kary za naruszenie przepisów stała się wykonalna albo kiedy uprawomocnił się mandat karny bądź orzeczenie o nałożeniu kary;
- 3) art. 82h ust. 3 – odpowiednio do swoich kompetencji organ, o którym mowa w art. 16b ust. 1, gdy decyzja o stwierdzeniu niezdolności zarządzającego do kierowania operacjami transportowymi stała się ostateczna.

2. Przekazywanie danych do Rejestru odbywa się za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub środkami komunikacji elektronicznej obsługiwanymi przez system teleinformatyczny Rejestru.

3.¹⁰²⁾ W przypadku przekazywania danych za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego przekazywane dane powinny być podpisane przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego albo podpisu zaufanego.

4.¹⁰²⁾ Dane przekazywane są do Rejestru przy użyciu formularzy elektronicznych udostępnionych na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego lub za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego określi wzory formularzy elektronicznych, o których mowa w ust. 4.

⁹⁹⁾ Dodany przez art. 1 pkt 8 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

¹⁰⁰⁾ Dodany przez art. 1 pkt 8 lit. d ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

¹⁰¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 9 ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

¹⁰²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 19 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1544), która weszła w życie z dniem 11 września 2018 r.

Art. 82j. 1.¹⁰³⁾ Dane, o których mowa w art. 82h ust. 1, z wyjątkiem pkt 6b, pkt 16 w zakresie dotyczącym daty i miejsca urodzenia przedstawiciela prawnego, pkt 17 lit. a, b i f oraz pkt 18 lit. a, b i f, są jawne i publicznie dostępne.

2. Rejestr bezpłatnie udostępnia, w ogólnodostępnych sieciach teleinformatycznych, aktualne informacje o podmiotach wpisanych do Rejestru w zakresie jawnych i publicznie dostępnych danych, o których mowa w ust. 1.

3. Dane, o których mowa w art. 82h ust. 1 pkt 6b, pkt 16 w zakresie dotyczącym daty i miejsca urodzenia przedstawiciela prawnego, pkt 17 lit. a, b i f oraz pkt 18 lit. a, b i f, a także ust. 2 i 3, są udostępniane na wniosek: starostom, wojewódzkim inspektorom, wojewódzkim komendantom Policji, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, komendantom oddziałów Straży Granicznej, naczelnikom urzędów celno-skarbowych, Głównemu Inspektorowi Pracy, zarządcom dróg, sądom oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w zakresie, w jakim jest to konieczne do wykonywania nałożonych na te organy zadań określonych w ustawie.¹⁰⁴⁾ Dane udostępnia się niezwłocznie w terminie do 30 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

4. Dane zgromadzone w Rejestrze udostępnia się także na wniosek osoby, której one dotyczą.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, udostępnianie danych z Rejestru odbywa się środkami komunikacji elektronicznej obsługiwany przez system teleinformatyczny Rejestru.

6.¹⁰⁵⁾ Wniosek, o którym mowa w ust. 3, składany za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego powinien być podpisany przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego albo podpisu zaufanego.

7. Główny Inspektor Transportu Drogowego określi wzór elektronicznego formularza wniosku, o którym mowa w ust. 3, który udostępnia się na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego oraz za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

8. Główny Inspektor Transportu Drogowego może zawierać z podmiotami, o których mowa w ust. 3, porozumienie o udostępnianiu im danych zgromadzonych w Rejestrze w drodze teletransmisji bez konieczności składania wniosku, jeżeli podmioty te spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają środki techniczne i organizacyjne umożliwiające odnotowanie w systemie teleinformatycznym Rejestru, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) specyfika lub zakres wykonywanych przez nie zadań uzasadnia takie udostępnienie.

9. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 8, wskazane zostaną rozwiązania techniczne i organizacyjne zapewniające bezpieczeństwo, w szczególności w zakresie poufności i rozliczalności w odniesieniu do udostępnionych danych.

Rozdział 10

Nadzór i kontrola

Art. 83. 1. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwolenia, może nałożyć na przewoźnika drogowego obowiązek przedstawienia w oznaczonym terminie informacji i dokumentów potwierdzających, że spełnia on wymagania ustawowe i warunki określone w zezwoleniu na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w licencji lub zezwoleniu.

2. Na żądanie ministra właściwego do spraw transportu lub organu właściwego w sprawach zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwoleń przewoźnik drogowy jest obowiązany przekazywać informacje związane z działalnością transportową dotyczące stosowanych cen i taryf oraz liczby przewiezionych osób lub masy przewiezionych rzeczy.

3. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 2 i ust. 4 pkt 2 i 3, art. 18 ust. 1 i 2 oraz art. 33 ust. 8, są obowiązane przedstawiać ministrowi właściwemu do spraw transportu, co najmniej dwa razy w roku, w terminach do dnia 15 stycznia oraz do dnia 15 lipca, informacje dotyczące liczby i zakresu udzielonych zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji, zezwoleń i wydanych zaświadczeń na przewozy drogowe na potrzeby własne oraz liczby wypisów z tych dokumentów, a także liczby licencji w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy.

¹⁰³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 10 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

¹⁰⁴⁾ Zdanie pierwsze w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 10 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 5; wszedł w życie z dniem 4 listopada 2018 r.

¹⁰⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 19 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 102.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do jednostki uprawnionej do egzaminowania w zakresie wymaganym do uzyskania certyfikatu kompetencji zawodowych.

5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, zakres danych i informacji, o których mowa w ust. 1 i ust. 2, sposób i terminy ich przedstawiania, mając na względzie konieczność monitorowania rynku przewozów drogowych.

Art. 84. 1. Organy udzielające zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji, zezwoleń lub wydające zaświadczenia o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne są uprawnione do kontroli przedsiębiorcy w zakresie spełniania wymogów będących podstawą do wydania tych dokumentów.

2. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, przeprowadza się co najmniej raz na 5 lat.

3. (uchylony)

4. Organy udzielające licencji lub zezwoleń w zakresie krajowego transportu drogowego osób są uprawnione na obszarze ich właściwości miejscowej i podczas wykonywania przewozu do kontroli prawidłowości pobierania opłat za przewóz osób oraz przestrzegania przepisów prawa miejscowego przez wykonujących na tym obszarze przewóz drogowy.

5. W przypadku przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 4, czynności, o których mowa w art. 85 ust. 1, dokonuje się po zakończeniu kontroli. Przepisu art. 85 ust. 3 nie stosuje się.

Art. 85. 1. Kontrolę przedsiębiorcy przeprowadza się po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli.

2. Osoby upoważnione do przeprowadzenia kontroli mają prawo do:

- 1) żądania od przedsiębiorcy i jego pracowników pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli;
- 2) wstępu na teren przedsiębiorcy, w tym do pomieszczeń, gdzie prowadzi on działalność gospodarczą, w dniach i godzinach, w których jest lub powinna być wykonywana ta działalność, oraz wstępu do pojazdów użytkowanych przez przedsiębiorcę.

3. Czynności kontrolne przeprowadza się w obecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego wyznaczonej.

4. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) wskazanie podstawy prawnej;
- 2) oznaczenie organu kontroli;
- 3) datę i miejsce wystawienia;
- 4) imię i nazwisko inspektora upoważnionego do przeprowadzenia kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej;
- 5) firmę przedsiębiorcy objętego kontrolą;
- 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli;
- 8) podpis osoby udzielającej upoważnienia;
- 9) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego.

Art. 86. 1. Organ udzielający zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwoleń może powierzyć, w drodze porozumienia, czynności kontrolne organowi administracji publicznej.

2. Nadzór nad wydawaniem:

- 1) zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1,
 - 2) licencji i zezwoleń – w krajowym transporcie drogowym,
 - 3) zaświadczeń na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy
- sprawuje wojewódzki inspektor transportu drogowego.

3. Rada Ministrów, kierując się zasadą skuteczności nadzoru, o którym mowa w ust. 2, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób prowadzenia czynności związanych z nadzorem oraz stosowanych dokumentów, a także ich wzory.

Art. 87. 1. Podczas wykonywania przewozu drogowego kierowca pojazdu samochodowego, z zastrzeżeniem ust. 4, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, kartę kierowcy, wykresówki, zapisy odręczne i wydruki z tachografu oraz zaświadczenie, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, a ponadto:

- 1) wykonując transport drogowy – wypis z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego albo wypis z licencji;
- 2) wykonując przewóz drogowy osób:
 - a)¹⁰⁶⁾ przy wykonywaniu przewozów regularnych i regularnych specjalnych – odpowiednie zezwolenie lub wypis z zezwolenia wraz z obowiązującym rozkładem jazdy,
 - a)¹⁰⁷⁾ **przy wykonywaniu przewozu regularnego specjalnego i międzynarodowego przewozu regularnego – odpowiednie zezwolenie lub wypis z zezwolenia wraz z aktualnym rozkładem jazdy i formularz jazdy, jeżeli są one wymagane,**
 - b) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów wahadłowych lub okazjonalnych – odpowiednie zezwolenie lub formularz jazdy,
 - c) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów na potrzeby własne – formularz jazdy,
 - d) oryginał albo poświadczoną za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę kserokopię decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2, jeżeli została wydana,
 - e) przy wykonywaniu międzynarodowego przewozu drogowego, polegającego na okazjonalnym przewozie osób autobusami zarejestrowanymi na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innym niż terytorium kraju, przez podatnika posiadającego siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego świadczy te usługi, a w przypadku braku takiej siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej posiadającego stałe miejsce zamieszkania albo zwykłe miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innym niż terytorium kraju – potwierdzenie lub kopię potwierdzenia zarejestrowania jako podatnika VAT czynnego albo wydruk potwierdzenia identyfikacji jako podatnika VAT – przewozy okazjonalne,
 - f) dokumenty wymagane w publicznym transporcie zbiorowym,
 - g) przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych, o których mowa w art. 18 w ust. 4b w pkt 2, kopię umowy na realizowany przewóz;
- 3) wykonując przewóz drogowy rzeczy – dokumenty związane z przewożonym ładunkiem, a także:
 - a) odpowiednie zezwolenie wymagane w międzynarodowym transporcie drogowym,
 - b) (uchylona)
 - c) świadectwo wymagane zgodnie z Umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), sporządzonej w Genewie dnia 1 września 1970 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 667),
 - d) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,
 - e) dokumenty wymagane przy przewozie zwierząt,
 - f) dokumenty wymagane przy przewozie odpadów, w tym w odniesieniu do transportującego odpady wydane przez właściwy organ potwierdzenie posiadania numeru rejestrowego, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, o ile wpis do rejestru jest wymagany,
 - g) certyfikat potwierdzający spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, jeżeli jest wymagany,
 - h) dokumenty związane z transgranicznym przemieszczaniem organizmów genetycznie zmodyfikowanych,
 - i)¹⁰⁸⁾ deklarację, o której mowa w art. 31a ust. 1;
- 4) w międzynarodowym transporcie drogowym – świadectwo kierowcy, jeżeli jest wymagane;

¹⁰⁶⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o których mowa w odnośniku 107.

¹⁰⁷⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

¹⁰⁸⁾ Dodana przez art. 1 pkt 11 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

- 5) urządzenie, o którym mowa w art. 13i ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, jeżeli jest wymagane;
- 6)¹⁰⁹⁾ podpisany przez pracownika podmiotu prowadzącego działalność w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych formularz oświadczenia w sprawie usunięcia lub naruszenia plomby tachografu, zgodny z załącznikiem do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/548 z dnia 23 marca 2017 r. ustanawiającego standardowy formularz pisemnego oświadczenia w sprawie usunięcia lub naruszenia plomby tachografu (Dz. Urz. UE L 79 z 24.03.2017, str. 1) – jeżeli jest wymagany.

1a. (uchylony)

1b. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego przez zagranicznego przewoźnika kierowca pojazdu samochodowego jest obowiązany ponadto mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 43 ust. 1, jeżeli jest wymagana.

2. Podczas przewozu drogowego wykonywanego na potrzeby własne kontrolowany jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli, oprócz odpowiednich dokumentów wymaganych przy takim przewozie, określonych w ust. 1, wypis zaświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 10.

3. Przedsiębiorca lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 2, wykonujący przewozy na potrzeby własne, odpowiedzialni są za wyposażenie kierowcy wykonującego transport drogowy lub przewóz na potrzeby własne w wymagane dokumenty.

4. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego kierowca taksówki jest obowiązany mieć przy sobie i okazać na żądanie licencję.

5. Podmiot wykonujący przewozy drogowe lub przewóz, o którym mowa w art. 3 ust. 2, przechowuje przez okres jednego roku, licząc od dnia otrzymania, przekazane mu przez organy kontrolne dokumenty i protokoły z wyników kontroli przeprowadzonych na jego terenie lub podczas kontroli drogowej w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców, wykonujących przewóz na jego rzecz.

Art. 88. Przepisy art. 87 nie naruszają, wynikających z odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych, praw i obowiązków kierowców i podmiotów wykonujących przewóz drogowy.

Art. 89. 1. Do kontroli dokumentów, o których mowa w art. 87, oraz warunków w nich określonych, z zastrzeżeniem ust. 2, uprawnieni są:

- 1) funkcjonariusze Policji;
- 2) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego;
- 3) funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej;
- 4) funkcjonariusze Straży Granicznej;
- 5) upoważnieni pracownicy zarządców dróg publicznych – z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a i ust. 4;
- 6)¹¹⁰⁾ inspektorzy Państwowej Inspekcji Pracy – w odniesieniu do danych rejestrowanych przez tachograf;
- 7)¹¹¹⁾ upoważnieni pracownicy właściwego organu, o którym mowa w art. 18 ust. 1 – w odniesieniu do przewozów regularnych i regularnych specjalnych;
- 7)¹¹²⁾ **upoważnieni pracownicy właściwego organu, o którym mowa w art. 18 ust. 1 – w odniesieniu do przewozów regularnych specjalnych i międzynarodowych przewozów regularnych;**
- 8) strażnicy straży gminnych – w odniesieniu do publicznego transportu zbiorowego w zakresie określonym ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym.

2.¹¹³⁾ Upoważnieni pracownicy, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 7, nie są uprawnieni do kontroli danych rejestrowanych przez tachograf oraz zaświadczenia, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców.

¹⁰⁹⁾ Dodany przez art. 60 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

¹¹⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 7 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

¹¹¹⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 112.

¹¹²⁾ Wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 90 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

¹¹³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 7 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

3. Kontrole drogowe wykonuje się w odpowiednim miejscu i czasie tak, aby utrudnić kierowcom prowadzącym pojazdy omijanie punktów kontroli, oraz bez dyskryminacji ze względu na:

- 1) kraj rejestracji pojazdu;
- 2) kraj zamieszkania kierowcy;
- 3) kraj siedziby przedsiębiorstwa;
- 4) początkowy i docelowy punkt podróży;
- 5) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy.

4. Osoby uprawnione do kontroli danych rejestrowanych przez tachograf są zaopatrzone w:¹¹⁴⁾

- 1) wykaz podstawowych elementów podlegających kontroli na drodze i na terenie podmiotu wykonującego przewozy drogowe;
- 2) standardowe wyposażenie.

5. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) (uchylony)
- 2) wzory dokumentów stosowane przez osoby uprawnione do tej kontroli,
- 3) sposób przeprowadzania kontroli w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy, podczas kontroli drogowych i kontroli w przedsiębiorstwie, a także wymagane standardowe wyposażenie osób dokonujących tej kontroli i wykaz podstawowych elementów, które jej podlegają,
- 4) rodzaj danych statystycznych gromadzonych w wyniku kontroli i rejestrowanych przez organy kontrolne, a także tryb, sposób i wzory dokumentów do ich przekazywania do Głównego Inspektora Transportu Drogowego,
- 5) system oceny ryzyka podmiotów wykonujących przewóz drogowy w zakresie występowania naruszeń dotyczących czasu prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców

– uwzględniając względną liczbę i wagę popełnianych naruszeń przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 oraz rozporządzenia (UE) nr 165/2014, a także potrzebę zapewnienia efektywności i skuteczności kontroli przewozów drogowych.¹¹⁵⁾

Art. 89a. 1. Inspektorzy Państwowej Inspekcji Pracy dokonują kontroli w zakresie przewozu drogowego na warunkach i w trybie określonych w przepisach o Państwowej Inspekcji Pracy.

2. Inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego dokonują kontroli na warunkach i w trybie określonych w ustawie.

3. Funkcjonariusze Policji, Służby Celno-Skarbowej i Straży Granicznej oraz upoważnieni pracownicy zarządców dróg dokonują kontroli na warunkach i w sposób określonych w przepisach o kontroli ruchu drogowego.

4. Upoważnieni pracownicy organu wydającego zezwolenia na przewozy regularne lub regularne specjalne dokonują kontroli dokumentów na warunkach i w trybie określonych w ustawie.

Art. 89a¹. 1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy bez wymaganego zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, organ uprawniony do kontroli:

- 1) zatrzymuje i unieważnia zezwolenie na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy – w sytuacji, o której mowa w art. 28a ust. 2;
- 2) kieruje lub usuwa pojazd samochodowy, na koszt podmiotu wykonującego przewóz, na najbliższy parking strzeżony.

2. W zakresie postępowania w związku z usuwaniem pojazdu samochodowego stosuje się odpowiednio przepisy prawa o ruchu drogowym.

3. Zwrot pojazdu samochodowego z parkingu następuje po przedstawieniu organowi, o którym mowa w ust. 1, prawidłowo wypełnionego wymaganego zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy, z zastrzeżeniem art. 95.

Art. 89b. 1. Rozpoczęcie kontroli przez uprawnionych, o których mowa w art. 89a ust. 3 i 4, następuje po okazaniu legitymacji służbowej, oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, z wyłączeniem funkcjonariuszy Policji.

¹¹⁴⁾ Wprowadzenie do wyliczenia w brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 7 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

¹¹⁵⁾ Część wspólna w brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 7 lit. d ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

2. Kontrolujący ma obowiązek zapoznać kontrolowanego z jego prawami i obowiązkami wynikającymi z ustawy.

3. Kontrolujący wykonuje czynności kontrolne w obecności kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej.

Art. 89c.¹¹⁶⁾ Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 90. W wyniku kontroli przeprowadzonej przez organ udzielający zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwolenia, stwierdzającej niespełnienie przez przedsiębiorcę wymogów będących podstawą do wydania tych dokumentów, organ ten:

- 1) wzywa przedsiębiorcę do spełnienia tych wymogów w wyznaczonym terminie;
- 2) zawiesza lub cofa zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, z zachowaniem warunków, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) cofa licencję wspólnotową, z zachowaniem warunków, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 lub art. 21 rozporządzenia (WE) nr 1073/2009;
- 4) cofa licencję, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, lub zezwolenie, z zachowaniem warunków, o których mowa w art. 15 i art. 24 ust. 4–6.

Art. 90a. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje do Komisji Europejskiej dane dotyczące przeprowadzonych kontroli:

- 1) stanu technicznego pojazdów, co dwa lata, w terminie do 31 marca, po upływie okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3;
- 2) w zakresie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006, zgodnie z formularzem, o którym mowa w art. 17 tego rozporządzenia, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu dwuletniego okresu sprawozdawczego;
- 2a) w zakresie, o którym mowa w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu dwuletniego okresu sprawozdawczego;
- 3) przewozu drogowego towarów niebezpiecznych, corocznie, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3;
- 4)¹¹⁷⁾ mas pojazdów lub zespołów pojazdów, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego obejmującego okres 2 lat kalendarzowych poprzedzających rok, w którym organy, o których mowa w ust. 2b, są obowiązane przedłożyć Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego zbiorczą informację dotyczącą kontroli mas pojazdów lub zespołów pojazdów, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 5, w zakresie liczby przeprowadzonych kontroli oraz liczby pojazdów lub zespołów pojazdów, w przypadku których wykryto przeciążenia.

2. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz wojewódzki inspektor transportu drogowego, a w zakresie, o którym mowa w pkt 2, również Główny Inspektor Pracy, przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego zbiorczą informację dotyczącą kontroli:

- 1)¹¹⁸⁾ stanu technicznego pojazdów – co dwa lata, w terminie do dnia 31 stycznia po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3;
- 2)¹¹⁸⁾ przestrzegania przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju pojazdu, obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy – co dwa lata, w terminie do dnia 31 lipca po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

– na odpowiednich formularzach.

2a. Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w tym informacje uzyskane od innych organów kontrolnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych.

2b.¹¹⁹⁾ Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz wojewódzki inspektor przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego zbiorczą informację dotyczącą

¹¹⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 71 pkt 11 ustawy, o której mowa w odnośniku 16.

¹¹⁷⁾ Dodany przez art. 1 pkt 12 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹¹⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 60 pkt 8 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

¹¹⁹⁾ Dodany przez art. 1 pkt 12 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

kontroli mas pojazdów lub zespołu pojazdów w zakresie liczby przeprowadzonych kontroli oraz liczby pojazdów lub zespołów pojazdów, w przypadku których wykryto przeciążenia – co dwa lata, w terminie do dnia 31 lipca po upływie okresu sprawozdawczego, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, na formularzu, o którym mowa w ust. 5.

3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, uwzględniając zakres danych niezbędnych do przekazania Komisji Europejskiej na podstawie przepisów prawa wspólnotowego.

4. (uchylony)¹²⁰⁾

5.¹²¹⁾ Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2b, uwzględniając zakres danych niezbędnych do przekazania Komisji Europejskiej na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej.

Art. 90b. W przypadku nieokazania podczas kontroli drogowej dokumentu, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 2 lit. e, osoby uprawnione do kontroli, o której mowa w art. 89 ust. 1, są obowiązane niezwłocznie powiadomić Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, wskazując podmiot wykonujący przewóz, termin przewozu, liczbę przewożonych osób oraz informacje dotyczące trasy przewozu.

Art. 90c.¹²²⁾ 1. Wojewódzki inspektor planuje i organizuje kontrole dotyczące mas pojazdów lub zespołów pojazdów w taki sposób, aby obejmowały one co najmniej 5% ogólnej liczby kontroli w zakresie przewozu drogowego, realizowanych w każdym roku kalendarzowym.

2. Kontrole dotyczące mas pojazdów lub zespołów pojazdów, przy wykonywaniu swoich zadań ustawowych, przeprowadzają również funkcjonariusze:

- 1) Policji;
- 2) Straży Granicznej;
- 3) Służby Celno-Skarbowej.

Art. 91. 1. Minister właściwy do spraw transportu kontroluje sposób egzaminowania i wydawania certyfikatów kompetencji zawodowych oraz gospodarkę finansową jednostki certyfikującej.

2. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono uchybienia, minister właściwy do spraw transportu:

- 1) wzywa kontrolowaną jednostkę do niezwłocznego usunięcia uchybień lub
- 2) pozbawia ją uprawnień, o których mowa w art. 38 ust. 3.

Rozdział 11

Przepisy karne i przepisy o administracyjnych karach pieniężnych¹²³⁾

Art. 92. 1. Kierujący wykonujący przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze grzywny w wysokości do 2000 złotych.

2.¹²⁴⁾ Wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, wysokości grzywnien za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz wagę naruszeń wskazane w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, określa załącznik nr 1 do ustawy.

3. (uchylony)¹²⁵⁾

4. (uchylony)¹²⁵⁾

5.¹²⁶⁾ Orzekanie w sprawie nałożenia grzywny, o której mowa w ust. 1, następuje w trybie określonym w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.

6.¹²⁶⁾ Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku ujawnienia naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego popełnionego za granicą, chyba że sprawca wykaże, iż za naruszenie została już nałożona kara.

¹²⁰⁾ Przez art. 60 pkt 8 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 25.

¹²¹⁾ Dodany przez art. 1 pkt 12 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹²²⁾ Dodany przez art. 1 pkt 13 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹²³⁾ Tytuł rozdziału w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 14 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹²⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 15 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹²⁵⁾ Przez art. 1 pkt 15 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹²⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 15 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

Art. 92a.¹²⁷⁾ 1. Podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego podlega karze pieniężnej w wysokości od 50 złotych do 12 000 złotych za każde naruszenie.

2. Zarządzający transportem, osoba, o której mowa w art. 7c, a także każda inna osoba wykonująca czynności związane z przewozem drogowym, która naruszyła obowiązki lub warunki przewozu drogowego, podlega karze pieniężnej w wysokości od 200 złotych do 2000 złotych za każde naruszenie.

3. Suma kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas jednej kontroli drogowej, nie może przekroczyć kwoty 12 000 złotych.

4. Suma kar pieniężnych, o których mowa w ust. 2, nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas jednej kontroli, nie może przekroczyć kwoty 3000 złotych.

5. Suma kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas kontroli w podmiocie wykonującym przewóz drogowy, nie może przekroczyć:

- 1) 15 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej do 10 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 2) 20 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej powyżej 10 do 50 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 3) 25 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej powyżej 50 do 250 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 4) 30 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej większej niż 250 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 5) 40 000 złotych – dla podmiotu wykonującego inne czynności związane z przewozem drogowym.

6. Za kierowców, o których mowa w ust. 5 pkt 1–4, uważa się również osoby niezatrudnione przez podmiot wykonujący przewóz drogowy, wykonujące osobiście przewozy drogowe na jego rzecz.

7. Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w ust. 1, wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz wagę naruszeń wskazane w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403:

- 1) popełnionych przez podmiot wykonujący przewóz drogowy określa lp. 1–9,
 - 2) popełnionych przez przewoźnika drogowego w związku z wykonywaniem transportu drogowego określa lp. 10
- załącznika nr 3 do ustawy.

8. Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w ust. 2, wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz wagę naruszeń wskazane w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, określa załącznik nr 4 do ustawy.

9. Jeżeli czyn będący naruszeniem, o którym mowa w załącznikach nr 3 i 4 do ustawy, wyczerpuje jednocześnie znamiona wykroczenia albo przestępstwa, w stosunku do podmiotu będącego osobą fizyczną stosuje się wyłącznie przepisy o odpowiedzialności administracyjnej.

10. Jeżeli czyn będący naruszeniem, o którym mowa w załączniku nr 3 do ustawy, stanowi jednocześnie naruszenie, o którym mowa w załączniku nr 4 do ustawy, w przypadku podmiotu wykonującego przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem będącego jednocześnie osobą, o której mowa w ust. 2, nakłada się wyłącznie karę pieniężną, o której mowa w ust. 1.

11. Przepisy ust. 1, ust. 5 pkt 5, ust. 7 pkt 1 i ust. 9 stosuje się do podmiotów wykonujących czynności związane z przewozem drogowym, w szczególności do:

- 1) spedytora,
- 2) nadawcy,
- 3) odbiorcy,
- 4) podmiotu wykonującego czynności ładunkowe,
- 5) organizatora wycieczki,

¹²⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 16 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

- 6) organizatora transportu,
- 7) operatora publicznego transportu zbiorowego

– jeżeli okoliczności sprawy i dowody jednoznacznie wskazują, że podmiot ten miał wpływ lub godził się na powstanie naruszenia.

12. Przepisy ust. 1, 3, 5–7, 9 i 10 stosuje się do podmiotów, o których mowa w art. 16a i art. 33a.

Art. 92b.¹²⁷⁾ 1. Nie nakłada się kary pieniężnej za naruszenie przepisów o czasie prowadzenia pojazdów, wymaganych przerwach i okresach odpoczynku, jeżeli podmiot wykonujący przewóz drogowy zapewnił:

- 1) właściwą organizację i dyscyplinę pracy ogólnie wymaganą w stosunku do prowadzenia przewozów drogowych, umożliwiającą przestrzeganie przez kierowców przepisów:
 - a) rozporządzenia (WE) nr 561/2006,
 - b) rozporządzenia (UE) nr 165/2014,
 - c) Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzonej w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 409),
 - d) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców;
- 2) prawidłowe zasady wynagradzania, niezawierające składników wynagrodzenia lub premii zachęcających do naruszania przepisów rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1 lit. a, lub do działań zagrażających bezpieczeństwu ruchu drogowego.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio w sprawach o nałożenie kary pieniężnej wobec osób, o których mowa w art. 92a ust. 2.

Art. 92c. 1. Nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 92a ust. 1, na podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza się, jeżeli:

- 1) okoliczności sprawy i dowody wskazują, że podmiot wykonujący przewozy lub inne czynności związane z przewozem nie miał wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, lub
- 2) za stwierdzone naruszenie na podmiot wykonujący przewozy została nałożona kara przez inny uprawniony organ, lub
- 3) od dnia ujawnienia naruszenia upłynął okres ponad 2 lat.

1a.¹²⁸⁾ Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio w sprawach o nałożenie kary pieniężnej wobec osób, o których mowa w art. 92a ust. 2.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio w przypadku nałożenia kary przez uprawniony zagraniczny organ.

Art. 92d.¹²⁹⁾ Kto, będąc wysyłającym, nie przekazuje przewoźnikowi drogowemu deklaracji określającej masę kontenera albo nadwozia wymiennego albo przekazuje tę deklarację zawierającą dane niezgodne ze stanem rzeczywistym, a pojazd lub zespół pojazdów jest przeciążony, podlega karze pieniężnej w wysokości 1000 złotych.

Art. 92e.¹²⁹⁾ Kto, będąc przewoźnikiem drogowym wykonującym operacje transportu intermodalnego, nie okazuje uprawnionym organom kontroli deklaracji określającej masę kontenera albo nadwozia wymiennego przekazanej przez wysyłającego podlega karze pieniężnej w wysokości 1000 złotych.

Art. 93. 1.¹³⁰⁾ Karę pieniężną, o której mowa w art. 92a ust. 1 i 2, art. 92d oraz art. 92e, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy ze względu na miejsce wykonywanej kontroli organ, którego pracownicy lub funkcjonariusze stwierdzili naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego, z uwzględnieniem ust. 4–6.

2.¹³⁰⁾ Decyzja ostateczna podlega wykonaniu po upływie 30 dni od dnia jej doręczenia, chyba że wstrzymano jej wykonanie. Organ kontroli, który wydał decyzję ostateczną, z urzędu wstrzymuje jej wykonanie, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, w razie wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1, wydaje decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 92b ust. 1 lub art. 92c.

¹²⁸⁾ Dodany przez art. 1 pkt 17 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹²⁹⁾ Dodany przez art. 1 pkt 18 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹³⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 19 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

4. Funkcjonariusz Policji, który ujawni naruszenie, za które niniejsza ustawa przewiduje karę pieniężną, przekazuje dokumenty z przeprowadzonej kontroli właściwemu ze względu na miejsce kontroli wojewódzkiemu inspektorowi transportu drogowego.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, postępowanie administracyjne prowadzi i decyzję administracyjną o nałożeniu kary pieniężnej wydaje wojewódzki inspektor transportu drogowego.

6. Przepisów ust. 4 i 5 nie stosuje się w przypadku ujawnienia przez funkcjonariusza Policji naruszenia, za które niniejsza ustawa przewiduje karę pieniężną, popełnionego przez zagranicznego przewoźnika drogowego.

7. Do kar pieniężnych przewidzianych niniejszą ustawą nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.¹³¹⁾).

Art. 94. 1. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

2. Karę pieniężną uiszcza się na właściwy rachunek bankowy w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się wykonalna. Koszty związane z jej przekazaniem pokrywa zobowiązany podmiot.

3.¹³²⁾ W przypadku gdy podczas kontroli stwierdzone zostanie naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez zagraniczny podmiot mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową lub porozumieniem o współpracy we wzajemnym dochodzeniu należności bądź możliwość egzekucji należności nie wynika wprost z przepisów międzynarodowych oraz przepisów tego państwa, funkcjonariusz lub pracownik organu przeprowadzającego kontrolę pobiera kaucję w wysokości odpowiadającej przewidywanej karze pieniężnej, określonej w załączniku nr 3 lub 4 do ustawy.

4. Kaucję pobiera się w formie:

- 1) gotówkowej, za pokwitowaniem na druku ścisłego zarachowania, lub
- 2) przelewu na wyodrębniony rachunek bankowy organu prowadzącego postępowanie administracyjne w sprawie o nałożenie kary, a w przypadku poboru kaucji przez organy celne – na wyodrębniony rachunek bankowy naczelnika urzędu skarbowego określonego w przepisach odrębnych, przy czym koszty przelewów ponosi zobowiązany podmiot.

5. W przypadku poboru kaucji przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, możliwe jest jej przekazanie w formie bezgotówkowej, za pomocą karty płatniczej. Koszty związane z autoryzacją transakcji i przekazem środków na rachunek bankowy, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, ponosi bezzwrotnie zobowiązany podmiot.

6. Kaucja przechowywana jest na nieoprocentowanym rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 4 pkt 2.

7. Kaucję przekazuje się:

- 1) na rachunek bankowy, o którym mowa w ust. 2 – w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stała się wykonalna;
- 2) na rachunek bankowy podmiotu, który ją wpłacił – w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji o uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji o nałożeniu kary pieniężnej albo doręczenia orzeczenia sądu administracyjnego o uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności takiej decyzji.

8. W przypadku, gdy wysokość nałożonej kary jest mniejsza od wysokości pobranej kaucji, do powstałej różnicy stosuje się odpowiednio przepis ust. 7 pkt 2.

9. Do kary pieniężnej nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 94a. Nałożoną karę pieniężną uważa się za niebyłą po upływie 2 lat od dnia wykonania decyzji administracyjnej o jej nałożeniu.

Art. 94b. Nałożoną karę pieniężną za najpoważniejsze naruszenie określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub poważne naruszenie określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 uważa się za niebyłą po upływie roku od dnia wykonania decyzji administracyjnej o jej nałożeniu.

Art. 95. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem osoba przeprowadzająca kontrolę na drodze zatrzymuje, za pokwitowaniem, dokumenty podlegające kontroli i kieruje lub usuwa pojazd, na koszt podmiotu wykonującego przewóz drogowy, na najbliższy parking strzeżony, jeżeli:

¹³¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 771, 1000, 1039, 1075, 1499, 1540, 1544, 1629, 1693, 2126, 2193 i 2214.

¹³²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 20 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

- 1) nie pobrano kaucji – w przypadku podmiotu, o którym mowa w art. 94 ust. 3,
- 2) nie usunięto stwierdzonych nieprawidłowości, lub
- 3) zakaz lub ograniczenie ruchu uniemożliwia dalszą jazdę.

2. W zakresie postępowania w związku z usuwaniem pojazdu stosuje się odpowiednio przepisy art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

3. Zwrot pojazdu z parkingu następuje, odpowiednio po:

- 1) przekazaniu kaucji przez podmiot wykonujący przewóz drogowy, na zasadach, o których mowa w art. 94 ust. 4 i 5, lub
- 2) usunięciu przyczyny umieszczenia pojazdu na parkingu.

4. Jeżeli pojazd nie zostanie odebrany z parkingu w ciągu 30 dni od dnia nałożenia kary pieniężnej, stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314, 1356, 1499, 1629, 2192 i 2193) dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.

5. W przypadku, gdy podczas kontroli granicznej stwierdzone zostanie naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez kierowcę bądź przez podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem, osoba przeprowadzająca kontrolę uprawniona jest do uniemożliwienia kontrolowanemu pojazdowi wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości.

Art. 95a. 1. Kto, będąc zobowiązany do zwrotu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub wypisów z tych dokumentów albo świadectwa kierowcy nie zwraca ich organowi, który ich udzielił, w terminie 14 dni od dnia, w którym odpowiednio decyzja o cofnięciu zezwolenia, licencji, o czasowym cofnięciu wypisów z licencji wspólnotowej lub o cofnięciu świadectwa kierowcy stała się ostateczna

– podlega karze pieniężnej w wysokości 1000 zł.

2. Kto, będąc zobowiązany do zwrotu certyfikatu kompetencji zawodowych w transporcie drogowym, nie zwraca tego dokumentu organowi, który wydał decyzję administracyjną o niezdolności zarządzającego transportem do kierowania operacjami transportowymi, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna

– podlega karze pieniężnej w wysokości 500 zł.

3. Kary, o których mowa w ust. 1 i 2, nakłada w drodze decyzji administracyjnej organ właściwy w sprawach udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji.

4. Kary, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią dochód organu właściwego w sprawach udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji.

Art. 95b. 1. W przypadku naruszenia przepisów art. 8–11, art. 13–17, art. 19–21 i art. 24–27 rozporządzenia nr 181/2011 przewoźnik drogowy lub podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o rozporządzenia nr 181/2011, podlegają karze pieniężnej w wysokości do 30 000 złotych.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, organ właściwy do rozpatrzenia skargi, określony odpowiednio w art. 82b ust. 2 i 3 oraz art. 82c ust. 3.

3. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, organ uwzględnia zakres naruszenia, powtarzalność naruszeń oraz korzyści finansowe uzyskane z tytułu naruszenia.

4. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, nakładana przez:

- 1) organizatora publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym – stanowi dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego;
- 2) organ właściwy do wydawania zezwoleń na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a – stanowi dochód budżetu państwa;
- 3) marszałka województwa – stanowi dochód samorządu województwa;
- 4) wojewodę – stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 95c. 1. Kary pieniężnej, o której mowa w art. 95b, nie nakłada się, jeżeli od dnia popełnienia czynu upłynęło 2 lata.

2. Wymierzonej kary pieniężnej, o której mowa w art. 95b, nie pobiera się po upływie 5 lat od dnia wydania ostatecznej decyzji o nałożeniu kary.

Art. 95d. 1. W przypadku niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 47b ust. 2–4, na jednostkę, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1, nakłada się karę pieniężną w wysokości do 100 000 złotych.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, wojewoda.

3. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, organ uwzględnia zakres naruszenia, powtarzalność naruszeń oraz korzyści finansowe uzyskane z tytułu naruszenia.

4. Jednostka, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1, może złożyć wniosek o zawieszenie zapłaty kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1.

5. Wojewoda może zawiesić, w drodze decyzji administracyjnej, zapłatę kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, na okres konieczny do podjęcia działań naprawczych, nie dłuższy niż 6 miesięcy, w przypadku przedstawienia przez jednostkę, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1, udokumentowanego wniosku dotyczącego podjętych działań naprawczych zmierzających do usunięcia przyczyny nałożenia tej kary.

6. Wojewoda umarza, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, w przypadku usunięcia w terminie określonym w decyzji o jej zawieszeniu przyczyny nałożenia tej kary. W przypadku nieusunięcia przyczyny nałożenia kary pieniężnej podlega ona ściągnięciu.

7. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 95e. 1. Kary pieniężnej, o której mowa w art. 95d, nie nakłada się, jeżeli od dnia popełnienia czynu upłynęło 5 lat.

2. Wymierzonej kary pieniężnej, o której mowa w art. 95d, nie pobiera się po upływie 5 lat od dnia wydania ostatecznej decyzji o nałożeniu kary.

Art. 96. (uchylony)

Rozdział 11a

(uchylony)

Rozdział 12

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 97–103. (pominięte)

Art. 104. 1. Zezwolenia na wykonywanie transportu drogowego udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują moc.

2. Do postępowań administracyjnych wszczętych, a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się jej przepisy.

Art. 105. Świadectwo potwierdzające zdanie egzaminu z zakresu wykonywania krajowego zarobkowego przewozu osób wydane na podstawie dotychczasowych przepisów o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób staje się z mocy prawa certyfikatem kompetencji zawodowych w zakresie krajowego transportu drogowego osób.

Art. 106. (pominięty)

Art. 107. Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej do przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, nie stosuje się przepisów art. 18 ust. 2, art. 19 oraz art. 28 ust. 1.

Art. 108. (pominięty)

Art. 109. 1. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 2 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz. U. poz. 677, z 1999 r. poz. 310 oraz z 2000 r. poz. 1268);
- 2) ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. poz. 942 i 1045, z 1998 r. poz. 668, z 1999 r. poz. 963 i 1043 oraz z 2000 r. poz. 136).

2. (pominięty)

Art. 110. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., z tym że rozdział 9 wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2001 r., z wyjątkiem art. 50, art. 68–75 i art. 80–82, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia¹³³⁾.

¹³³⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 30 października 2001 r.

Załącznik do ustawy z dnia 6 września 2001 r.
(uchylony)

Załączniki do ustawy z dnia 6 września 2001 r.

Załącznik nr 1¹³⁴⁾

**WYKAZ NARUSZEŃ OBOWIĄZKÓW LUB WARUNKÓW PRZEWOZU DROGOWEGO, O KTÓRYCH
MOWA W ART. 92 UST. 1 USTAWY O TRANSPORCIE DROGOWYM¹⁾, WYSOKOŚCI GRZYWIEN
ZA POSZCZEGÓLNE NARUSZENIA, A W PRZYPADKU NIEKTÓRYCH NARUSZEŃ
NUMER GRUPY NARUSZEŃ ORAZ WAGA NARUSZEŃ**

Lp.	Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	Wysokość grzywny w złotych	Nr grupy naruszeń oraz waga naruszeń, wskazane w załączniku I do rozporządzenia 2016/403 ²⁾ (PN – poważne naruszenie, BPN – bardzo poważne naruszenie, NN – najpoważniejsze naruszenie)
1	2	3	4
1.	Nieokazanie jednego z niniejszych dokumentów – za każdy dokument:		
	1.1. wypisu z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego	200	
	1.2. wypisu z licencji	200	10.2 BPN 11.2 BPN
	1.3. świadectwa kierowcy	150	10.4 PN
	1.4. wykresówki, zapisów odręcznych, wydruków, karty kierowcy, jeżeli kierowca posiada taką kartę, za bieżący dzień oraz poprzednie 28 dni	200	2.21 BPN 2.22 BPN 2.23 BPN 2.24 BPN
	1.5. zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym lub zezwolenia na wykonywanie regularnych specjalnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym lub wypisów z tych zezwoleń	150	11.4 PN
	1.6. wymaganych przy przewozie zwierząt określonych w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾	150	12.5 PN
	1.7. innego wymaganego w związku z wykonywanym przewozem drogowym dokumentu, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	200	

¹³⁴⁾ Załącznik nr 1 w brzmieniu ustalonym w załączniku nr 1 do ustawy, o której mowa w odnośniku 5, na podstawie art. 1 pkt 21 tej ustawy.

2.	Nieokazanie danych z karty kierowcy	200	2.22 BPN
3.	Wykonywanie przewozu drogowego bez okazania dokumentu potwierdzającego uzyskanie kwalifikacji wstępnej lub ukończenie szkolenia okresowego (wymaganego wpisu do prawa jazdy, karty kwalifikacji kierowcy)	150	7.2 PN
4.	Brak szkolenia wymaganego w związku z wykonywaniem danego rodzaju przewozu drogowego, innego niż w lp. 3.	800	
5.	Prowadzenie pojazdu z naruszeniem przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązujących przerwach i odpoczynku		
	5.1. Przekroczenie maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu:		
	1) o czas do 1 godziny	50	
	2) za każdą następną rozpoczętą godzinę	100	
	5.2. Przekroczenie maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu bez przerwy:		
	1) o czas powyżej 15 minut do 30 minut	50	
	2) za każde następne rozpoczęte 30 minut	100	
	5.3. Skrócenie dziennego okresu odpoczynku:		
	1) o czas do 1 godziny	50	
	2) za każdą następną rozpoczętą godzinę	100	
	5.4. Skrócenie tygodniowego okresu odpoczynku:		
	1) o czas do 1 godziny	50	
	2) za każdą następną rozpoczętą godzinę	100	
	5.5. Przekroczenie tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu o czas powyżej 30 minut do 2 godzin oraz za każdą następną rozpoczętą godzinę	50	
	5.6. Przekroczenie tygodniowego wymiaru czasu pracy, o którym mowa w art. 26c ust. 1 i 2 ustawy o czasie pracy kierowców ⁴⁾ , przez przedsiębiorcę osobiście wykonującego przewozy drogowe lub osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz osobiście wykonujące przewozy drogowe na jego rzecz:		
	1) do mniej niż 2 godzin	50	
	2) od 2 godzin do mniej niż 10 godzin	300	
	3) od 10 godzin	500	3.2 BPN 3.4 BPN

6.	Naruszenie przepisów o wykonywaniu przewozu drogowego osób		
6.1.	Pobieranie należności za przewóz osoby pojazdem wykonującym regularny przewóz niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości	1000	
6.2.	Niewydanie uprawnionemu pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd, uwzględniającego ustawową zniżkę	1000	
6.3.	Niewydanie pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd	1000	
7.	Naruszenie przepisów o używaniu tachografów, wykresówek lub kart kierowców		
7.1.	Nierejestrowanie za pomocą tachografu na wykresówce lub karcie kierowcy wskazań w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy lub przebytej drogi	2000	2.14 BPN
7.2.	Posiadanie przez kierowcę co najmniej dwóch własnych, ważnych kart kierowcy lub posługiwanie się nimi	2000	2.3 BPN
7.3.	Niepoprawne operowanie przełącznikiem tachografu umożliwiającym zmianę rodzaju aktywności kierowcy – za każdy dzień	100 nie więcej niż 1000	2.19 BPN
7.4.	Wykonywanie przez kierowcę przewozu drogowego z niedziałającym lub niewłaściwie działającym tachografem po upływie okresu dopuszczalnego w art. 37 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 ⁵⁾	1000	
7.5.	Wykonywanie przez kierowcę przewozu drogowego bez ważnej karty kierowcy lub z kartą uszkodzoną po upływie okresu dopuszczalnego w art. 29 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 ⁵⁾	500	
7.6.	Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf, który został odłączony	2000	2.8 BPN
7.7.	Nieuzasadnione użycie kilku wykresówek w ciągu tego samego 24-godzinnego okresu – za każdy dzień	100	2.13 BPN
7.8.	Używanie wykresówki powyżej okresu, na jaki jest przeznaczona, wraz z utratą danych – za każdą wykresówkę	100 nie więcej niż 1000	2.15 BPN
7.9.	Zastosowanie wykresówki nieposiadającej świadectwa homologacji typu lub nieprzeznaczonej dla danego typu tachografu – za każdą wykresówkę	200	2.18 PN
7.10.	Okazanie podczas kontroli brudnej lub uszkodzonej wykresówki lub karty kierowcy, z nieczytelnymi danymi – za kartę lub każdą wykresówkę	200	2.16 BPN
7.11.	Nieumieszczenie na wykresówce lub wydruku wymaganych wpisów lub umieszczenie na wykresówce lub wydruku nieczytelnych wpisów ręcznych – za każdą wykresówkę lub za każdy wydruk	50 za każdy brak wpisu nie więcej niż 200 za jedną wykresówkę lub jeden wydruk	2.17 BPN
7.12.	Okazanie podczas kontroli wykresówki, wydruku z tachografu lub karty kierowcy, które nie zawierają wprowadzonych ręcznie bądź automatycznie wszystkich wymaganych danych dotyczących okresów aktywności kierowcy lub symbolu państwa miejsca rozpoczęcia lub zakończenia dziennego okresu pracy, w ciągu bieżącego dnia oraz poprzednich 28 dni – za każdy dzień	100	2.23 BPN

	7.13. Jednoczesne używanie kilku wykresówek	2000	2.13 BPN
	7.14. Niezgodność oznaczenia czasowego na wykresówce z urzędowym czasem kraju rejestracji pojazdu – za każdą wykresówkę	100 nie więcej niż 1000	
	7.15. Wykonywanie przewozu drogowego przez kierowcę nieposiadającego wymaganych zapisów odręcznych i wydruków z tachografu w przypadku uszkodzenia karty kierowcy, jej niesprawności lub nieposiadania – za każdy brakujący wydruk	200	2.26 BPN
	7.16. Niewłaściwa obsługa lub odłączenie homologowanego i sprawnego technicznie tachografu, skutkujące nierejestrowaniem na wykresówce lub karcie kierowcy aktywności kierowcy, prędkości pojazdu lub przebytej drogi	1500	2.8 BPN
	7.17. Używanie cudzej karty kierowcy	2000	2.5 NN
	7.18. Używanie cudzej wykresówki	2000	2.13 BPN
	7.19. Posługiwanie się przez kierowcę kartą kierowcy, która została wydana na podstawie fałszywych oświadczeń lub podrobionych lub przerobionych dokumentów	500	2.6 NN
	7.20. Wykonywanie przewozu drogowego w załodze kilkuosobowej z włożeniem wykresówki lub karty kierowcy lub wykresówek lub kart kierowcy w nieodpowiednie czytniki tachografu	200	2.18 PN
8.	Wykonywanie transportu drogowego z naruszeniem art. 18 ust. 4a lub 5 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	500	
9.	Naruszenie przepisów o przewozie zwierząt		
	9.1. Wykonywanie przewozu zwierząt przez kierowcę, który nie posiada kwalifikacji do transportu zwierząt potwierdzonych przez właściwy organ	1000	
	9.2. Niezapewnienie przez kierowcę transportowanym zwierzętom ogólnych warunków transportu zwierząt, o których mowa w art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ , w sytuacjach gdy podmiot wykonujący przewóz jest obowiązany jedynie do stosowania tego art. 3	500	
	9.3. Niezapewnienie transportowanym zwierzętom warunków, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ w zakresie przestrzegania warunków przewozu zwierząt, w tym: 1) stosowanie czynów zabronionych wobec zwierząt 2) nieprzestrzeganie zakazów transportowych zwierząt uzależnione od wagi, wieku i gatunku oraz zdolności zwierząt do transportu 3) niestosowanie rozdzielania zwierząt 4) niezapewnienie wymaganej dla poszczególnych gatunków zwierząt wielkości powierzchni ładunkowej lub gęstości załadunku 5) niewłaściwe wykonywanie obowiązków związanych z obsługą zwierząt, w tym niewłaściwe wykonywanie postojów i odpoczynków dla zwierząt, pojenie, karmienie, dojenie	500 za każde naruszenie nie więcej niż 1000	12.1 BPN 12.4 PN
	9.4. Wykonywanie przewozu żywych zwierząt z naruszeniem maksymalnego czasu przewozu dla danego gatunku zwierząt		
	1) do 2 godzin	100	
	2) powyżej 2 godzin – za każdą rozpoczętą godzinę	200	
	9.5. Niepowiadomienie lekarza weterynarii o ujawnionej podczas przewozu chorobie, zranieniu albo padnięciu transportowanego zwierzęcia	500	
	9.6. Wykonywanie przewozu bez przeprowadzenia czyszczenia i odkażania pojazdu po każdym przewozie zwierząt lub produktu mogącego mieć wpływ na zdrowie zwierząt i nieokazanie dokumentacji potwierdzającej wykonanie tych czynności	500	

Objaśnienia:

- ¹⁾ Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 58).
- ²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniające załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8).
- ³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31).
- ⁴⁾ Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, z 2013 r. poz. 567, z 2016 r. poz. 2206 oraz z 2018 r. poz. 1480).
- ⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1).

Załącznik nr 2

(uchylony)¹³⁵⁾Załącznik nr 3¹³⁶⁾

**WYKAZ NARUSZEŃ OBOWIĄZKÓW LUB WARUNKÓW PRZEWOZU DROGOWEGO, O KTÓRYCH
MOWA W ART. 92A UST. 1 USTAWY O TRANSPORCIE DROGOWYM¹⁾, WYSOKOŚCI KAR
PIENIĘŻNYCH ZA POSZCZEGÓLNE NARUSZENIA, A W PRZYPADKU NIEKTÓRYCH NARUSZEŃ
NUMER GRUPY NARUSZEŃ ORAZ WAGA NARUSZEŃ**

Lp.	Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92a ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	Wysokość kary pieniężnej w złotych	Nr grupy naruszeń oraz waga naruszeń, wskazane w załączniku I do rozporządzenia 2016/403 ²⁾ (PN – poważne naruszenie, BPN – bardzo poważne naruszenie, NN – najpoważniejsze naruszenie)
1	2	3	4
1.	NARUSZENIE OGÓLNYCH ZASAD I WARUNKÓW WYKONYWANIA ZAWODU PRZEWÓŹNIKA DROGOWEGO I PRZEWOZÓW NA POTRZEBY WŁASNE³⁾		
	1.1. Wykonywanie transportu drogowego bez wymaganego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub bez wymaganej licencji	12 000	10.1 NN 11.1 NN
	1.2. Posiadanie wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego i wypisów z licencji wspólnotowej w łącznej liczbie przekraczającej liczbę pojazdów, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 ⁴⁾ – za każdy kolejny ponadliczbowy wypis	500	
	1.3. Wykonywanie transportu drogowego taksówką pojazdem niewpisanym do licencji, z wyłączeniem sytuacji, gdy wykonujący transport drogowy taksówką wystąpił o nową licencję przed wykonaniem przewozu	2000	
	1.4. Wykonywanie przewozu na potrzeby własne bez wymaganego zaświadczenia	1000	
	1.5. Niezgłoszenie w formie pisemnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, organowi, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, zmiany danych, o których mowa odpowiednio w art. 7a i art. 8 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , w wymaganym terminie – za każdą zmianę	800	
	1.6. Niepoddanie się lub uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli w całości lub w części	12 000	2.20 BPN
	1.7. Nieprzechowywanie lub przechowywanie niekompletnych dokumentów i innych nośników informacji, o których mowa w art. 16a i art. 33a ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , przez podmioty wymienione w tych przepisach	10 000	
	1.8. Uzależnienie wynagrodzenia kierowcy od przebytej odległości lub ilości przewożonych rzeczy, jeżeli może to zagrażać bezpieczeństwu na drogach lub zachęcać do naruszania przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁵⁾	8000	1.32 BPN
	1.9. Niezgłoszenie w formie pisemnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, organowi, który wydał zaświadczenie na przewozy drogowe na potrzeby własne, zmiany danych, o których mowa w art. 8 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , w wymaganym terminie – za każdą zmianę	800	

¹³⁵⁾ Załącznik uchylony przez art. 1 pkt 22 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

¹³⁶⁾ Załącznik nr 3 w brzmieniu ustalonym w załączniku nr 2 do ustawy, o której mowa w odnośniku 5, na podstawie art. 1 pkt 23 tej ustawy.

	1.10. Umieszczanie w liście przewozowym lub innych dokumentach związanych z przewożonym ładunkiem danych lub informacji niezgodnych ze stanem faktycznym	3000	
	1.11. Wykonywanie przewozu drogowego w czasie obowiązywania ograniczeń oraz zakazów ruchu niektórych rodzajów pojazdów na drogach	2000	
	1.12. Niewyposażenie kierowcy w dokumenty, o których mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ – za każdy dokument	500	
	1.13. Niewskazanie, na żądanie właściwego organu, zarządzającego transportem, któremu powierzono kierowanie operacjami transportowymi, poddanymi kontroli	5000	
	1.14. Zlecenie przewozu drogowego podmiotowi nieposiadającemu uprawnienia do wykonywania przewozu drogowego, w szczególności uprawnień wymaganych odpowiednio do rodzaju wykonywanego przewozu	10 000	
	1.15. Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy lub osób bez obowiązkowej kwalifikacji wstępnej lub obowiązkowego szkolenia okresowego kierowcy	1500	7.1 BPN
2.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O WYKONYWANIU PRZEWÓZU DROGOWEGO OSÓB ⁶⁾		
	2.1. Wykonywanie przewozu regularnego lub przewozu regularnego specjalnego bez wymaganego:		
	1) zezwolenia	8000	11.3 BPN
	2) zaświadczenia na wykonywanie publicznego transportu zbiorowego	8000	
	3) potwierdzenia zgłoszenia przewozu w publicznym transporcie zbiorowym	8000	
	2.2. Wykonywanie przewozu regularnego lub przewozu regularnego specjalnego z naruszeniem warunków określonych w zezwoleniu, zaświadczeniu na wykonywanie publicznego transportu zbiorowego albo potwierdzeniu zgłoszenia przewozu w publicznym transporcie zbiorowym dotyczących:		
	1) dni	2000	
	2) godzin odjazdu i przyjazdu	500	
	3) ustalonej trasy przejazdu lub wyznaczonych przystanków	3000	11.5 PN
	2.3. Wykonywanie przewozu regularnego lub przewozu regularnego specjalnego bez obowiązującego rozkładu jazdy	2000	
	2.4. Wykonywanie przewozu regularnego pojazdem innym niż autobus	5000	
	2.5. Wykonywanie przewozu autobusem, który nie odpowiada wymaganiom warunkom technicznym w zakresie prawidłowego oznakowania lub wyposażenia pojazdu, przewidzianym dla danego rodzaju wykonywanego przewozu drogowego	500	
	2.6. Pobieranie należności za przewóz osoby pojazdem wykonującym przewóz regularny niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości	2000	
	2.7. Niewydanie pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd, z wyłączeniem taksówki	2000	
	2.8. Niewydanie uprawnionemu pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd, uwzględniającego ustawową zniżkę	1000	
	2.9. Niezgłoszenie w formie pisemnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, organowi, który udzielił zezwolenia, zmiany danych, o których mowa w art. 22b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , w wymaganym terminie	800	
	2.10. Wykonywanie przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą z naruszeniem zakazu lub zakazów, o których mowa w art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	8000	
	2.11. Wykonywanie przewozu okazjonalnego pojazdem niespełniającym kryterium konstrukcyjnego określonego w art. 18 ust. 4a ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , z zastrzeżeniem przewozów, o których mowa w art. 18 ust. 4b tej ustawy	8000	

	2.12. Brak harmonogramu okresów pracy kierowcy obejmującego wszystkie okresy aktywności kierowcy – za każdego kierowcę	2000	
	2.13. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego osób bez posiadania w pojeździe ważnego wymaganego formularza jazdy	6000	11.6 PN
	2.14. Okazanie przez kierowcę formularza jazdy podczas wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego osób, który nie zawiera:		
	1) wpisanych wszystkich kierowców	4000	11.6 PN
	2) prawidłowej liczby przewożonych pasażerów	2000	11.6 PN
	2.15. Wykonywanie przewozu kabotażowego osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	
	2.16. Wykonywanie przewozu kabotażowego osób niezgodnie z warunkami określonymi dla tego przewozu	12 000	
3.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O WYKONYWANIU MIĘDZYNARODOWYCH PRZEWÓZÓW DROGOWYCH I PRZEWÓZÓW KABOTAŻOWYCH ⁷⁾		
	3.1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego bez posiadania w pojeździe wymaganego zezwolenia	12 000	
	3.2. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego niezgodnie z przepisami umowy międzynarodowej ⁸⁾ lub warunkami określonymi w zezwoleniu	12 000	
	3.3. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy przez kierowcę nieposiadającego ważnego świadectwa kierowcy	5000	10.3 BPN
	3.4. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego:		
	1) bez posiadania w pojeździe certyfikatu potwierdzającego spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu wymaganego odpowiednio do posiadanego zezwolenia	12 000	
	2) pojazdem niespełniającym warunków określonych w certyfikacie potwierdzającym spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu	12 000	
	3.5. Wykonywanie przewozu kabotażowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	
	3.6. Wykonywanie przewozu kabotażowego rzeczy niezgodnie z warunkami określonymi dla tego przewozu	12 000	
	3.7. Wykonywanie międzynarodowego przewozu towarów szybko psujących się pojazdem niespełniającym warunków określonych w umowie o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP) ⁹⁾	3000	
4.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O PRZEWÓZIE ODPADÓW		
	4.1. Niezgłoszenie wykonywania przewozu drogowego odpadów, w sytuacji gdy na przewóz nie jest wymagane zezwolenie	3000	
	4.2. Wykonywanie przewozu drogowego odpadów innych niż niebezpieczne przez transportującego odpady bez wymaganego wpisu do rejestru, o którym mowa w przepisach ustawy o odpadach ¹⁰⁾	2000	
	4.3. Wykonywanie przewozu drogowego odpadów niebezpiecznych przez transportującego odpady bez wymaganego wpisu do rejestru, o którym mowa w przepisach ustawy o odpadach ¹⁰⁾	10 000	
	4.4. Wywóz odpadów poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	5000	
	4.5. Wwóz odpadów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	

	4.6. Wykonywanie przewozu drogowego odpadów tranzytem przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	
4.7. ¹³⁷⁾	Wykonywanie przewozu drogowego przez transportującego odpady bez dokumentu potwierdzającego rodzaj transportowanych odpadów, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	10 000	
4.8. ¹³⁷⁾	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady bez oznakowania środków transportu, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	10 000	
4.9. ¹³⁷⁾	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób umożliwiający kontakt odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne	10 000	
4.10. ¹³⁷⁾	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób umożliwiający mieszanie poszczególnych rodzajów odpadów, z wyjątkiem gdy strumień zmieszanych rodzajów odpadów w całości jest kierowany do przetwarzania w tym samym procesie	10 000	
4.11. ¹³⁷⁾	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób umożliwiający rozprzestrzenianie się odpadów poza środki transportu oraz nieograniczający do minimum uciążliwości zapachowej	10 000	
4.12. ¹³⁷⁾	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób nieograniczający oddziaływania czynników atmosferycznych na odpady, jeżeli mogą one spowodować negatywne oddziaływanie transportowanych odpadów na środowisko lub życie i zdrowie ludzi	10 000	
4.13. ¹³⁷⁾	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób niezabezpieczający przed przemieszczaniem i przewracaniem się pojemników lub worków	10 000	
5.	NARUSZENIE PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH CZASU PRACY KIEROWCÓW ¹¹⁾		
	Okresy prowadzenia pojazdu		
	5.1. Przekroczenie dziennego czasu prowadzenia pojazdu powyżej 9 godzin w sytuacji, gdy kierowca dwukrotnie w danym tygodniu wydłużył jazdę dzienną do 10 godzin:		
	1) o czas powyżej 15 minut do mniej niż 1 godziny	50	
	2) o czas od 1 godziny do mniej niż 2 godzin	150	1.2 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę od 2 godzin	200	1.3 BPN
	4) za każdą rozpoczętą godzinę od 13 godzin i 30 minut, w przypadku braku jakiegokolwiek przerwy lub odpoczynku trwającego co najmniej 4 godziny i 30 minut	550	1.4 NN
	5.2. Przekroczenie dziennego czasu prowadzenia pojazdu powyżej 10 godzin w sytuacji, gdy jego wydłużenie w danym tygodniu było dozwolone:		
	1) o czas do mniej niż 1 godziny	100	
	2) o czas od 1 godziny do mniej niż 2 godzin	200	1.5 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę od 2 godzin	250	1.6 BPN
	4) za każdą rozpoczętą godzinę od 15 godzin, w przypadku braku jakiegokolwiek przerwy lub odpoczynku trwającego co najmniej 4 godziny i 30 minut	550	1.7 NN

¹³⁷⁾ Dodany przez art. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1592), która weszła w życie z dniem 5 września 2018 r.

5.3. Przekroczenie dopuszczalnego tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu:		
1) o czas powyżej 30 minut do mniej niż 4 godzin	150	
2) o czas od 4 godzin do mniej niż 9 godzin	250	1.8 PN
3) o czas od 9 godzin do mniej niż 14 godzin	350	1.9 BPN
4) za każdą rozpoczętą godzinę od 14 godzin	550	1.10 NN
5.4. Przekroczenie maksymalnego dwutygodniowego czasu prowadzenia pojazdu:		
1) o czas do mniej niż 10 godzin	250	
2) o czas od 10 godzin do mniej niż 15 godzin	350	1.11 PN
3) o czas od 15 godzin do mniej niż 22 godzin i 30 minut	550	1.12 BPN
4) za każdą rozpoczętą godzinę od 22 godzin i 30 minut	700	1.13 NN
Okresy odpoczynku		
5.5. Skrócenie wymaganego regularnego okresu odpoczynku dziennego:		
1) o czas do 1 godziny	100	
2) o czas powyżej 1 godziny do 2 godzin i 30 minut	200	1.16 PN
3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 2 godzin i 30 minut	350	1.17 BPN
5.6. Niespełnienie wymogu dzielonego dziennego okresu odpoczynku:		
1) skrócenie drugiej części odpoczynku dzielonego o czas do 1 godziny	100	
2) skrócenie drugiej części odpoczynku dzielonego o czas powyżej 1 godziny do 2 godzin	200	1.20 PN
3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 2 godzin	350	1.21 BP
5.7. Skrócenie wymaganego skróconego okresu odpoczynku dziennego – zarówno w przypadku załogi jednoosobowej, jak i załogi kilkuosobowej:		
1) o czas do 1 godziny	150	
2) o czas powyżej 1 godziny do 2 godzin	350	1.18 PN 1.22 PN
3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 2 godzin	550	1.19 BPN 1.23 BPN
5.8. Skrócenie regularnego okresu odpoczynku tygodniowego, jeżeli jego skrócenie nie jest dozwolone:		
1) o czas do 3 godzin	150	
2) o czas powyżej 3 godzin do 9 godzin	300	1.26 PN
3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 9 godzin	400	1.27 BPN
5.9. Skrócenie wymaganego skróconego okresu odpoczynku tygodniowego:		
1) o czas do 2 godzin	200	

2) o czas powyżej 2 godzin do 4 godzin	350	1.24 PN
3) o czas powyżej 4 godzin	450	1.25 BPN
5.10. Przekroczenie 6 kolejnych okresów 24-godzinnych od uprzedniego tygodniowego okresu odpoczynku:		
1) o czas do mniej niż 3 godzin	350	
2) o czas od 3 godzin do mniej niż 12 godzin	450	1.28 PN
3) o czas od 12 godzin	550	1.28 BPN
Przerwy		
5.11. Przekroczenie maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu bez przerwy:		
1) o czas do mniej niż 30 minut	100	
2) o czas od 30 minut do mniej niż 1 godzina i 30 minut	250	1.14 PN
3) za każde rozpoczęte 30 minut od 1 godziny i 30 minut	350	1.15 BPN
4) w międzynarodowym okazjonalnym przewozie osób, w godzinach od 22 ⁰⁰ do 6 ⁰⁰ , gdy pojazd obsługuje jeden kierowca:		
a) o czas do mniej niż 1 godzina i 30 minut	250	1.31 PN
b) o czas od 1 godziny i 30 minut	350	1.31 BPN
Praca w porze nocnej		
5.12. Przekroczenie dopuszczalnego dobowego 10-godzinnego czasu pracy, jeżeli praca jest wykonywana w porze nocnej:		
1) o czas od 1 godziny do mniej niż 3 godzin	50	3.9 PN
2) za każdą rozpoczętą godzinę od 3 godzin	100	3.10 BPN
Odstępstwo dotyczące odłożenia okresu odpoczynku o maksimum 12 kolejnych okresów 24-godzinnych		
5.13. Skrócenie tygodniowego okresu odpoczynku po 12 kolejnych okresach 24-godzinnych:		
1) o czas do 2 godzin	150	
2) o czas powyżej 2 godzin do 4 godzin	300	1.30 PN
3) za każdą godzinę powyżej 4 godzin	400	1.30 BPN
5.14. Przekroczenie 12 kolejnych okresów 24-godzinnych po uprzednim regularnym tygodniowym okresie odpoczynku:		
1) o czas do mniej niż 3 godzin	150	
2) o czas od 3 godzin do mniej niż 12 godzin	300	1.29 PN
3) za każdą godzinę od 12 godzin	400	1.29 BPN

NARUSZENIE PRZEPISÓW USTAWY O CZASIE PRACY KIEROWCÓW ¹²⁾			
	5.15. Przekroczenie maksymalnego 48-godzinnego tygodniowego wymiaru czasu pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 i art. 26c ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ , w przypadku, gdy niedozwolonym było jego przedłużenie do 60 godzin:		
	1) o czas od 1 godziny do mniej niż 8 godzin	100	
	2) o czas od 8 godzin do mniej niż 12 godzin	250	3.1 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę od 12 godzin	350	3.2 BPN
	5.16. Przekroczenie maksymalnego 60-godzinnego tygodniowego wymiaru czasu pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 2 i art. 26c ust. 2 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ :		
	1) o czas od 1 godziny do mniej niż 5 godzin	100	
	2) o czas od 5 godzin do mniej niż 10 godzin	200	3.3 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę od 10 godzin	300	3.4 BPN
	5.17. Skrócenie obowiązkowej przerwy w pracy w przypadku, gdy czas pracy wynosi od 6 do 9 godzin:		
	1) o czas do mniej niż 10 minut	50	
	2) o czas od 10 minut do mniej niż 20 minut	100	3.5 PN
	3) o czas od 20 minut	150	3.6 BPN
	5.18. Skrócenie obowiązkowej przerwy w pracy w przypadku, gdy czas pracy wynosi powyżej 9 godzin:		
	1) o czas do mniej niż 15 minut	50	
	2) o czas od 15 minut do mniej niż 25 minut	100	3.7 PN
	3) o czas od 25 minut	150	3.8 BPN
	5.19. Nieprowadzenie ewidencji czasu pracy, o której mowa w art. 25 ust. 1 i art. 26d ust. 1 i 2 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ – za każdego kierowcę	1000	
	5.20. Nieudzielenie przerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ , kierowcom niepozostającym w stosunku pracy	300	
	Prowadzenie dokumentacji		
	5.21. Fałszowanie ewidencji czasu pracy lub odmowa udostępnienia jej kontrolerom	8000	3.11 BPN
	5.22. Fałszowanie dokumentacji lub odmowa udostępnienia jej kontrolerom – w przypadku przedsiębiorców osobiście wykonujących przewozy drogowe	8000	3.12 BPN

6.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O STOSOWANIU TACHOGRAFÓW ¹³⁾		
6.1.	Naruszenie zasad i warunków wyposażenia pojazdu w tachograf		
	6.1.1. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem niewyposażonym w wymagany tachograf posiadający świadectwo homologacji typu	10 000	2.1 NN
	6.1.2. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf, przyrząd rejestrujący, czujnik ruchu, urządzenie zewnętrzne GNSS lub urządzenie wczesnego wykrywania na odległość, nieposiadające świadectwa homologacji typu lub tachograf lub powyżej wymieniony element składowy tachografu, który został podrobiony lub przerobiony	10 000	2.1 NN
	6.1.3. Podłączenie do tachografu niedozwolonego urządzenia lub przedmiotu wykonanego lub przeznaczonego do celów podrabiania lub przerabiania danych rejestrowanych przez tachograf lub korzystanie z tego urządzenia lub przedmiotu	10 000	2.9 NN
	6.1.4. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf niewyposażony w drugi niezależny sygnał dotyczący ruchu pojazdu lub z odłączonym niezależnym sygnałem dotyczącym ruchu pojazdu, o ile jest wymagany	3000	
	6.1.5. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf, który nie został sprawdzony lub poddany przeglądowi przez warsztat posiadający zezwolenie	1000	2.2 BPN
	6.1.6. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w nieprawidłowo działający tachograf, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w lp. 6.1.1–6.1.5.	1000	2.7 BPN
6.2.	Wykonywanie przewozu drogowego z ingerencją w działanie tachografu lub dane rejestrowane przez tachograf		
	6.2.1. Niewłaściwa obsługa lub odłączenie homologowanego i sprawnego technicznie tachografu, skutkujące nierejestrowaniem na wykresówce lub na karcie kierowcy aktywności kierowcy, prędkości pojazdu lub przebytej drogi	5000	2.8 BPN
	6.2.2. Ukrywanie, likwidowanie, niszczenie, podrabianie lub przerabianie danych zarejestrowanych na wykresówkach lub przechowywanych i pobranych z tachografu lub karty kierowcy	10 000	2.10 NN
6.3.	Naruszenie zasad i warunków użytkowania tachografu		
	6.3.1. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf cyfrowy przez kierowcę nieposiadającego własnej, ważnej karty kierowcy	2000	2.4 NN
	6.3.2. Posiadanie lub posługiwanie się przez kierowcę więcej niż jedną własną, ważną kartą kierowcy	3000	2.3 BPN
	6.3.3. Posługiwanie się przez kierowcę kartą kierowcy, która nie jest jego własną kartą	3000	2.5 NN
	6.3.4. Jednoczesne używanie kilku wykresówek przez kierowcę	3000	2.13 BPN
	6.3.5. Niedopuszczalne wyjęcie wykresówek lub karty kierowcy, mające wpływ na rejestrację danych	3000	2.14 BPN
	6.3.6. Używanie wykresówki lub karty kierowcy przez okres dłuższy niż ten, na który jest przeznaczona, skutkujące utratą danych zapisanych na wykresówce lub na karcie kierowcy, bądź uniemożliwiające odczyt aktywności zapisanych na wykresówce	3000	2.15 BP
	6.3.7. Okazanie brudnych lub uszkodzonych wykresówek lub karty kierowcy, z nieczytelnymi danymi – za każdą kartę lub każdą wykresówkę	100	2.16 BPN
	6.3.8. Niespełnienie wymogu ręcznego wprowadzenia danych na wykresówkę lub kartę kierowcy – za każdy wpis	50	2.17 BPN

	6.3.9. Niezaznaczenie przez kierowcę na wykresówce lub wykresówce dołączonej do karty kierowcy wszystkich wymaganych informacji dotyczących okresów, które nie są rejestrowane, gdy tachograf nie działa lub działa wadliwie – za każdy dzień	100 maksymalnie 2000	2.26 BPN
	6.3.10. Wykonywanie przewozu drogowego w załodze kilkuosobowej z włożeniem wykresówki lub karty kierowcy lub wykresówek lub kart kierowcy w nieodpowiednie czytniki tachografu	1000	2.18 PN
	6.3.11. Niepoprawne operowanie przełącznikiem tachografu umożliwiającym zmianę rodzaju aktywności kierowcy – za każdy dzień	100 maksymalnie 1000	2.19 BPN
	6.3.12. Niewykonanie naprawy tachografu w warsztacie posiadającym zezwolenie	2000	2.25 BPN
	6.3.13. Niewykonanie naprawy tachografu w warsztacie posiadającym zezwolenie po upływie dopuszczalnego w art. 37 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 ¹⁴⁾ okresu prowadzenia pojazdu	2000	
	6.3.14. Nieumieszczenie na wykresówce lub wydruku wymaganych wpisów lub umieszczenie na wykresówce lub wydruku nieczytelnych wpisów ręcznych	50 za każdy brak wpisu nie więcej niż 500 za jedną wykresówkę lub jeden wydruk	2.17 BPN
	6.3.15. Nieprzechowywanie przez co najmniej rok wykresówek, wydruków oraz pobranych danych lub dokumentów potwierdzających fakt nieprowadzenia pojazdu – za każdy dzień w odniesieniu do każdego kierowcy	500	2.11 BPN 2.12 BPN
	6.3.16. Nieudostępnienie podczas kontroli w przedsiębiorstwie wykresówek oraz pobranych i przechowywanych danych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego – za każdy dzień w odniesieniu do każdego kierowcy	500	2.12 BPN
	6.3.17. Naruszenie obowiązku terminowego pobierania danych z karty kierowcy – za każdego kierowcę	500	
	6.3.18. Naruszenie obowiązku terminowego pobierania danych z tachografu – za każdy pojazd	500	
	6.3.19. Niepoprawne stosowanie wykresówek lub karty kierowcy, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w lp. 6.3.1–6.3.10 i 6.3.14	2000	2.13 BPN
7.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O UŻYWANIU INNYCH PRZYRZĄDÓW POMIAROWYCH		
	7.1. Samowolna zmiana wskazań przyrządów pomiarowych zainstalowanych w pojeździe przy wykonywaniu transportu drogowego taksówką	2000	
8.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O PRZEWOZIE ZWIERZĄT¹⁵⁾		
	8.1. Wykonywanie przewozu zwierząt przez przewoźnika nieposiadającego odpowiedniego zezwolenia	6000	12.5 PN
	8.2. Przewóz zwierząt niezgodnie z przepisami technicznymi zawartymi w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ¹⁶⁾ w zakresie przestrzegania warunków przewozu zwierząt: 1) stosowanie czynów zabronionych wobec zwierząt 2) nieprzestrzeganie zakazów transportowych zwierząt uzależnione od wagi, wieku i gatunku oraz zdolności zwierząt do transportu 3) niestosowanie rozdzielania zwierząt 4) niezapewnienie wymaganej dla poszczególnych gatunków zwierząt wielkości powierzchni ładunkowej lub gęstości załadunku 5) niewłaściwe wykonywanie obowiązków związanych z obsługą zwierząt, w tym niewłaściwe wykonywanie postojów i odpoczynków dla zwierząt, pojenie, karmienie, dojenie	1000 za każde naruszenie, nie więcej niż 5000	

	8.3. Niezapewnienie przez przewoźnika transportowanym zwierzętom ogólnych warunków transportu zwierząt, o których mowa w art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ¹⁶⁾ , w sytuacjach gdy podmiot wykonujący przewóz jest obowiązany jedynie do stosowania tego art. 3	1000	
	8.4. Wykonywanie długotrwałego przewozu zwierząt z naruszeniem przepisów dotyczących posiadania w pojeździe świadectwa zdrowia	2000	
	8.5. Wykonywanie przewozu zwierząt z naruszeniem przepisów dotyczących identyfikacji i rejestracji zwierząt	1000	
	8.6. Transport zwierząt środkiem transportu nieprzystosowanym do przewozu danego gatunku zwierząt lub niedopuszczonym przez właściwy organ	1000	12.4 PN
	8.7. Wykonywanie przewozu zwierząt z naruszeniem warunków dotyczących obsługiwanego środka transportu i urządzeń załadunkowych określonych w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ¹⁶⁾ w zakresie: 1) stosowania systemu nawigacji w długotrwałych przewozach zwierząt 2) oznakowania środka transportu 3) sprawności systemów i urządzeń zainstalowanych w środku transportu 4) stosowania podziałów i przegród dla zwierząt 5) wyposażenia w wodę i karmę oraz w ściółkę dla zwierząt 6) zminimalizowania wycieku ekskrementów z pojazdu 7) wymogów dla urządzeń załadunkowych	500 za każde naruszenie nie więcej niż 2000	12.1 (w zakresie pkt 4 – BPN) 12.2 (w zakresie pkt 7 – PN) 12.3 (w zakresie pkt 7 – PN)
	8.8. Wykonywanie przewozu bez przeprowadzenia czyszczenia i odkażania pojazdu po każdym przewozie zwierząt lub produktu mogącego mieć wpływ na zdrowie zwierząt i nieokazanie dokumentacji potwierdzającej wykonanie tych czynności	500	
9.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O ZDATNOŚCI TECHNICZNEJ POJAZDÓW ¹⁷⁾		
	9.1. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem nieposiadającym aktualnego okresowego badania technicznego potwierdzającego jego zdatność do ruchu drogowego – za każdy pojazd	2000	5.1 NN
	9.2. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem posiadającym usterkę lub usterki układu hamulcowego, połączeń układu kierowniczego, kół, opon, zawieszenia, podwozia lub innego wyposażenia, zakwalifikowane jako niebezpieczne – za każdy pojazd	2000	5.2 NN
10.	NARUSZENIE PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH MASY I WYMIARÓW POJAZDÓW ¹⁸⁾		
	10.1. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 12 t, których dopuszczalna masa całkowita została przekroczona:		
	1) mniej niż 5%	500	
	2) co najmniej 5% i mniej niż 15%	1000	4.4 PN
	3) co najmniej 15% i mniej niż 25%	2000	4.5 BPN
	4) co najmniej 25%	5000	4.6 NN
	10.2. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 12 t, których dopuszczalna masa całkowita została przekroczona:		
	1) mniej niż 5%	1000	
	2) co najmniej 5% i mniej niż 10%	2000	4.1 PN
	3) co najmniej 10% i mniej niż 20%	5000	4.2 BPN
	4) co najmniej 20%	10 000	4.3 NN
	10.3. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów, których dopuszczalna długość została przekroczona:		
	1) do 2%	1000	
	2) powyżej 2% do mniej niż 20%	2000	4.7 PN
	3) od 20%	5000	4.8 BPN

10.4. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów, których dopuszczalna szerokość została przekroczona:		
1) powyżej wartości dopuszczalnej do wartości mniejszej niż 2,65 m	1000	
2) od wartości 2,65 do wartości mniejszej niż 3,10 m	2000	4.9 PN
3) od wartości 3,10 m	5000	4.10 BPN

Objaśnienia:

- 1) Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 58).
- 2) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniające załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8), zwane dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/403”.
- 3) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 1, 2, 7, 10 i 11 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 4 z 09.01.2013, str. 46 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1).
- 5) Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 51 z 26.02.2008, str. 27, Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011 str. 19, Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 293 z 09.10.2014, str. 60 oraz Dz. Urz. UE L 195 z 20.07.2016, str. 83).
- 6) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 11 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 7) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 10 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 8) Wiążące Rzeczpospolitą Polską umowy dwustronne o międzynarodowych przewozach drogowych.
- 9) Umowa o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), przyjęta w Genewie dnia 1 września 1970 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 667).
- 10) Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, 1000, 1479, 1544, 1564 i 1592).
- 11) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 1 i 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 12) Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, z 2013 r. poz. 567, z 2016 r. poz. 2206 oraz z 2018 r. poz. 1480).
- 13) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 2 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 14) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1).
- 15) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 12 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 16) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31).

- ¹⁷⁾ Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 5 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- ¹⁸⁾ Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 4 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.

WYKAZ NARUSZEŃ OBOWIĄZKÓW LUB WARUNKÓW PRZEWOZU DROGOWEGO, O KTÓRYCH
MOWA W ART. 92A UST. 2 USTAWY O TRANSPORCIE DROGOWYM¹⁾, WYSOKOŚCI KAR
PIENIĘŻNYCH ZA POSZCZEGÓLNE NARUSZENIA, A W PRZYPADKU NIEKTÓRYCH NARUSZEŃ
NUMER GRUPY NARUSZEŃ ORAZ WAGA NARUSZEŃ

Lp.	Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92a ust. 2 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	Wysokość kary pieniężnej w złotych	Nr grupy naruszeń oraz waga naruszeń, wskazane w załączniku I do rozporządzenia 2016/403 ²⁾ (PN – poważne naruszenie, BPN – bardzo poważne naruszenie, NN – najpoważniejsze naruszenie)
1	2	3	4
1.	Niewyposażenie kierowcy w:		
	1.1. wypis z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego	500	
	1.2. wypis z licencji	500	10.2 BPN 11.2 BPN
	1.3. wypis z zezwolenia innego niż w lp. 1.1 i 1.4.	500	
	1.4. wypis z zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym lub wypis z zezwolenia na wykonywanie regularnych specjalnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym	500	11.4 PN
	1.5. wypis z zaświadczenia na przewozy drogowe na potrzeby własne	500	
	1.6. świadectwo kierowcy	500	10.4 PN
	1.7. inny dokument, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , wymagany w związku z realizowanym przewozem – za każdy dokument	500	
2.	Niewyposażenie kierowcy lub osoby obsługującej w rozumieniu art. 2 lit. c rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ w dokumenty wymagane przy przewozie danego gatunku zwierząt określone w przepisach tego rozporządzenia – za każdy dokument	500	12.5 PN
3.	Nieprawidłowe, niepełne lub niezgodne ze stanem faktycznym wypełnienie dokumentu, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , wymaganego w związku z realizowanym przewozem – za każdy dokument	300	
4.	Wykonywanie przewozu drogowego przez kierowcę, który:		
	4.1. nie uzyskał kwalifikacji wstępnej lub nie ukończył szkolenia okresowego	1500	7.1 BPN
	4.2. nie posiada orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy	1000	
	4.3. nie posiada orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy	1000	
	4.4. nie posiada ważnego prawa jazdy odpowiedniej kategorii wymaganego dla danego rodzaju pojazdu lub zespołu pojazdów	500	8.1 NN
	4.5. nie posiada ważnej karty kierowcy	500	2.4 NN
	4.6. korzysta z prawa jazdy, które jest uszkodzone lub nieczytelne lub niezgodne ze wspólnym wzorem	500	8.2 PN
	4.7. posługuje się kartą kierowcy, która została wydana na podstawie fałszywych oświadczeń lub podrobionych lub przerobionych dokumentów	500	2.6 NN

¹³⁸⁾ Załącznik nr 4 dodany przez załącznik nr 3 do ustawy, o której mowa w odnośniku 5, na podstawie art. 1 pkt 24 tej ustawy.

	4.8. nie posiada wieku wymaganego dla wykonywanego przewozu	500	1.1 PN
5.	Wykonywanie przewozu drogowego zwierząt przez kierowcę lub osobę obsługującą w rozumieniu art. 2 lit. c rozporządzenia 1/2005 ³⁾ , która nie posiada kwalifikacji do transportu zwierząt, potwierdzonych przez właściwy organ	1000	
6.	Niewyznaczenie osoby odpowiedzialnej za transport zwierząt	1000	
7.	Niewyznaczenie osoby obsługującej w rozumieniu art. 2 lit. c rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ dla każdej partii zwierząt	1000	
8.	Długotrwały przewóz domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne, bydła, owiec, kóz i świń bez sporządzenia dziennika podróży	1000	12.5 PN
9.	Długotrwały przewóz domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne, bydła, owiec, kóz i świń z nieprawidłowo sporządzonym dziennikiem podróży	200	
10.	Przekroczenie przez kierowcę czasu przewozu danego gatunku zwierząt powyżej 2 godzin	500	
11.	Przekroczenie przez kierowcę dopuszczalnego tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu o co najmniej 14 godzin	1000	
12.	Przekroczenie przez kierowcę dopuszczalnego dwutygodniowego czasu prowadzenia pojazdu o co najmniej 23 godziny	1500	
13.	Skrócenie przez kierowcę odpoczynku dobowego o czas równy lub większy niż 4 godziny i 30 minut	500	
14.	Przekroczenie przez kierowcę dozwolonego maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu o czas powyżej 6 godzin i 45 minut	500	
15.	Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem:		
	15.1. nieposiadającym ważnego aktualnego badania technicznego potwierdzającego jego zdolność do ruchu drogowego	200	5.1 NN
	15.2. posiadającym usterkę lub usterki układu hamulcowego, połączeń układu kierowniczego, kół, opon, zawieszenia, podwozia lub innego wyposażenia, zakwalifikowane jako niebezpieczne	500	5.2 NN
	15.3. niewyposażonym w wymagany tachograf posiadający świadectwo homologacji typu	2000	2.1 NN
	15.4. który nie posiada ogranicznika prędkości lub w którym ogranicznik prędkości został odłączony	2000	6.1 NN
	15.5. z zainstalowanym ogranicznikiem prędkości niespełniającym stosownych wymogów technicznych, określonych w procedurze homologacji typu przedmiotu wyposażenia lub części	1000	6.2 BPN
	15.6. z zainstalowanym ogranicznikiem prędkości, który nie został zamontowany przez producenta lub jednostkę przez niego upoważnioną	500	6.3 PN
	15.7. z zainstalowanym nielegalnym urządzeniem, które może fałszować dane w ograniczniku prędkości lub z zainstalowanym niehomologowanym ogranicznikiem prędkości	2000	6.4 NN
16.	Korzystanie przez kierowcę z niedozwolonego urządzenia lub przedmiotu wykonanego lub przeznaczonego do celów podrabiania lub przerabiania danych rejestrowanych przez tachograf	2000	2.9 NN

17.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych niedopuszczonych do przewozu towarów lub które są przewożone w sposób zakazany lub bez oznakowania ich w pojeździe jako towary niebezpieczne	2000	9.1 NN 9.2 NN 9.3 NN
18.	Wykonywanie przewozu drogowego w czasie obowiązywania ograniczeń oraz zakazów ruchu niektórych rodzajów pojazdów na drogach	1000	
19.	Brak organizacji pracy kierowcy lub nieprawidłowa organizacja, brak poleceń lub niewłaściwe polecenia dla kierowcy – w zakresie umożliwienia kierowcom przestrzegania przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁴⁾	1500	1.33 BPN

Objaśnienia:

- ¹⁾ Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 58).
- ²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniające załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8).
- ³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31).
- ⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 51 z 26.02.2008, str. 27, Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011 str. 19, Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 293 z 09.10.2014, str. 60 oraz Dz. Urz. UE L 195 z 20.07.2016, str. 83).